

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EXIT WOUNDS

SHANNON
BAKER

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

ÇIKIŞ YARALARI

SHANNON BAKER

ÇIKIŞ YARALARI

Telif hakkı© 2022 Shannon Baker

tarafından. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Severn River Yayıncılık

www.SevernRiverBooks.com

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

ISBN: 978-1-64875-268-1 (Ciltsiz)

ISBN: 978-1-64875-269-8 (Ciltli)

İÇİNDEKİLER

Shannon Baker'da dan
Özel Sesli Fırsat

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29

Ayrıca Shannon Baker

Teşekkür Yazar
Hakkında

AYRICA SHANNON BAKER TARAFINDAN

Kate Fox Gizemleri

Soyulmuş
Çıplak Karanlık
Sinyal Acı
Yağmur Kolay
İşaret Kırık
Bağlar Çıkış
Yaraları Çift
Sırt

Michaela Sanchez Güneybatı Polisiyeleri

Kumdaki Yankılar
Çölün Payı

Nora Abbott Gizem Serisi

Aldatmacanın
Yüksekliği Ateşin
Gökyüzü
Yalanlar Kanyonu

Bağımsız Gerilim Romanları

Arkamdaki Çöl

Shannon Baker ve kitapları hakkında daha fazla bilgi edinmek
için severnriverbooks.com/authors/shannon-baker adresini
ziyaret edin

Keep the story going

Switch between reading the Kindle book and listening to the Audible narration without losing your place with Whispersync for Voice.

Sync your book across different devices and always pick up where you left off.

Save on Audible narration and get a reduced price when you buy it together with the Kindle book.

Listen on the Kindle App (iOS/Android).

You can also listen on the Fire Phone, Fire tablets, Kindle Touch, Kindle Keyboard, and Audible App (iOS/Android/Windows).

[Exit Wounds'un Sesli Anlatımını eklemek için BURAYA tıklayın!](#)

Aile en önemli şeydir. En azından ben hep buna inanmışımdır. Ama bu felsefeyi ciddi ciddi gözden geçiriyordum.

Ablam Louise, tombul kollarını dirseklerine kadar taze domates kazanına daldırmış, bir ninja gibi soyma bıçağını kullanıyor, kabuklarını soyuyor, çekirdeklerini çıkarıyor ve kesiyordu. Çoklu bir cinayetin kan ve bağırsaklarını hayal etmek için yaratıcı bir zihin gerekmiyordu.

Cinayeti pek düşündüğümünden değil. Çünkü Louise'i daha az şiddet içeren bir yolu olmalıydı.

Diğer kız kardeşim Dianee rahatsızlık verdiği için evime bırakılan kayısı renkli standart kaniş Poupon, oturma odasının kapısında yatıyordu. Beni umursamıyormuş gibi davranıyordu ama beni gözünün önünde tutmayı seviyordu. İtiraf etmeliyim ki ben de onun etrafında olmasından hoşlanıyordum.

Mutfak taze bahçe ürünleri kokuyordu; doğranmış soğan, biber ve domateslerin tadı ocakta fokurduyor, sonbahar sabahına bir sıcaklık ve nem dalgası gönderiyordu.

Louise aynı yorgun konu üzerinde durmaya devam etti. "Diane'le aranızda her ne varsa, bunu düzeltmeniz gerekiyor. İki hafta sonra mezuniyet balosuna gelmeyecek, üstelik geçmişte mezuniyet balosu kraliçesi olmuştu ve şimdi Perşembe gecesi şenlik ateşinden Ruthie sorumlu olduğuna göre, Diane gelmezse bu Ruthie'nin kendini başarısız hissetmesine neden olacak. Bu yaştaki kızların kendilerini başarılı ve güçlü hissetmeye ihtiyaçları var."

Ruthie, Louise'in en büyük kızıydı ve bence onu Louise'in büyüteçli anneliğinden kurtarmak, özsaygısına yardımcı olmak için uzun bir yol kat edecekti.

Başımı eğmiş, bir yığın jalapeños'u doğruyordum. Ekim ayında kardeşlerimin büyük miktarlarda salsa hazırlama ritüeli bu yıl bana ve Louise'e kalmıştı. Yardım etme konusunda başarılı ya da başarısız olan ama bitmiş üründen pay almakta sakınca görmeyen Diane bu yıl gelmeyi reddetti. En küçük kız kardeşim Susan, Nebraska Üniversitesi'nde (Go Big Red) üçüncü sınıfta okuyordu ve mezuniyet balosuna gelmeyi kabul ettiği için şimdi burada olamazdı. Kardeşler görev için bir hafta sonu günü talep ettiler, Louise'in bunu kabul etmeyeceğini biliyorlardı çünkü beş çocuğundan en az birinin hafta sonu etkinliği olacaktı ve o olmadan salsa yapımına izin vermesinin imkanı yoktu.

Louise'i yatıştırmaya çalıştım. "Şenlik ateşinde olacağım. Sen ve Susan da öyle." Fox kardeşler mezuniyet taçları konusunda beşte beş yapmışlardı. Üçümüzün törene katılması yeterli çoğunluğu temsil ediyordu. Herkesin zevkine yetecek kadar Tilki. Dört erkek kardeş mezuniyet ve baloyu bölüşmüştü ama hepimiz bir tür lise kraliyeti kazanmıştık. Mezuniyet sınıflarımız yirmi ila otuz öğrenci arasında değişirken bu pek bir şey ifade etmiyordu.

Louise bir yığın haşlanmış domatesi buzlu su dolu lavaboya boşalttı. "İkinizin arasında ne olduğunu bana anlatmanız gerekiyor. Bu iş yeterince uzadı."

Hayır. Louise'e, tetiği çeken ben olmadığım halde Diane'in eski kocasının ölümünden beni sorumlu tuttuğunu söylememe gerek yoktu. Ben de Diane'i, teknik olarak yeğenim olan Carly'yi tehlikeye attığı için suçluyordum. Uzlaşmaya giden bir yol göremiyordum ve bu yüzden uykularım kaçıyor. Tamam, itiraf , aramızdaki anlaşmazlık beni çoğu gece uyutmuyordu.

Atlattım. "Bu sabah annemle konuştun mu?"

"Bodruma giderken buradan geçti. Yeni bir parça üzerinde çalışıyor."

Annem bir heykeltıraştı ve aynı zamanda çömlek de yapardı. Alt kattaki atölyesinde başka hiçbir yerde olmadığı kadar çok zaman geçirirdi, hatta

Sıcak bir yemeğe ve biraz ilgiye ihtiyacı olan bir ev dolusu çocuğu varken. Bunun bizi kollamakta usta, becerikli grup haline getirdiğini düşündüm.

Louise'i aramızdaki anlaşmazlık konusundan daha da uzaklaştırmaya devam ettim. "Şimdiden yeni bir şey üzerinde mi çalışıyor?"

Louise tavşanın peşindeki bir tazı gibiydi. "Vince'in öldüğü hafta sonu olduğunu biliyorum. Ve bunun Josh'tan ayrılmanla bir ilgisi var. Bunu içinde tutamazsın."

"Duygularımı her yere döken tıpasız bir şişeyim."

Bana ofladı pufladı. "Bu hep senin sorunun oldu. Duygular enfeksiyon kapana kadar içinde iltihaplanır. Bırak hava alsın, kalbini temizle."

Çıldırılmamak için benden daha güçlü bir insan olmak gerekirdi ve tutmuyordum. "Sen neden ?"

Louise domateslerin kabuklarını soymayı bıraktı ve çenelerini de beraberinde sürükleyerek bana doğru döndü. Beni gördüğüne şaşırmış gibiydi. Tahminimce beş çocuğu ve kocası onu çoğu zaman sessize alıyordu ve kimsenin onun gevezeliklerine dikkat etmesine alışık değildi. Kendi kendine yardım kılavuzu gibi konuşurken yakalanmıştı. Başını eğdi ve öfkeli bir şekilde kırmızı bir deriyi gevşetti. "Josh ya da Diane hakkında konuşmak istersen ben buradayım diyorum."

"Ben iyiyim." Bıçağım taze bir biberi doğradı ve Louise'in sesine benzemeyen bir sesle durdum. "Ne sesi?"

Boğuk bir çığlık gibi bir şey, duyduğumu sandığım şeyi tanımlamak için beni zorladı.

Bana şaşkın bir kaş çattı, alnındaki kırıxıklıklar derinleşti ve ufuktaki kırıxıklıkların habercisi oldu. "Ne?"

İkimiz de bir an durduktan sonra aynı anda "Ben bir şey söylemedim" dedik.

Birimiz "uğursuzluk" diye bağıramadan önce, çünkü bir şekilde, bir kız kardeşe birlikteyken asla büyümezsin, bir patlama yeri titretti.

Patlama değil. Bir silah sesi.

Evin içinde.

Alt katta.

Poupon ayağa fırladı ve telaşlı bir havlama sesi çıkardı. Kalçalarının üzerine çöktü ve alarma geçmemiz gerekip gerekmediğini öğrenmek için bana döndü,

Türbölansa girdiğimizde her zaman uçuş görevlisini bulmam gibi. Eminim endişesini gidermedim.

Louise'in gözleri irileşti, beyazları göründü ve ağzı açık kaldı. Belki bir şey söyledi ama ben çoktan mutfağın uzak köşesindeki merdivenlere doğru koşuyordum.

Koku beni çarptı ve içgüdüsel olarak tereddüt ettim. Daha topraksı, organik kokunun üzerinde neredeyse narince sürüklenen yağlı barutu zar zor fark ettim. Çiğ et, paslı metal ve lağım kokusu neredeyse öğürme refleksimi tetikliyordu.

"Anne!" Çığlığımı duydum, ağzımı açtığıma şaşırmıştım.

Tüm bunlar bodrumda birinin vurulduğunu anlamam için geçen iki saniyeden daha kısa bir sürede oldu. Aşağıda sadece annem vardı.

Hayatım boyunca şeytanlarıyla savaştı, çoğu zaman günlerce ya da haftalarca bizden uzaklaştı. Karanlıkta onu takip eden şey için nihai çözümü bulmuş muydu? Ama silahla değil. Annem silahlardan nefret eder, her türlü şiddete karşı çıkardı.

Ayaklarım basamakları ikişer ikişer çıkarken, bir yandan da diğer yöne doğru koşma dürtüsüyle savaşıırken, beynim gerçekten anlamlandıramayacağım kadar karmaşık görüntüler ve düşüncelerle doldu. Aşağıda beni neyin beklediğini görmek istemiyordum.

Oda her zaman olduğu gibi aynı görünüyordu. Bir platform odanın büyük bir bölümünü kaplıyordu. Annem büyük bir parça üzerinde çalışıyorsa, oraya tünemiş olurdu. Kupalar, tabaklar, vazolar ve hatta küçük hayvanlar gibi daha küçük parçalar, çeşitli tamamlanma durumlarında bir çalışma tezgahına dizilmişti. Sanat malzemeleri, bıçaklar, spatulalar, sır kapları, boyalar ve fırçalar; kayalar, tohum taneleri, sonbahar otları ve yürüyüşlerde topladığı ilginç kırıntılarla birlikte raflara doldurulmuştu. Atölyesi bana her zaman kaos gibi görünürdü.

Bir köşeyi çömlekçi çarkı kaplıyordu. Arka duvarda, çimenlerin kademeli olarak büyük bir avluya doğru eğimlendiği dökme beton bir verandaya açılan Fransız kapıları olan bir dizi pencere vardı. Kapılar ardına kadar açılarak güneş ışığını ve muhtemelen temiz havayı içeri alıyordu, ancak ağır kan ve et kokusu her şeyin üzerine sinmişti.

Çılgın beynim damarlarıma panik dalgaları gönderdi. Annem neredeydi? O ne yapmıştı? Gözümün önüne gelen resimlere karşı savaştım.

Polis akademisinde çalıştığımız sahneler ortaya çıktı. Ailemin evinde değil. Lütfen, Tanrım, annem olmasın.

Gözlerim sonunda annemin stüdyosunda neyin farklı olduğuna takıldı. Hayal edebileceğimden çok daha kötüydü.

Ceset betonun üzerine buruşturulmuştu ve annemin fırçalarından birinin sıçrattığı boyaya benzeyen koyu kırmızı bir leke yerde parlıyordu. Başka hiçbir şeye benzemeyen çiğ ve bakırımsı koku burnuma dolandı ve kalıntılarının muhtemelen sonsuza kadar kalacağı kafamın içine süzöldü. Kot pantolon, lacivert bir tişört, yıpranmış koşu ayakkabıları. Yağlı gri saçlar o kadar inceydi ki yer yer kafa derisi görünüyordu.

Bunların hiçbirisi mantıklı değildi.

Eğer annem atölyesinde bir şey giyseydi, bu ipek bir kimono olurdu. Başında bana, Diane'e ve Susan'a miras bıraktığı asi gümüşi bukleler vardı. Evden çıkmadığı sürece ayakkabı giymezdi, o zaman bile koşu ayakkabısı olmazdı.

Sanki başka birinin bilinçaltında yaratılmış bir ortam ve karakterlerle, başka birinin kâbusunun içine bırakılmış gibi hissettim.

Minik bir civcivinki gibi bir ciyıklama sesi bana bir bedenim olduğunu ve hareket edebildiğimi hatırlattı. Sese doğru döndüm.

Annem bir korkuluk gibi çömlek arkının yanında asılı durmuş, ortasına bir parça kil koymuştu. Donuk bir vızıltıyla dönüyordu. Yerde biriken kan lekesine baktı. Bakışları yavaşça yerde gezindi ve ayaklarıma odaklandı, sonra yüzüme tırmandı. Gözlerinin soluk mavisi daha da solgun görünüyordu.

Gözbebekleri her zamankinden daha büyük, siyah ve bir şekilde odaklanmamıştı, sanki o da gördüklerini tam olarak algılayamıyordu.

"Anne?"

Gözlerini kırıştırdı ve yere yığılmış cesede baktı. Annem her zamanki iş kıyafetini giymişti, yani çıplaktı. Annem çıplaklığın özgürlüğüne inanırdı ve onu sık sık görürdüm. Bu her zaman biraz sarsıcı olmuştur. Soluk tenli, hafif bir vücudu vardı, hiçbir yerinde fazladan bir kilo yoktu, ancak yetmiş yaşında cildi biraz sarkmış ve dokuz çocuk doğurmaktan kaynaklanan çatlaklar kırışıklıklara eklenmişti. Tel tel bukleleri sırtından aşağı serbestçe sarkıyordu. Konuşurken sesi pasla kaplıydı. "Bunun olacağını hep biliyordum."

o zaman sağ kolunun garip bir açıyla yanında asılı durduğunu fark ettim. Yumruğunda küçük bir tabanca vardı.

"Aman Tanrım!" Louise'in çığlığı odanın havasını emdi. Merdivenleri çıkarken yarı yolda durdu, elini ağzına götürmüştü ve gözleri parlıyordu. Boğazından küçük boğulma sesleri çıkıyordu.

Önümde titreyen figüre odaklandım ve sesimi alçalttım. "Anne? Yaralandın mı?" Yavaş adımlarla onun yanına gittim. Tahta bir sandalyenin arkasından turkuaz renkli ipek bir örtü aldım ve kimonosunu omuzlarına örttüm.

Yerde yığılı adama baktı, gözleri geniş ve kuruydu. Adamın kalbine vurmuş ve muhtemelen hemen atmasını durdurmuştu, bu da şaşırtıcı bir şekilde kan fışkırmamasını açıklıyordu. Orada olduğumu bilip bilmediğini anlayamadım.

Avucundaki silaha uzandım. "Şunu almama izin ver." Elimden geldiğince nazik bir şekilde konuştum, her ne kadar vücudum gerginlikle titrese ve içten içe kendimi daha çok basamaklarda felç olmuş, nefes almaya devam etmek için elinden geleni yapan Louise gibi hissetsem de.

Annem sanki ateş ettikten sonra nefes almayı bırakmış gibi büyük bir nefesle silahı bıraktı. Silahı heykel platformunun üzerine koydum.

Hiçbir hareketin farkında değilmiş gibi görünmeden kollarını kaygan kumaşın içinden geçirmeme ve kemeri belinde düğümlememe izin verdi. Beynimde dönen çarkı susturmak için mücadele ettim. Annemin stüdyosunda yerde yatan ölü bir adam. Ölmüştü. Ve onu vurmuştu.

Louise'in boğulma sesi.... kusmadan hemen önceki bir kedi gibi bağırmaya dönüştü. İşte Louise kustu ve bu koku tüm o miskli, paslı, kokuşmuş kokuya karıştı ve ben de kusma eğlencesine katılmamak için mücadele ettim.

Sadece birkaç adım ötede olmasına rağmen Louise'e seslendim. "911'i ara."

"Ne?" diye bağırdı bana. "... nerede... ne?"

"Git. Ara. Şimdi." Gözlerimi annemden ayırmadım ama Louise'i buradan çıkarmalıydim. Bağışıklık kazanmamı sağlayacak kadar ceset gördüğümünden değil, hatta bunun mümkün olduğundan bile emin değildim ama şeriflik eğitimim olmasa bile bu tüyler ürpertici manzarayla başa çıkma konusunda çok daha iyiydim.

Louise tökezledi, basamaklarda döndü ve kışının üzerine güm diye düştü. Ayağa fırladı ve mutfığa çarptı. Telefonunu ararken üzerimizdeki tavan gıcırdadı.

Sakin bir sesle annemle konuştum. Sanki çekirdeğinde bir dizi deprem patlak vermiş ve ellerine doğru gürlemiş gibi titredi. Bir kolumu omuzlarına doladım. "Hadi oturalım." Onu atölyesinin köşesindeki yıpranmış, doldurulmuş bir sandalyeye yönlendirdim. Açık kapı ılık sonbahar esintisini içeri alıyordu ama berbat kokuları hafifletmiyordu ve midem isyan etmekle tehdit ediyordu.

Annem yırtık pırtık koltuğa çöktü ve gözlerini kapattı. Uzun ve derin nefes aldı, yıllarca yoga yapmış olması temizleyici bir nefesi ikinci doğası haline getirmişti. Koku bilincine nüfuz etmemiş gibi görünüyordu ve aslında rahatlamış ve bir pelerin gibi giydiği Zen sakinliğine bürünmüş gibiydi.

Bariz görünüyordu ama hayatta olmadığından emin olmak için kontrol etmem gerekiyordu. Betona sızan kandan kaçınmak için cesedin etrafında döndüm. Sanki tüm kemikleri bir saniyede erimiş gibi sağ tarafının üzerine kısmen düşmüştü. Başını yanağına dayamıştı, gözleri yarı açık, ağzı açıktı. Göğsündeki delikte kararmış bir kumaş ve birkaç santim çapında bir kan tabakası görölüyordu. Sirtında görünen çıkış yarası birkaç kat daha büyüktü ve kanın çoğu oradan gelmişti. Sıçramalar arkasındaki boya lekeli dolabı işaretliyordu ve annemin projelerinden birindeki dağınıklıktan farksız görünüyordu.

Kesinlikle ölmüştü; cam gibi gözleri ve mutlak hareketsizliği şüpheye yer bırakmıyordu. Ama nabzını hissetmek için iki parmağımı hâlâ sıcak olan boynuna bastırdım. Hiçbir şey yoktu.

Aceleyle annemin yanına döndüm. "Yaralandın mı?"

Başını salladı, gözleri hâlâ kuruydu. Konuşabilecek gibi görünmüyordu.

Önünde diz çöktüm ve yüzümü onunkine yaklaştırdım. "Bana neler olduğunu anlat."

Boğazı çalıştı, dudaklarını açıp kapadı, sonra başını salladı.

Louise üst kattan aradı. "Eyalet devriyesini gönderiyor." "O"

Ogallala'daki sevkiyat memuru Marybeth'ti.

Louise mutfakta kaldı ve tekrar aşağıya seslendi. "Ted'i de arıyor."

O anda eski kocam ve komşu ilçenin şerifi Ted'in gelmesini umursamadım bile. Yeter ki çabuk gelsin.

Annem vücudu bir heykel ya da nadir tablolarından biri için ezberliyormuş gibi inceledi. Köşedeki çömlekçi çarkı sessiz bir vızıltıyla dönüyor, ıslak çamur ortadaki dengeyi bozuyordu. Gövdenin yanından geçtim ve çarkın yavaşlamasına izin vererek onu kapattım. Birkaç koyu kırmızı leke kilin üzerine düşmüş ve boyunca yayılmıştı. Tüm sahne gerçeküstü bir his veriyordu, sanki bir kameranın arkasından bakıyormuşum, şeyi görüyor ama anlamlandıramıyormuşum gibi.

En yanlış olan annemin silah tutmasıydı. Silahlardan ve her türlü şiddetten nefret ederdi. Yerde kanlar içinde yatan ölü adam gerçek olamazdı. Ve, Tanrım, koku. Annemi buradan çıkarmalıydım.

"Louise, annemi yukarı çıkarmama yardım et." Bakışlarıyla cesedi tutan anneme doğru bir adım attım.

Merdivenlerde hiç hareket yoktu.

"Louise?" Cevap vermesini beklemeden elimi annemin ince koluna koydum. Kendini zayıf hissediyordu; geleneklerin bir anne, eş ya da sıradan bir Sandhills kadınının ne yapması gerektiğini dikte ettiğine asla aldırmış etmeden kendi yolunu çizen kendinden emin bir kadın değildi.

Annem sanki ağır çekimdeymiş gibi hareket etti, yüzüme odaklanmadan önce başını bana doğru eğdi. Hala bir şey söylemedi ve

kalkmak için herhangi bir girişimde bulunmadı.

"Louise. Yardımına ihtiyacım var." Annemin kolundan çekiştirdim, tekrar gözlerini kırptırdı ve arkamda yerde yatan cesedi görebilmek için başını eğdi.

Mutfaktan çaresiz bir ses yükseldi. "Yapamam."

Dokuz çocuklu bir ailenin ortanca çocuğu olarak, üç ablamın bana patronluk taslamasına . Emirlerle çok fazla uyararak, kimse bakmadığında istediğimi yaparak ve görünmez kalacak kadar radarın altına dalarak büyüdüm. Ama güçlü iradeli kız kardeşlerimden birinin karşısına çıkan zorlukların üstesinden gelemediğine pek sık rastlamazdım - belki de bizi kendi kendimize yetmemizi sağlayan neredeyse vahşi yetiştirilme tarzımıza bir tepkiydi bu. Louise'in sorumluluk almamasına alışkın değildim.

Yine de, tüm o kan ve mide bulandırıcı koku karşısında tereddüt ettiği için ona bir şans verirdim. Ve daha da fazlası, ölüm bulutu. Ve yumuşak dilli, yoga pratiği yapan, çıplak, kar meleği yapan sanatçı annemin ölümcül silahı kullanmasının ek ağırlığı.

Annemin dirseğini kavradım ve onu ayağa kaldırdım. Annem benden sadece biraz daha uzundu ve vegan diyeti onu bir çiçek yaprağı kadar ince tutuyordu. Ama onu ayağa kaldırmak için biraz ikna etmek gerekti. Louise'in merdivenlerdeki dağınıklığının yanından manevra yaparak geçmek yerine arka kapıdan çıkıp mutfığa gitmeye karar verdim.

Parlak güneş ışığı güne neşeli, altın rengi bir parıltı katıyor, ölmekte olan yaz son bir kez daha canlanıyordu. Koyu yeşil çimler, turuncu ve sarı kadife çiçekleri, pembe ve kırmızı gülhatmi bahçenin kenarında dans ediyordu. Günün mükemmelliği durumun gerçeküstü hissine katkıda bulunuyordu.

Anneme yan kapıdan geçip mutfığa giden yola kadar yardım ettiğimde, Louise açık kapıda durmuş, annemi içeriye, Louise'in uzun bir bardak su hazırladığı masaya götürmeye yardım etmeye hazırlanıyordu.

Mutfığa adımımızı atmaz annem durdu, etrafı kolaçan etti ve beni silkeledi. Omuzlarını dikleştirerek kendini yukarı çekti. Bir an önce o kadar gevşemiş olan yüzü belli bir sertlik kazandı. "Burada kalamam."

Ne beklediğimi bilmiyordum ama beklediğim bu değildi. "Kim bu adam? Onu tanıyor muydun?"

Dudaklarını sıkıca gerdi ve gözleri görmeden odanın içinde gezindi. "Hank nerede?"

Louise sanki ağlamayı yeni bırakmış ve yeniden başlamanın eşiğindeymiş gibi görünüyordu. "Lincoln'e doğru yola çıktı. Treni bu sabah kalktı."

Annem kaşlarını çattı ve dudaklarını kemirdi. "Onu aramam gerekiyor."

Benden ve annemden birkaç santim daha uzun olan ve belirgin bir ağırlık avantajına sahip olan Louise, annemin elini tuttu ve onu masaya doğru çekti. "Beni hemen araması için telefonuna mesaj bıraktım bile."

Babam FTA kuralları gereği telefonunu kapattırırdı. BNSF'de makinist olarak çalışan babam, çalışırken kendisiyle iletişime geçmememiz konusunda hepimizi eğitmişti. Trende olmadığı zamanlarda, tamircilik hizmetinden konuşma terapisine kadar her şey için hazırды, ancak fikirlerini her zaman kendine sakladı.

Louise otoriter tavırlarına geri döndü. "Otur. Biraz su iç." Annemi arka duvara dayalı, torunlar da dahil olmak üzere Fox klanının büyük bir bölümünün oturabileceği büyüklükteki piknik masasına götürdü.

Annem geri çekildi ve sanki ölü adam kalkıp merdivenlerden yukarı yürüyecekmiş gibi korku dolu bir bakışla bodrum kapısına odaklandı. Başını bana doğru çevirdi. "Beni bir yere götür. Buradan çıkmam gerek."

Masanın başındaki sandalyesini çektim ve Louise onu sandalyeye oturttu.

"Eyalet devriyesi gelene kadar gidemezsin." Suyu ona doğru yaklaştırdım.

Ona dokunmadı.

Louise omzunun üzerinden merdivenlere doğru baktı. "Oraya inmek zorunda değilsin." Orman jimnastiğinde oynamak istemeyen bir çocukla ilgilenen bir annenin pratik ses tonuna sahipti. "Burada kal, biz seninle olacağız."

Kendimi bankın üzerine bıraktım ve anneme doğru eğildim. "O adamı sen mi vurdun?"

Annem bakışlarını bana çevirdi. "Tabii ki yaptım."

Bir an önce o kadar kararlı olan Louise'in yüzü soldu ve gözleri yaşlarla doldu. "Neden?"

Annem sinirli görünüyordu. "Beni öldürecekti."

Louise annemin sözlerini anlamamış gibi başını salladı. Bu hissi anlıyordum.

Cevapları zorla almak için masayı tokatlamak istedim ama bunun yerine yavaşça konuştum. "Onu tanıyor musun?"

Annem yine dudaklarını ısırdı, gözlerinde çılgınca bir parıltı vardı. "Buradan gitmem gerek. Hemen."

Elini okşadım. "Yapamazsın. Soruşturma memuru seninle konuşmak isteyecektir. Belli ki nefsi müdafaaydı ve eminim onlara ne anlattıktan sonra gitmene izin vereceklerdir."

"Ne oldu?" Louise tam olarak bilmek istediğim şeyi söyledi.

Annem başını salladı ve aklımdan "içindekiler " cümlesinin geçmesine neden oldu. Bir saniye sonra, sanki bir şeyleri toparlıyormuş gibi mavi gözlerine daha keskin bir odaklanma geldi. "Görüşmeydi. Kendimi ifşa etmemem gerektiğini biliyordum ama sadece Nebraska'ydı ve sorun olmayacağını düşündüm. Ve sonra Susan'ın arkadaşı. Şu saçları olan iri çocuk."

Birbiriyle yokmuş gibi görünen cümleler kurmaya devam etti, mahremiyet ve cömertliğin hayatını mahvettiğini mırıldandı. Susan'ın adını birkaç kez andı ve medyanın halkın ihtiyaç duyduğu haberleri vermeyerek ülkeyi mahvettiğine dair iyi bildiği zemine geri çekildi. Annem, asla iyi tanımlanmamış bir grup olan Halk konusunda büyüktü.

Annemin yetişmesi hakkında pek bir şey bilmiyorduk. Anladığımız kadarıyla hippie hareketinin en parlak günlerinde otostopla ülkeyi . Halkın gücünden ve "erkeği" alaşağı etmekten bahsettiğini duymak yeni bir şey değildi. Onu boş, üzgün ve kaybolmuş görmek eğlenceli değildi, ama bu bizim normalimizdi. İyi günlerinde, ki bu sık sık olurdu, annem eksantrik olsa da sakın biriydi. İki yumruğunun da akıl sağlığının ipine kenetlendiğinden hiçbir zaman emin olamadım, bu yüzden bu tür bir travma onu tutunma çabası içinde bırakabilirdi.

Louise ve ben annemin başının üzerinden göz göze geldik. Louise kendini tekrar ve tam bir anne gibi davranmaya başlamıştı.

Annemin sahip olmadığı ama Louise'in kendi içinde geliştirdiği bir donanım. Bir cinayet mahalliyle ya da annemizin birini öldürdüğü gerçeğiyle başa çıkamayabilirdi, ama sıkıntı içindeki bir ruhla başa çıkmak onun ilgi alanına giriyordu. Onun normal annelik biçimi unlu mamuller ve içten bir konuşma gerektirirdi ama bu normal olmaktan çok uzaktı.

Louise ayağa kalktı. Annemin su bardağını aldı ve yönlendirici bir sesle, "Hadi odana gidelim. Orası güvenli ve sessiz. Kate polisleri bekleyebilir ve bununla ilgilenebilir."

Annem gevezeliği bırakıp Louise'i düşündü, sonra bana döndü. "Gidemez miyim?"

"Nereye gitmek istiyorsun?" Gitmekle ilgili bu takıntı tuhaf görünüyordu.

Başını salladı, gümüş rengi saçları kimonosunun parlak turkuazı üzerinde sallanıyordu. "Beni bulamayacakları bir yere."

İçime bir korku oku saplandı. "Kim?"

Ağzını kapattı ve burnundan hava emdi, sonra yavaşça dışarı verdi. Daha çok evrenle temasa geçme alıştırmaları yapıyordu. Annem *Desiderata*'ya göre yaşırdı, hayatta sakın bir şekilde yol almakla ilgili şiirsel bir marş ve onun bir tür "gürültü ve telaşın ortasında sükunet" kanalizasyonundan emindim.

"Anne." Bana cevap vermesini sağlamaya çalıştım. "O adamı tanıyor muydun?"

Başını iki yana salladı.

"Onu neden vurdun?" Louise annemin ulaştığı sükûnet halinin yakınından bile geçmeden sordu.

Annem üzerine bir soğukkanlılık şalı çekmiş gibiydi. "Stüdyoya geldi. Bana zarar vermek istedi."

Bir adamın Nebraska'nın uzak Sandhills bölgesinde bin nüfuslu bir kasaba olan Hodgekiss'e gelip anneme zarar vermek için stüdyosuna girmeye kalkışması hiç de mantıklı değildi. "Neden senin peşinden gelsin ki?"

Louise benden birkaç adım önde görünüyordu. "O ünlü bir sanatçı. Çılgın hayranlar ünlülerin peşine düşer."

Annem Sandhills'den çok az uzaklaştırdı. Burada bildiğim kadarıyla hiç arkadaşı yoktu. Babamın aksine, bir parça kan bağı varsa ya da klanla evlenmişseniz sizi aileden sayardı.

kaç nesil uzakta olursa olsun. Başka bir deyişle, babam için aile tüm Sandhills'i kapsıyordu. Annem ise *ilgisini* çocukları ve torunlarıyla sınırlamıştı, gerçi ilgi demek abartılı olabilir. Kendi kafasının içinde yaşamaktan mutlu olduğunu söyleyemezdim ama tek başına tercih ediyor gibiydi.

"Heykeltıraşlar rock yıldızı değil ki." Bir sanatçıyı takip eden birini hiç duymamıştım.

Louise annemi mutfaktan dışarı çıkarmaya başladı. "*Misery* filmi gibi. Çılgın edebiyat hayranları olacağını da düşünmezsiniz ama Kathy Bates, James Caan'ın ayağını kesmişti."

"Bu bir kurgu," dedim.

Annemin çıplak ayakları yavaşladı. Başını Louise'in yüzüne doğru eğdi. "Evet. Bir hayranım olmalı. Çalışmalarımı gördü ve bu bir şeyler uyandırdı. Böyle şeyleri duyarsınız. Tek tutkusu öldürmek olan kırık bir ruh." Konuştukça, bu fikir ona daha net görünmeye başladı.

Bana çılgınca geldi. Ama başka neden bir yabancı Hodgekiss gibi uzak bir yere gelsin ki? Buradan üç günlük yol vardı. Katiller annemi vurmak için sıraya girmiş değillerdi. Düşmanı olacak kadar insanla etkileşime girmedi.

Annem Louise'in önüne geçti ve mutfak kapısından koridora doğru yürüdü. Louise omzunun üzerinden benimle konuştu. "Bakalım onu dinlendirebilecek miyim? Sen ne yapman gerekiyorsa yap."

Kokunun tenime nüfuz etmesini engellemek için Fransız kapılarına yakın durdum. Bunun bir yararı olmayacağını biliyordum. Hayali duman burnumda uzun süre kalacak ve bozulmuş et ya da vahşi hayvan leşiyle her karşılaşmam onu yeniden canlandıracaktı. Kolluk kuvvetlerinin tüyler ürpertici deneyimlerinden kaynaklanan serpintiler insanı yaralıyordu. Ve ben bu işe başlayalı bir yıldan biraz az olmuştu. Şerif olarak uzun bir kariyerden sonra nasıl bir yük taşıyacaktım?

Poupon arka çitin yanındaki leylakların gölgesinde yatıyordu, nefes nefese ve tetikteydi ama herhangi bir bilgelik sözü söylemiyordu.

Çocukluğumun iki katlı evinin öğleden sonra güneşinden gölgelediği kapının birkaç santim dışına diktim kendimi. Bahçeyi kaplayan leylakların yapraklı dalları arasında serçeler uçuşuyordu, mor çiçekleri uzak bir hatıraydı ve yeşil yaprakları ilk dondan önce ödünç alınmış bir zamanda yaşıyordu. Neredeyse yarım saattir orada dikiliyordum ve adamın hareketsizliğinden garip bir şekilde giderek daha fazla rahatsız oluyordum. Vücudundan bir ürperti yayılıyor gibiydi ve yüzünün biraz beneklendiğini, morun solgun tenini gölgelediğini düşündüm.

Tabii ki öldüğünü biliyordum. Ve açıkçası, ölü adamlar hareket etmez. Bunu bilmek bir şeydi. Ama dakikalar ilerlerken bir cesedin yanında olmak, gerçeği kızgın bir yılan gibi kafamın içinde kıvranan bir şekilde eve çarptı.

Ya da belki adam bana musallat olmuş, adını ve neden annemin stüdyosuna geldiğini söylemeye çalışıyordu.

Arka kapının yanındaki patikadan gelen ayak sesleri dönmeme neden oldu, o kadar odaklanmışım ki bir araç sesi duymamış olmama şaşırdım. Ted'in karanlık kafası etrafıma baktı ve beni görünce bana doğru yürüdü. En azından şimdi, boşandıktan neredeyse iki yıl sonra, Ben Affleck'in bakışları kalbime bir kazık saplamıyordu. "Açık kapıyı gördüm. Stüdyosunda olacağını düşündüm."

Onu gördüğüm için rahatlamamalıyım, çünkü düşüncesi bile domateslerimi donduruyordu, ama sahada başka bir profesyonelin olması beni . Ted, özellikle de karısını (beni) aldatıyorsa, kova içinde bir pislik olabilirdi, ama sıkıştığında ortaya çıkmanın bir yolunu bulurdu. "Bu kadar çabuk geldiğiniz için teşekkürler."

Kapı aralığına doğru bir adım attı ve sanat malzemeleri raflarına sıçramış et ve kan parçalarıyla bir yığın halinde yatan cesedi inceledi. "Kontrol ettin mi?"

"Öldüğünü doğruladım. Silahı annemden aldım ve içerideki platformun üzerine bıraktım. Onu dışarı çıkardım ve bir daha içeri adım atmadım. Müfettiş için hiçbir şeyi tehlikeye atmak istemedim."

"Burada şerif sizsiniz. Olay yerini incelemeye başlayabilirdiniz."

Ted bazen işleri sonuna kadar düşünmezdi. En azından bu, beni Roxy için terk etmesini açıklayabilir. Ya da belki de neden Roxy yerine benimle evlendiğini açıklıyordu. Muhtemelen daireler çizerek düşündüğüm söylenebilir. "Görünüşe göre burada bir çıkar çatışması var."

Ted öfkelendi. "Eğer teknik konulara girmek istiyorsan. Ama bu oldukça açık görünüyor. Davetsiz bir misafir. Marguerite meşru müdafaa sınırları içindeydi."

"Tüm bunları Marybeth'ten mi öğrendin?"

Cebinden bir çift lateks eldiven çıkardı ve ellerini eldivenlerin içine soktu. "Louise yeterince ayrıntı verdi sanırım. Marybeth bana ve Trey'e her şeyi açıkladı. Gerisini ben tamamladım, anneni ve birini vurmak için ciddi bir tehdit hissetmesi gerektiğini biliyordum."

İçeri girmeden önce cesede baktı. "Silahı olmasına şaşırdım. Hiç ona göre değil, değil mi?"

Hiç de değil. "Ona bunu sormadım. Bunu sana ve eyalet devriyesine bırakmayı düşündüm. Trey'in yolda olmasına sevindim."

Trey Ridnour arkadaşımı. İkimiz de işleri bir adım öteye götürmeyi düşünmüştük ama Trey'in de en az benim kadar arkadaş kalmaktan mutlu olduğuna emindim.

"Ben'i aradım. Yukarı gelmeye gerek görmedi, o yüzden devam et ve o kısmı hallet." Ben Wolford adli tabipti ama Broken Butte'ta, arabayla bir saatlik mesafede yaşıyordu. Bizim kırsal bölgemizde, atanan adli tabip muhtemelen bu işi kabul etmek isteyen herhangi biri olurdu. Bizim durumumuzda, bir avukat olan Ben Wolford bu görevi yaklaşık yüz yıl önce kabul etmişti ve kimse bunu değiştirmek için bir neden görmemişti. Özellikle de işin içinde gizem yoksa, şahsen gelmeyi genellikle kabul ederdi. Hepimiz cinayeti kimin işlediğini bildiğimiz için, gözleri iyi görmeyen yaşlı bir avukatı gerekmedikçe yola çıkarmanın bir anlamı yoktu.

Ted yavaş adımlarla eşikten geçti. "Peki, kim bu adam?"

"Bilmiyorum. Annem onu daha önce hiç görmediğini söylüyor.

Louise

John Hinckley olduğunu düşünüyor."

Ted durdu ve bana meraklı bir bakış attı, kara kaşları kahverengi gözlerinin üzerine indi. "John Hinckley mi?"

Ted bir kutu çoraptan daha zekiydi ama bir bilgi yarışması takımı için ilk olmazdı. "Jodie Foster'a olan takıntısı yüzünden Başkan Reagan'ı vurdu."

Ted, eğer bir şeyi bilmiyorsa, muhtemelen bilmeye değer olmadığını açıkça gösteren küçük bir kızgınlık pufu verdi. "Sanatçı olmak aktris ya da rock yıldızı olmaya benzemez."

zorunda mıydı? "Kimlik kontrolü."

Dudağını büktü. "Olay yerini nasıl inceleyeceğimi biliyorum. Senden çok daha uzun süredir şeriflik yapıyorum."

Belki, ama o yılların her birinde ona yardım etmişim.

Ted adamın ceplerini kontrol edip bir bulamazken ben kapının dışındaki beton zeminde volta attım. Stüdyoda kaldı ve her şeyi iyice inceledi.

Bir arabanın geldiğini duyunca bekledim. Kapı bu kez gıcırdayarak tamamen açıldı ve Trey Ridnour arka bahçeye adım attı. Uzun boylu ve kaslı olan Trey'in yuvarlak bir yüzü ve açık ten rengi vardı.

en ufak bir utançta. Herhangi bir sahnenin sıcaklığını birkaç derece düşüren türden sağlam bir duruşu vardı. Kısa kollu siyah üniformasının üstünü ve gri pantolonunu giymişti ama Smokey Bear şapkasını arabada bırakmıştı. Birkaç uzun adımla yanıma geldi.

Bana sarılmak ya da kahraman erkeklerin yapmaya eğilimli olduğu koruyucu şeylerden herhangi birini yapmak istediğini söyleyebilirdim. Aslında arkadaştan öte olamamamızın ana nedeni de buydu. Korunaklı biri .

Yüzümü okuyunca durdu ve önümde durdu. Tipik kolluk kuvveti sorularını sormadı ama "İyi misin? Annen nasıl?"

Onun endişesi beni bir arada tutan sert kabuğu parçaladı. Profesyonel beni olay yerine geri getirmeye çalıştı. "Tehdit ortadan kaldırıldı. Şaşırtıcı derecede yetenekli annem tarafından. Sarsıldı ama yara almadı. Kız kardeşim onunla birlikte evde. Ted içeride olay yerini koruyor. Adli tabip çağırıldı ve yetkiyi bize devretti."

Yanaklarında kırmızı çizgiler belirdi. "Güzel. Sanırım işe koyulacağım. İhtiyacımız olanı aldıktan sonra cesedi taşımak için bir ambulans çağıracağız."

Eve doğru hızla gelen bir pikabın gürültüsü ve çakılların üzerinde kayarak duran lastiklerin sesi beni arka kapıdan dışarı fırlattı.

Üzerinde Magnuson Araştırma Tesisi logosu bulunan beyaz pikap, hızla yaklaşırken yarattığı tozun ortasında durdu. Kapı hızla açıldı ve kardeşim Douglas dışarı fırladı.

Douglas bana pek çok yönden bir oyuncak ayıyı hatırlatırdı. Çoğumuzdan daha uzun boyluydu, ortası biraz yumuşaktı, bal rengi saçları vardı ve en sarılğan grup olmasak bile, her zaman bir rahatlık havası yayardı, sanki sizi kucaklıyormuş gibi. Ama bugün öyle değil.

Bana doğru koştu. " Oluyor? Annem nerede?" Onu yavaşlatmak için elimi kaldırdım. "Louise mi aradı?"

Sanki beni delip geçmek istiyormuş gibi davrandı. "Annemin davetsiz bir misafiri vurduğunu söyledi."

"Ted ve Trey Ridnour olay yerinde çalışıyorlar. Eğer bulunacak bir bilgi varsa, onu bulacaklardır. Louise annemi içeri götürdü. Burada yapabileceğiniz bir şey yok."

Bana ters ters baktı. "Greceğim."

Etrafımdan dolanarak arka bahçeye ve annemin atölyesine gitmesine izin verdim. "Kapatmana izin vermeyecekler," diye bağırdım arkasından.

Beni görmezden geldi, ben de onu takip ettim. Dışarıda durup Trey ve Ted'in fotoğraf çekmelerini ve kurşunun düştüğü yeri kataloglamak için işaretler yerleştirmelerini izledik. Atölye, yarım kalmış projeler, dağılmış boya tüpleri ve oraya buraya yığılmış renk kesikleriyle her zamanki kaotik durumundaydı. Kil kutuları ve çamur sıçramış aletler normal bir düzensizlik içinde duruyordu. Burada bir savaş yaşanmış gibi görünüyordu, ama annem bu karışıklığı tercih ediyordu ve sık sık bunun onun zihninin bir yansıması olup olmadığını merak ediyordum.

Bildiklerimi ve Louise'in yanlış yönlendirilmiş bir hayran teorisini anlattım.

"Sizce onu nasıl buldu?" Douglas sordu.

Güzel soru. Annem mahremiyetini neredeyse saplantılı bir şekilde korurdu. Galerileri nadiren ziyaret ederdi, eser sahipleri bir açılışa katılması için yalvardıklarında bile. Resmi biyografisi iki ya da üç cmlenden ibaretti ve hiçbiri yaşadığı bölge ya da bir ailesi olduğu hakkında bilgi vermiyordu. Tanıtım ya da kataloglarda kendi fotoğraflarının yer almasına izin vermiyordu. Bu Marguerite Myers gizeminin bir parçasıydı.

Daha fazla motor gürültüsü ve araçların dönüş sesleri Douglas'ın kolunu tutup onu avlunun dışına yönlendirmeme neden oldu. "alışmalarına izin vermeliyiz."

Karşı koymadı ve kapıdan girdiğimizde yüzleri endişe ve sorularla dolu başka kardeşler de araçlarını park ediyordu. Hızlı bir sayımla Robert, bir yaş büyük ağabeyim, Michael - Douglas'ın ikizi - ve Jeremy, en küçük kardeşim. Geriye sadece Denver'da yaşayan Diane ve Lincoln'de yaşayan Susan kalmıştı.

Bu sayıya Robert'ın karısı, iki aylık bebeği ve Michael'ın karısı dahil değildi; neyse ki onların çocukları da Louise'inkilerle birlikte okuldaydı.

Annemin evi ile komşunun evi arasındaki çakıllı alanda neredeyse bir futbol takımı oluşturacak kadar insan ve herhangi bir düşmanla mücadele etmek için yeterince enerji patlaması vardı.

Kırık beton yolun üzerinde durdum ve gereksiz bir kargaşa yaratmalarını engellemek için yetersiz bir bariyer oluşturdum. "Şu anda stüdyoyu araştırıyorlar. Annem dinleniyor. Gerçekten kimsenin yapabileceği bir şey yok ve burada bir ton insana ihtiyacımız yok."

Robert'ın karısı ve benim en iyi arkadaşım olan Sarah, bebek kollarında dinlenirken arkasına yaslandı. Gözlerinde bir parça yılgınlık vardı ve başını bana doğru sallayarak açıkça nefesimi boşa harcamamamı söylüyordu. Tilkileri o da en az benim kadar iyi .

Hızlı, zeki ve kurnaz olduğu için Tilki olarak adlandırılan Michael'ın benim şımarıklığıma tahammülü yoktu. İkizi Douglas'tan çok daha ufak tefek olan Michael, özgüveni ve cesaretiyle bunu telafi ediyordu. Mutfak kapısına doğru bir adım atarak bana doğru yürüdü. "Annemi görmem gerek."

Douglas yanımda duruyordu ama Michael önden giderken ve diğerleri onun arkasına takılırken bana bu kalabalıkta yardım etmeye istekli görünmüyordu.

Mutfak kapısı çarparak açıldı ve Louise elleri kalçalarında, gıdıları da dahil olmak üzere vücudunun her yeri sertleşmiş bir şekilde kapıyı doldurdu. Gerilmiş tişörtünün önündeki domates lekeleri olmasa tam bir aksiyon kahramanı olabilirdi.

Lauren, kardeşim Michael'ın karısı, nefesi kesildi. "Aman Tanrım. Bu Marguerite'in kanı mı?"

Michael ona doğru koşmaya başladı.

Louise'in boyu uzadı. "Pete aşkına. Kate ve ben salsa hazırlıyoruz." İki elini havaya kaldırdı ve sesi George C. Scott'ın Patton versiyonu gibi çıktı. "Herkes bir nefes alsın. Annem çetin bir sınavdan geçti. Bununla kendi yöntemleriyle başa çıkıyor ve onu biraz rahat bırakmamız gerekiyor. Endişelendiğinizi biliyorum. Hepiniz içeri gelebilirsiniz ama oturma odasında oturup anneniz sizinle birlikte olmaya hazır olana kadar bekleyeceksiniz."

Louise'in Fox tugayının komutasını ele geçirmeye çalışması o kadar da sıra dışı değildi. Ama onu bu kadar otorite sahibi görmek ve

kardeşlerin dikkatini çekmek, annenin elinde silahla gelmesinden sadece biraz daha az şok edici olabilir.

Michael durdu ve herkes onun arkasında toplandı.

"Babam bir süre önce Lincoln'deki gara vardı ve Susan onu aldı. Şu anda dönüş yolundalar. Sessiz kalacağınıza söz verirsiniz geri kalanınız içeri gelebilir."

Sarah ve ben kaşların kalktığı, dudakların büküldüğü ve "Buna inanıyor musun?" anlamına gelen diğer tüm göstergeleri içeren bakışlarımızı değiş tokuş ettik.

Douglas kapıya doğru ilerledi.

Louise, "Size bildiklerimi anlatacağım, ki bu da çok fazla bir şey değil" dedi. Kaldırımında herkesin beni geçmesini izledim.

En küçük kardeşim Jeremy arkadan gelirdi. Aramızdaki en şirin ve en sevimli olanımız, her zaman yaramazlıklarla doluydu. Küçüklüğünden beri onu her türlü beladan kurtarmıştım; yedi yaşındayken bir biçerdöver ekibiyle kaçmasından on üç yaşındayken Long Branch'ın önündeki teslimat kamyonundan bira çalmasına, sağda solda kalp kırdığında triyajla uğraşmasına kadar. Geçen yaz, zar zor kurtulduğu derin bir belaya bulaşmıştı. Bugünlerde ondan o aptal kıvılcımın gittiğini görmek bana acı veriyordu. "O nasıl, gerçekten?"

Jeremy ve annem arasında çoğumuzdan daha derin bir bağ vardı. Bir yanıma buna imreniyor, diğer yanıma ise Jeremy'nin buna sahip olmasına seviniyordu. "Söylemesi zor. Garip bir şekilde iyi görünüyordu."

"Evet." Bunun anlamı her neyse, bu kelimenin her şeyi özetlemeye yeterli olduğunu düşünüyor gibiydi ve eve doğru yürüdü.

Başka ne yapacağımı bilemediğimden, veranda şefi rolümü üstlendim ve Trey ile Ted'in çalışmasını izledim.

Eyalet devriyesi olay yeri ekibi bir ambulansla birlikte geldi. Ön soruşturmayı Trey ve Ted'den devraldılar. Olay yerinin incelenmesi birkaç saat sürdü ve o sırada alacakaranlık çökmüştü. İki sağlık görevlisi cesedi dışarı çıkardıklarında, orada dikildiğimi fark etmemiş gibiydiler.

Sedyenin ön tarafındaki genç kadın önce konuştu. "Biraz yaşlı bir kadın olduğunu söylediler, altmışlı yaşlarının sonlarında falan. Bunu yaptığını inanabiliyor musunuz?"

Arkadan gelen yaşı adam cevap verdi, "Merkez kütle. Böyle küçük bir silahın bu kadar hasar verebileceğini ya da ateş edecek cesareti olduğunu düşünemezsiniz."

"Evet," dedi. "Bu çok havalı, soğuk."

Annemle babamın yatak odası mutfağın yanından geçen koridorun sonundaydı. Bir banyo ve biz üst kattaki çocuk filosuna katılacak kadar büyüyene kadar bebekler ve küçük çocuklar için çocuk odası olarak kullanılan bir dolaptan daha büyük olmayan bir başka alanla birlikte, zemin kattaki tek yatak odası onlarınkiydi. Her birinde iki çift kişilik yatak ve lavabolu bir tuvalet bulunan, daha çok yatakhaneye benzeyen iki büyük yatak odası ikinci katı oluşturuyordu.

Oturma odasında eski deri bir kanepa, birkaç koltuk ve bir sallanan sandalye vardı. Çocukluğumun evi büyük ya da lüks değildi.

Michael'ın karısı Lauren bir gitmişti. Çocukları okuldan almak zorunda kaldığını ve muhtemelen Louise'in küçük yaramazlarını da alacağını varsaydım. Umarım onları buradan başka bir yere götürürdü.

Kanepenin önündeki sehpanın üzerinde, üzerinde beyaz ekmek üzerine yarım sandviç olan bir kurabiye tepsisi duruyordu. Birileri yiyecek bir şeyler toplamış olmalıydı.

Dört kardeş her zamanki yerlerine oturdular ve Sarah ön pencerelerin yanında durmuş bebeği sallıyordu. İçeri girdiğimde hepsi bana baktı. Robert "Bir şey var mı?" dedi.

Başımı salladım. "Cesedi . Trey ve Ted'in işi bitti. söylediler. Annemle konuşmaları gerekiyormuş, sonra gideceklermiş."

Annem için sadece iki oda çok önemliydi. Kırmızı, siyah ve puantiyeli, kuyruğu yapay elmaslı bir kedili saatin saniyeleri gösterdiği, 60'ların geleneksel ev kadınlarına selam çakan tuhaf bir şekilde dekore etmek için enerji harcadığı mutfak. Ve ruhunu barındıran stüdyosu.

Fox ailesinin kalbi, yaşama, aktiviteyle ve -çoğumuz bunu asla kabul etmeyecek da- sevgi ve kabul, büyük mutfaktı.

Işıksız koridorda yürürken yatak odasının kapısının diğer tarafından hiçbir ses gelmedi. Kapıyı hafifçe aralayıp Louise'in arka bahçeye bakan gölgelikli pencerenin yanındaki düz arkalıklı sandalyede oturduğu karanlık odaya girdim. Teorik olarak, annem orada oynayan biz çocuklara göz kulak . Bazen gerçekten de bizi denetlediğinden emindim ama muhtemelen müdahale etmeye niyeti yoktu.

Annemi, demiryoluna gitmediği zamanlarda babamla paylaştığı çift kişilik yatağa uzanmış bulmayı bekliyordum. Onun yerine, elinde bir avuç parlak, dökümlü elbiseyle durduğu dolaptan fırladı. Yatağın üzerinde açık duran bavulun içinde bir yığın siyah yoga pantolonu vardı.

"Gidiyor musun?" Ben sordum.

Louise gözüme takıldı ve annemle konuşmanın umutsuz olduğunu söylemek istercesine başını salladı.

Annem elbiseleri yatağın üzerine fırlattı ve birini katlamaya başladı. Hareketleri sarsıntılıydı ve sürekli pencereye bakıyordu, gözleri perişandı ve etrafındaki deri sıkışmıştı. "Burada kalamam. Güvende değilim."

"Neyden?" Hareketlerinin akli başında olup olmadığını ya da onu sakinleştirmek için hastaneye götürmem gerekip gerekmediğini tarttım.

Öyle dikkatli nefes aldı ki, kendini sakinleştirmeye çalıştığını anladım. "Hiçbir zaman aşırı meraklı bir çocuk olmadın. Bu pratiklik ve kararlılık Hank'e çok benziyor. O yüzden lütfen bildiğimi bildiğimi kabul et. Gitmem gerekiyor."

Ne oldu? Merak etmiyor musun? Acıtmak istememişti ama acıttı. Şerif olarak işimin merak gerektirdiğini söyleyerek tartışmak istedim.

Ama şu anda annemle ilgilenmek öncelikliydi. "Tamam. Trey ve Ted'le konuşur konuşmaz senin için bir yer ayarlayacağız."

Gözlerinde bir korku kıvılcımı parladı ve başını salladı. "Onlarla konuşmak istemiyorum."

Louise ayağa kalktı ve kilosunu kaldırırken boğuk bir "of" sesi çıkardı. "Hadi ama anne. Ted'i hep sevmişsindir."

Öyle mi? Sure, when we were married, my family welcomed Ted into the fold because we're the-more-the-merrier kind of a family. Ve evet, boşandığımızdan beri kardeşlerimin Ted'i ve onun ilişki yaşadığı Roxy'yi aralarına almaya devam etmeleri beni rahatsız ediyordu. Sonra evlendi ve bir oğlu oldu.

Annem sustu ve yatağın üzerinde yarı katlanmış duran elbiseye baktı. Alnı bir bulmaca çözer gibi kırıştı. Sonunda, en iyi yola karar vermiş gibi çenesini kaldırdı. "Evet. Ted'le konuşmalıyım."

Louise ve ben annemi kısa koridorda takip ettik. Oturma odasına ulaştığında durakladı. "Ah." Eli boğazına gitti ve gözleri yaşardı.

Tüm kardeşler ayağa kalkıp ona doğru koşarken genel bir hışırtı ve telaş vardı. Bir sürü beceriksizlik ve kucaklaşma, bazıları gizlice gözyaşlarını silme - bu küçük oda için çok fazla hareket ve duygu.

Hepsine sarıldı ve Jeremy'nin eline yapıştı. "Hepinize çok minnettarım. Başından beri beni ayakta tuttunuz ve ruhlarınızı kutsadığınız için evrene karşı büyük bir minnettarlık duyuyorum."

Jeremy onun yanağına bir öpücük kondurdu ve gitmesine izin verdi.

Ted ve Trey'in piknik masasında oturduğu mutfığa kadar onu takip ettik. Yıllarca Tilki evliliği yapmış olan Ted, bardakların nerede durduğunu biliyordu ve buzdolabından buzlu çay çıkarmıştı. O ve Trey önlerinde terli çay oturuyor, ocakta soğumakta olan salsa tenceresini ve tezgâhları kaplayan boş kavanoz ve kapakları görmezden geliyorlardı. Doğranmış soğan ve biberler kesme tahtalarının üzerine yığılmış ve keskinlikleriyle havayı dolduruyordu.

Trey ve Ted biz içeri girer girmez ayağa fırladılar. Ted aceleyle masadan kalkıp annemin yanına gitti. "İyi misin, Marguerite?"

Poupon oturma odasından çıkarken ayak tırnakları yerde tıkkırdıyordu. Güdük kuyruğu sallanmaya başladı ve Ted'i kalçalarından ayakkabılarına kadar kokladı.

Ted bana endişeli bir bakış attığında, "Bebeği kokluyor. Sen onu bize bıraktığında Poupon onu evlat edindi."

Ted Poupon'u itti ve "Onu ben bırakmadım" diye mırıldandı.

ay önceki olayı tekrarlamak istemediğim için konuyu kapattım.

Poupon Ted'e suçlayıcı bir bakış attı (ya da belki de ben öyle hayal ettim) ve mutfağın köşesine, piknik masasının arkasına yerleşti.

Louise lavaboya doğru yürüdü. Diğerleri kapının yanında toplandı. Trey sanki bir istiladan endişe ediyormuş gibi kaskatı kesildi.

Sesimi alçalttım. "Belki oturma odasında bekleyebilirsin? Ben burada annemle kalacağım."

Anneme baktılar, o da başıyla onayladı ve isteksizlik göstererek geri çekildiler.

Annem Ted'e o sakın gülümsemelerinden birini verdi. "Hangi yolda olursa olsun, benim dnyama yolculuk etmeyi seğtiği için zgnm. Birinin canını almak bizim yapmamız gereken bir şey değil. Ama benim korumam gereken bir ailem ve evim var."

Bu sırada Trey Ted'in arkasında durmak için hareket etmişti. Yüzü kıpkırmızı olmuş, bir idolle tanıştığı için ne kadar telaşlı olduğunu gösteriyordu. Elini anneme doğru uzattı. "Marguerite Myers. Yıllardır çalışmalarınızın hayranıyım. UNL mezunuyum ve heykeli bağışladığınız için size teşekkür etmek istiyorum."

Criminy. Bu resmi konuşma üzerinde ne kadar zamandır çalışıyordu? Trey'in annemin çalışmalarına hayran olduğunu biliyordum ve onları daha önce tanıştırmadığım için kendimi biraz suçlu hissediyordum. "Anne, bu polis memuru Trey Ridnour. Soruşturmayı o yürütüyor, Ted de yardım ediyor."

Annemin onaylaması her zamanki gibi dalgın ve kabullenici bir baş sallamayla oldu. Aynı anda hem kabul hem de reddetmeyi başarmıştı. Muhtemelen tanıştığı çoğu insana verdiği mesaj buydu ve bu yüzden Sandhillers onu "bir sanatçı" olarak el salladı ve çoğunlukla yalnız bıraktı. Yine de arkamızdan onun hakkında konuştuklarını ve onu yargıladıklarını biliyordum.

Masanın etrafına yerleştiler ve Louise tezgahların etrafında koşuşturarak mutfağı düzenlemeye başladı. Buzdolabına yaslanıp kollarımı kavuşturarak röportajı dinledim ve belki annem perişan görünüyorsa ona yardım etmek için araya girdim.

Ancak herhangi bir sıkıntı belirtisi göstermedi. Masasındaki iki polis memuru sanki eve girip çıkan ve nadiren takip ettiğı aile dostlarından başka bir şey değılmiş gibi davranıyordu. Bavulunu hazırlarken yaşadığı neredeyse panik hali geride kalmıştı. Onların konuşmasını bekledi.

Ted eğildi, sesi yumuşaktı. "Kendi kelimelerinizle, adamın ortaya çıkmasından önceki anlardan başlayarak bize neler olduğunu anlatın."

Ona eğlenen bir ifade verdi, gözleri parlıyordu. "Başkasının sözlerini kullanacak biri değılim, değıl mi Ted?"

"Seni hiç tanı mıyorum." dedi. Ama yüzündeki ifadeden "Hayır, hanımefendi" demek istediğı anlaşılıyordu.

Trey sanki bir fıkra anlatmış gibi güldü.

Annem konuşurken ona döndü. "Az önce çarkın üzerine kil atmıştım. Santa Fe'deki bir galeri için birkaç kahve fincanı yapmayı düşün düm."

Trey'in yuvarlak yüzü heyecanla renklendi. "Kupalarınızdan biri bende de var. Maudy Dempsey kansere yakalonun için düzenlenen bir bağış kampanyasından almıştım. Sonra bir seminer için Santa Fe'ye gittiğimde benzerini gördüm." Gülümsedi. "Benimkini çok ucuza aldım."

Annem teşekkür eder gibi çenesini aşağı eğdi. Tekrar ciddileşti. "Kapıları açık bıraktım çünkü sabah güneşi muazzam bir enerji yayıyordu ve ben de bu yaratma hissini kilin içinde yakalamak istedim."

Trey, annesinin her zaman evrenin gizemlerini anlatan bir guru gibi konuşmasından etkilenmiş gibi görünmüyordu.

Louise bir kutu olgun domatesi daha tezgâhın üzerine bıraktı. "Herkes burada olduğına göre, bu salsanın geri kalanını da koyabiliriz."

Güç onun aklını başından almış olabilirdi ama en azından klana onları meşgul edecek bir şeyler verebilirdi.

Annemin gözleri keskinleşirken kelimelerini dikkatle seçiyor gibiydi. "Bir gölge kapı aralığını doldurduğunda kafamı kaldırdım. Ve

Adam içeri girdi ve havaya ağır bir karanlık getirdi. Bana zarar vermek istediğini hemen anladım."

Trey, "Üzerine düştüğü bir bıçak bulduk," diyerek annemin tehlikede olduğu iddiasını doğruladı.

Sanki acı veren bir duygu dalgası hissediyormuş gibi gözlerini kısa bir süreliğine kapattı. "Evet. Bana doğru hamle yaptı ve ben de hemen tepki verdim. İçgüdüsel olarak ateş ettim."

Louise meşguliyetine ara verdi ve gözlerimin içine baktı. İkimiz de bunun dünyayla ve tüm yaratıcı enerjiyle birliğini savunan bir kadın için kulağa ne kadar tuhaf geldiğini fark ettik. Kendini savunmak için bile olsa birini öldürmek onun için nasıl içgüdüsel olabilirdi?

"Elinde silah var mıydı?"

Beni rahatsız eden şeyin ne olduğunu sorduğun ve hissettiğim kadar inanmaz görünmediğin için teşekkür Ted.

Başını salladı. "Ah, evet. Hayatın mucizesine inanıyorum. Ancak, dünyadaki her ahlaki ve din gibi, kötülüğün gerçekliğinden de habersiz değilim. Hayatıma ve ailemin güvenliğine yönelik tehdit bana yıllar önce Taos'taki yetenekli bir tarot okuyucusu tarafından açıklandı. Seçim yapmam gereken bir zamanın gelmekte olduğunu . Benim ve çocuklarımla hayatı ya da karanlık güçlere yenik düşen bir adamın hayatı."

Louise ve ben yine birbirimize şaşkın şaşkın baktık. Annem sanki bütün dünya sadece kendisinin ve birkaç kişinin görebileceği bir düzlemde hareket ediyormuş gibi konuşuyordu. Bu tür açıklamaları arkadaşlarımızın önünde yaparak biz çocukların çoğunu utandırır. Hepimiz annemin bu karışık halini kabullenmiştik. Sanatçı, anne, rahatsız ruh, nazik danışman. Ruhlarımızı gören ve uzaktaki hayalet gibi bir varlık. Forrest Gump'ın çikolata kutusu gibi, ne alacağımızı asla bilemezdik. Ama o bizim annemizdi.

Trey bunu hiçkırmandan kabul etti. "Bir şey söyledi mi?"

Annem başını salladı. "Bıçağı kaldırdı ve bana doğru geldi. Hepsi bu . Onu daha önce hiç görmedim."

Ted annemin saçma sapan konuşmalarına alışkındı. "Silahı nereden buldun?"

Ted'in yüzüne odaklandı ve sanki bunu ortaya çıkarmak canını yakıyormuş gibi bir ses çıkardı. "Bir silah aldım. Bu bir Smith ve Wesson Airweight. I

Benim için yeterince küçük ve beni koruyacak kadar güçlü bir şeye ihtiyacım vardı. Sanırım doğru araç buydu."

"Kayıtlı mı?" Ted sordu.

Ona özür diler gibi bir bakış attı. "Hayır. Muhtemelen bunu yapmalıydım. Ama buna hiç ihtiyacım olmayacağına inanmak istedim."

Trey'in sesi nazikti ve yanaklarına renk gelmişti. "Birinin sana zarar vermek istemesi için herhangi bir neden düşünebiliyor musun?"

Annemin başı yavaşça ileri geri hareket ediyor, yüzünü yavaş yavaş keder kaplıyordu. "Hayat değerlidir."

İşte, birini öldürmenin dehşeti annemi yakalıyordu. Ona doğru bir adım attım, ruhunu ikiye bölüp bölmeyeceğini merak ediyordum. Onu yerden kaldırmam gerekecek miydi? Bunun farkına varmanın onun zayıf ruhunu parçalayacağından korkuyordum.

Bakışlarını Trey'in yüzüne çevirdi ve omuzlarını dikleştirdi. "Buraya gelmeye hakkı yoktu. Benim ya da ailemin hayatını kasten mahvetmeye kalkışacak kadar iğrenç biri."

Trey belli belirsiz bir gülümseme sundu. "Evinizi koruyordunuz. Size başka seçenek bırakmadı."

Sanki onun anlayışında teselli buluyormuş gibi hafifçe gevşedi. "Doğru şeyi yaptığıma inanıyorum. Dünyayı ikimizin de var olamayacağı bir yere daralttı. Benim zamanım henüz gelmedi."

İlk kez mavi gözleri yaşlarla doldu, ancak hiçbiri kaçmadı. "Bazen saldırganlığı caydırmanın tek yolu savaşa hazırlanmaktır. Bunu anlamadığı için üzgünüm."

"Cesedin üzerinde kimlik var mıydı?" Sözünü kestim. Ted cüzdan bulamamıştı ama belki ben gittikten sonra bir şey bulmuş olabilirlerdi.

Trey bana baktı. "Hiçbir şey yok. Dışarıda araç yok ve buraya nasıl geldiğine dair bir iz de yok. Parmak izlerini araştırıp bir şey bulup bulamayacağımıza bakacağız."

Annem yine uzun bir nefes aldı ve bıraktı. "Sonuç almak ne kadar sürer?"

Trey ona odaklandı. "Bunu söylemek zor. Ama bu konuya öncelik vermelerini sağlamak için elimden geleni yapacağım. Şansımız yaver giderse, birkaç gün içinde hallolur."

Bunu içine çekip demlenmesine izin verdikten sonra, "Fazla zaman yok," diye mırıldandı.

Trey ve Ted'i arabalarına kadar geçirdim. Gökyüzü günün perdelerini indiriyor ve sonbaharın serin nefesi güneşin sıcaklığını bir kenara itiyordu. Birkaç hafta sonra yeryüzü dökülen yapraklarla dolacaktı. Ödünç alınmış zaman. Bu cümle kafamın içinde dönüp duruyordu. "Teşekkürler." Söylenecek başka ne vardı ki?

Trey'in telsizi cızırdadı ve o da aracına gidip kapıdan içeri eğildi.

Ted bir nefes verdi. "Silahı olması çok tuhaf. Demek istediğim, Sandhills'in barış yanlısı annen hayatı boyunca silah taşırdı. Sanki hep bu an için hazırmış gibi. Bu ensemdeki tüyleri diken diken etmeye yeter."

Gözlerimin arasındaki bir noktayı ovuşturdum. Acımıyordu ama öyle bir gündü ki, başınız ağrımasa bile ağrıyormuş gibi hissediyordunuz. "Her zaman evrenle bir olmaktan, ağaçlarla ve çimenlerle konuşmaktan bahsederdi. Örümcekler evdeyken onları yakalıyor ve dışarı salıyor. Her zaman tanıdığım annem ile davetsiz misafirleri alt etmeye hazır bir kadını bağdaştırmakta zorlanıyorum."

Ted eve baktı ve sesini alçalttı. "Her zaman annenin altıncı hissi gibi bir şeyi olduğunu düşünmüşümdür. Bilmiyorum." Durdu ve saçma bir şey söylediğini duymak için yakınlarda kimsenin olmadığından emin olmak için kontrol etti. "Bence belki de bu adamın onun için geleceğini biliyordu. Tarotçunun ona söylediği gibi."

Belki de içimde bu kadar mistisizme inanamayacak kadar baba vardı. Ya da belki annem, tüm tuhaflıklarına rağmen, benim için hâlâ annemdi, kusurlu bir insandı ve geleceği söyleyebilen bir kahin değildi. "*Owen Meany için Dua* gibi bir şey yaptığına inanamıyorum."

"Ne?" Ted söyledi.

Ona salladım. "Bu bir kitap. Ve bir film, sanırım, ama kitap daha iyi."

Sinirli bir şekilde iç çaktı. "Seninle birlikte olmanın özlemediğim tek yanı bu. Burnun her zaman bir kitapta olurdu. Roxy'nin çok daha iyi olduğundan değil." Ne prens ama. Sorun benim çok okuyan biri olmam değil, onun okumayı sevmemesiydi. Ama bunu söyleme şekli özlediği şeyler olup olmadığını merak etmeme neden *oldu*. Onları özlemeye devam çünkü sonunda Ted'e olan arzumdan kurtulmuştum. Sorun şuydu ki, kesinlikle *tüm* arzularımdan kurtulmamıştım. Aklıma gelen Glenn Baxter imgesini çabucak kapattım.

Neyse ki Trey bize katıldı. "Şehrin birkaç mil dışında park edilmiş eski bir Civic bulmuşlar. Şasi numarası yok. Plakayı araştırmışlar, çalıntı ve süresi dolmuş ama çıkartmalar Montana'dan alınmış. Bizim John Doe'ya ait olduğunu düşünüyorum. Ogallalaya çekiyorlar, orada işlem yapacağız."

"Bu buraya nasıl geldiğini açıklıyor. Ama kim olduğunu ve neden annemin peşinden geldiğini değil," dedim.

Trey kasvetli ışıktaki evi inceledi. "Bunun tek seferlik bir deli olduğunu düşünüyorum. Ama annene göz kulak ol. Ona bir şey olmasını istemeyiz."

Ted sırtıttı, bembeyaz dişleri ve kara gözleriyle. "Bu kadar hayranın olduğunu kim bilebilirdi?"

Kararan gölgeler içinde bile Trey'in yanakları parlıyordu. "O büyük bir yetenek."

Tekrar vedalaştık. Tüm iyi Sandhillers gibi, bunu gerçekten kastetmemiz için birkaç kısa konuşma gerekti ve onlar uzaklaştı.

Mutfağa girdiğimde ortalık her zamanki hareketliliğine bürünmüştü. Jeremy soğan doğruyor, Robert bebek Brie'yi sallıyor, Sarah

boş kavanozları sterilize etmek için kaynar su dolu bir tencerenin içine koydu ve Louise aynı anda üç yerde birden görünüyordu.

Annem uzun bir bardak buzlu yeşil çay ile mutfak masasında oturuyordu. Stüdyosunda bir adam öldürmediği günlerde her zaman yaptığı gibi dalgın dalgın şamatayı izliyordu.

bankın üzerine kaydım. "?"

Derin bir nefes aldı ve ağzından dışarı itti. "Bu ailenin canlılığının ruhumu yeniden doldurmasına izin veriyorum. Bir can almak korkunç bir şey. Haklı olsa bile, özü çalar. Ancak denge kendini arar ve bu toplantının yarattığı iyilik teraziyi eşitleyecektir. Buna , bu ruhları asla dünyaya getirmezdin."

Ekleyecek bir şeyim yoktu. Şerif olarak görev yaptığım kısa süre içinde ölüm görmüş olsam da, hiçbir zaman kendi elimle gelmemişti. Annem kadar iyimser emin değilim.

"planın yok mu?" Ben sordum.

Bodrum kapısına baktı. "Hank eve döndüğünde iyi olacağım. O zamana kadar burada kalacağım. Hepinizle birlikte. Benim gücüm."

Bazen annemin bizi yaşayan sanatı olarak doğurduğunu hissederdim. Büyümemizi ve değişmemizi izlemekten, gözlemlemekten ama müdahale etmemekten keyif alırdı. Nadiren tavsiye verirdi ama konuşmak istediğimiz sürece dinlerdi, en azından stüdyoda olmadığı zamanlarda. Hiçbir zaman kavganın ortasında yer almazdı ama genellikle kenarda durur, yüzünde eğlenen bir gülümseme olurdu.

Bir keresinde bana evinin çocukları ve torunlarıyla dolu olmasını çok sevdiğini, çünkü onların hayaletleri susturduğunu söylemişti. Anladığım kadarıyla sanatına tutkuyla bağlıydı ama sanat ondan bir şeyler emiyordu. Ailesiyle birlikte olmak, işinden geriye kalan boşluğu dolduruyordu.

Robert yanımdan geçti ve Brie'yi kucağıma bıraktı. "Eğer orada oturacaksan, en azından bir işe yara."

Annem tombul küçük pakete odaklandı.

Brie'nin koyu mavi gözleri henüz değişmemişti ve değişip değişmeyeceğini kim bilebilirdi ki? Bana baktı ve bacaklarını hızlıca tekmeledi.

"İşte." Annem bebeğe uzandı. "Bana bırak. Onun yeni özünü hissetmek istiyorum."

Brie'yi annemin kollarına yerleştirdim. Salsa işleminin karmaşası içinde bir süre hiç konuşmadan oturduk.

Mutfağın yan kapısı pat diye açıldı ve Diane eşiği doldurdu; gecenin karanlığı elbisesinin parlak zümrüt rengini vurguluyordu.  inçlik parlak siyah topuklu ayakkabıları, boynundaki zincir ve boncuklardan oluşan ipleri ve kusursuz Diane-do'suyla saçları, toplantı odasından mutfağa tek adımda geçmiş gibi görünüyordu. "Neler oluyor böyle?"

Louise'in domatesle ıslanmış parmaklarından bir soyma bıçağı kaydı. "Lauren'ın bütün çocukları evinde tutması büyük şans. Evinizde ocuklarınızın önünde ne yaptığınız sizi ilgilendirir ama ocuklarımin yanındayken bir denizci gibi konuşmayı bırakmalısınız."

Herhangi bir günde Diane, Louise'le ilişki kurabilir ve onu bin bir hüsrana uğratabilir ya da onun varlığını görmezden gelebilirdi. Hepimiz görmek için bir süre bekledik.

Diane odayı taradı, annemi masada buldu ve o tarafa doğru fırladı, Robert'in çarpmamak için bir adım geri atmasına neden oldu. Bir ayağını bankın üzerine atarak koltuğa oturdu ve annemle benim arama girdi. Eğildi, poposunu bana doğru itti ve yüzünü annemin yanına koydu. "İyi misin? Yaralı görünmüyorsun."

Annem Brie'yi omzuna kaldırdı ve küçük nazikçe okşadı. "Berbat bir gün oldu ama Hank eve dönüyor. Bu pisliğin icabına bakacaktır."

Sarah'yla göz göze geldik ve ikimiz de "Bu ne?" dercesine alnımızı kırıştırdık.

Diane oturduğum banka doğru eğildi ve geri kayarak beni itti ve annemle olan etkileşimimi ya da konuşmamı iptal etti. Tek bir kelime bile etmeden sözümü keşti.

Masadan kalkıp Louise'in yanına gittim, Robert kavanozların kapaklarını ve halkalarını takip bükerken o da sıcak kavanozları dolduruyordu. Jeremy kavanozları kaynar suya geri koymak üzere bir rafa yerleştirdi.

Fox ailesinin sloganı "ok el işi kolaylaştırır" olabilir. Ya da "Birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için, birine sataşma zamanı hariç." Diane'e baktım ve midem bulandı. Biz

Fox ailesinin bağıını koparmıştı ve acısı ikinci sınıfta bileğimi kırdığımdan bin kat daha kötüydü.

"Michael ve Douglas nerede?" diye sordum. Ailemiz onlara hep bu sırayla hitap ederdi. Annem ve babam hepimize verdikleri gibi onlara da doğdukları yıl en iyi erkek oyuncu dalında Akademi Ödülü kazanan ismin adını vermişlerdi ve bu ritmi sürdürmek doğal geliyordu.

Louise muhtemelen duyup üzölmeyeceğinden emin olmak için başını annesine doğru çevirdi. Dikkatini tekrar salsa dökmeye verince çenesini bodruma doğru eğdi. "Temizlik ."

Diane annemin bardağını kaldırdı ve "Biri ona biraz daha çay getirsin" diye emretti.

Jeremy onunla ilgilenmek için koştu.

Diane döndü ve ben hariç herkese ters ters bakmayı başardı. Sanki çok fazla hava alan bir ayırık otundan farksızmışım gibi yanımdan geçip gitti. "Avukat çağırmayı düşöünen oldu mu?"

Ben konuştum. "Herhangi bir suçlama yok. Açıkça nefsi müdafaa."

Diane bana doğru bir göz kırpmadı bile. Masadan telefonunu kaptı. İçeride bir telefon taşıdığıının farkında değildim ama o zaman da Diane'e ulaşılamazdı. "Çünkü buradaki Barney Fifes ne derse desin, kimsenin annemin peşine düşmeyeceğinden emin olmamız gerekiyor."

Louise yetki sahibi olmaktan vazgeçtiğı için mutlu değildi. "Burası Denver değil. Ted ve Trey Ridnour avukat çağırarak için bir neden olmadığını söylüyorsa, bir serveti boşa harcamak için bir neden göremiyorum. Çeyrek saat üzerinden ücret aldıklarını biliyorsun."

Diane yorgun bir nefes verdi. "Ben ödeyeceğim. Avukatım avans olarak tutuldu."

Nedenini ve nöbetçi bir avukata ihtiyaç duymanın nasıl bir şey olduğunu merak ettim. Babamın Broken Butte'deki kuzeni Annette Stromsburg'un boşanma evraklarını hazırladığını saymazsak, benim bir avukatım bile yoktu.

Mutfak gittikçe küçölüyor gibiydi. Brie telaşlanmaya başlayınca annem onu diğer omzuna kaydırıldı. Robert ve Jeremy ocağın başına geçti ve tüm salsa operasyonu odayı darmadağın etti

cesetlerle. Ceset demişken, alt kattaki kardeşlerimin stüdyonun beton zeminindeki kan ve bağırsakları temizlemesi midemin tekrar sıkışmasına neden oldu.

Diane telefonu kulağından uzak tutuyor, muhtemelen avukatının çağrılmasını bekliyordu. "Eğer yerel yasalara güveniyorsanız," diye öyle sert konuştu ki, duvarda bir leke bırakabileceğini düşündüm, "annemi her türlü tepkiye maruz bırakacaksınız."

En sevdiğim ve yaşça bana en yakın olan kardeşim Robert, Diane'in beni hedef aldığını anlamamış gibiydi. "Evet, muhtemelen bir avukat tutmanın zararı olmaz."

Diane çağırıyor oturma odasına götürdü ve topuklarıyla mutfak zeminini delegecek kadar güçlü bir şekilde yanımdan geçip gitti.

Annem Brie'nin poposunu okşadı ve ona mırıldandı, çekişmeden habersiz görünüyordu.

Bulaşıklar yıkanırken tencere ve tavalardan şingirtisi ve akan su, Diane'in iddialı sesini vurguluyordu. Mutfaktakiler Louise'in yönetimi altında operasyonun ilerlemesini sağlamak için gerektiği kadar konuştular.

Bodrum katındaki merdivenler Michael ve Douglas'ın girişini müjdeliyordu. İkisi de solgun ve bitkin görünüyordu.

Douglas salsa operasyonuna şöyle bir baktı ve dudaklarını büzüp gözlerini kapattı.

Michael Louise'e homurdandı. "Ciddi misin? Bunun neye benzediği hakkında bir fikrin var mı?"

Hiçbir uyarı olmadan dış kapı tekrar açıldı ve babam en küçük kız kardeşimiz Susan'la birlikte içeri girdi.

Annemin yüzü eridi, sanki sonuna kadar dayanmıştı ve şimdi babam buradaydı, bırakabilirdi.

Babam haki renkli Dickies pantolonunu ve kirden sıırıslıklam olmuş tişörtünü giymiş, pazen gömleğinin kol ağızları ve etek uçları sallanıyordu. Ağarmış saçları bir düzine yöne doğru uzanıyordu ve biberli saçları Lincoln'de trenden indiğinden beri duş almaya ya da üstünü değiştirmeye zaman ayırmadığını gösteriyordu.

Tüm dikkatini annesine vererek, bir kalp atışından daha kısa bir süre içinde onun yanında oldu. Bebeği bir koluna aldı ve diğer kolunu

Annemin omuzlarına sıkıca sarıldı, onu kendine çekti ve başının göğsüne düşmesini kabul etti.

Mutfağın karşısında durduğum yerden annemin titrediğini fark ettim. Robert aceleyle Brie'yi almaya geldi. Onu kucağına alan babam annemi mutfaktan çıkardı, Diane'in yanından koridordan odalarına götürdü.

Susan mutfak kapısını çarptı ve odayı gözden geçirdi. Saçlarını asimetrik bir tarzda kestirmişti; sol tarafının bir bölümü kafa derisine kadar kazıtılmış, diğer tarafı ise tamamen koyu tilki dalgalarıyla kaplanmıştı. "Biri bana neler olduğunu söyleyecek mi?"

Jeremy bir kolunu onun omzuna doladı ve ona coşkulu bir sevgi ifadesi olarak hizmet eden yarım bir sarılma verdi. Başlarını birlikte eğdiler ve Jeremy hızlı, yumuşak bir sesle konuştu. Jeremy ve Susan birkaç yaşla en küçükleriydi ve her zaman kendi dilleri varmış gibi görünüyordu. Yeni yürümeye başladıklarından beri başları birbirine eğilir ve sözcükler aralarında kalırdı.

Louise ve ekip çalışmaya devam etti. Diane öfkeyle telefonuna baktı. Hepimiz buradaydık, bu nadir bir olaydı. Sadece bir Fox eksikti: en büyük kız kardeşimiz Glenda. Bir daha şahsen burada olmayacaktı ama bizi hiç terk etmemişti. Tanıdık bir his, bir kasırganın ortasında olmak gibiydi; herkes aynı anda konuşuyor, hareket ediyor, dokunuyor, veriyor ve alıyor ve ailemizi oluşturan Biz'in sürekli akımı.

Ve ben, geride duruyorum. Akışın dışında. Annem gibi, eserimi izleyip işleyişine hayret ederek değil, kendimi korumak için geride durarak. Gençken üst kattaki yatağımın altında bir yığın çizgi roman saklardım. Çoğu zaman, ailenin girdabı ve kargaşası, çatışmaları ve lanetleri, sevinçleri ve acıları, kaldıracabileceğimden daha fazla gibi gelirdi. Yatağın altına girer ve Daredevil ya da Spiderman ile vakit geçirirdim.

Oturma odasına doğru ilerledim. Diane yanından geçip gittiğimi fark ettiyse de belli etmedi. Karanlık odaya girdikten sonra aceleyle ön kapıya yöneldim ve kapıyı hafifçe araladım, kapalı ön verandayı geçtim ve serin, karanlık geceye adım attım.

Sanki silah sesini duyduğumuzdan beri ilk kez tam bir nefes almış gibiydim. Düşünmek için bir anım bile olmamıştı ve şimdi içerideki gürültülü ve endişeli ailenin yankılarıyla sessiz karanlıkta dururken, düşünmek istediğimden emin değildim.

Hiçbir şey tutmadı. Annemin neden silahı vardı. Neden biri ortaya çıkıp ona zarar vermek istedi. Neden dehşete düşmüştü ve kaçmak istiyordu.

Bu benim çözmem gereken bir bulmaca değildi. Babam evdeydi. Yapılması gereken bir şey varsa onu yapacaktı. Trey cesedi teşhis edecekti ve biz de bundan sonra ne yapılması gerektiğine karar verecektik.

Elbette. İyi plan. Hiçbir şey omuzlarıma yüklenmedi.

O zaman neden sanki bir girdabın ortasına düşmüşüm ve çalkantı daha yeni başlıyormuş gibi hissediyordum?

Kardeşlerimin gürültülü girdabına geri dönmek istemediğimden ve Poupon'u kaostan kurtarmak için eninde sonunda içeri girmek zorunda kalacağımı fark ettiğimden, seçeneklerimi tarttım, gerçekten sadece bir seçeneğim olduğunu keşfettim ve ön bahçeden, dik yokuştan aşağı demiryolu yoluna, rayların üzerinden ve diğer taraftan yukarı doğru yürümeye başladım.

Oradan otoyolun karşısına geçip -her ne kadar bir aracın farları epey uzakta olsa da- Long Branch'ın cam kapısından içeri girdi. Yaklaşık bir büyüklüğündeki giriş kapısı sağa kafeye, sola ise çok daha gürültülü olan bara açılıyordu. Bu kalabalık hacim olarak aileme rakipti ama en azından burada, hızlı bir merhabadan sonra hepsini görmezden gelebilir ve belki soğuk bir birayla rahatlayabilirdim.

Cam kapıdan barın içine baktım. Odanın ortasında iki masa bir araya getirilmişti ve bir grup çiftlik çalışanı ve genç çift yarım düzine sürahiyi paylaşıyordu. Akşam yemeği vakti yaklaştığına göre uzun süredir burada değillerdi. Belki de yakındaki bir çiftlikte sığırları ya da başka bir grubu çalıştıran bir kalabalıktı. Birkaç gündelikçi barda oturuyordu ve iki orta yaşlı çift -Ana Cadde'de küçük işletme sahipleri- pencerelere doğru bir dördü paylaşıyorlardı; kadınlar şarap kadehleriyle, erkekler ise buzlu bardaklarda kehribar rengi sıvılarla. Onlara gülümseyerek ve başımı sallayarak bardaki favori tabureme doğru ilerleseydim, belki de kimse

benimle konuşmaya başladı. Fox Central'daki heyecan haberinin yayılıp yayılmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kimsenin polis arabalarını ve ambulansı fark etmediğini düşünmek aptallık olurdu.

Kapıyı itip açtım ve içeri girdim. Etkili olması için her şeyin aşırı dramatize edildiği sitcomlar gibiydi. Ama dürüst olmak gerekirse, herkes bana doğru döndü ve tüm konuşmalar durdu.

Babamın kız kardeşi, teyzem Twyla, barın arkasından operasyonu yönetiyordu. Yaklaşık benim boyumdaydı - yani oldukça kısa boyluydu - uzun, seyrelmiş saçlarını sırtında atkuyruğu yapmış, üzerinde çok yıkanmış, kemikli omuzlarına kağıt mendil gibi sarkan ekose bir Western gömlek vardı. Twyla katı yiyecekler yerine Jack Daniel's içmeyi tercih ediyordu ve ince yüzündeki sarkık deri, yaşam tarzının onu ele geçirdiğini gösteriyordu. Kolunu bir gel-buraya döngüsü içinde döndürdü. "Şu sevdiğin orospu çocuklarından bir tane var. İşine yarayabilir gibi görünüyor."

Herkesi görmezden gelip tabureme doğru ilerlerken mırıltılar ve fısıltılar yükseldi.

Ben oraya vardığımda Twyla terlemiş bir bira şişesini çizilmiş ve grafiti ile oyulmuş ahşap barın üzerine bırakmıştı. Kendi buzlu bardağını kaldırdı ve Jack'i yudumladı, sonra barın karşısına eğildi. "Ambulansı gördük. bütün arabaları saydık. Hank ve Susan'ı içeride kaçarken gördük. Kimse arayıp anneme bir şey olduğunu söylemedi." Twyla ve babamın annesi, büyükannem Ardith, Broken Butte'taki yaşlılar evinde yaşıyordu. "Geriye Marguerite kalıyor. Felç mi?"

Şişeyi geriye doğru eğdim, dudaklarımdaki soğuk ve dilime değen baloncukların verdiği baharatlı his beni rahatlatmıştı. Omzuma hafifçe vurulması, ilk yudumda boğulmama neden oldu.

Shorty Calley yıpranmış yüzünde ciddi bir ifadeyle duruyordu. Aceleyle içeri girdiğimde onu fark etmemiştim. Yerel bir çiftlik sahibi olan Shorty ve babam muhtemelen daha ana rahmine düşmeden önce arkadaş olmuşlardı, çünkü Büyükanne Ardith ve Shorty'nin annesi en sevdikleri kuzenlerdi. "Neler olduğunu bilmiyorum ama yapabileceğimiz bir şey var mı?"

Dörtlü masadaki kadınlar Shorty'nin arkasında toplandı, bardaki iki kovboy şişelerini önlerinde tutarken bana baktılar ve ortadaki masanın tamamı bana baktı.

Barın arkasından Twyla'nın çatlak sesi, "Vicki Snyder az önce buradaydı ve mümkün olduğunca çabuk sizinle konuşmak istiyor. Dedi ki

Son teslim tarihine bir gün kadar vardı ve özel aile zamanına müdahale etmek istemedi. Seni görürsem bir röportaja ihtiyacı olduğunu söylememi istedi."

Bunu beklemeliydim. Aslında, tüm hikayenin bir şekilde dışarı sızmamış olmasına şaşırmıştım. Ya da en azından çılgın spekülasyonlara yol açacak kadarının. Dedikodu vagonunu kendim de dizginleyebilirim.

Onlara başımı salladım ve Twyla'nın sağladığı muhteşem acı biradan uzun bir nefes çektim. "Tilkilerden hiçbiri yaralanmadı." Twyla'ya döndüm. "Annem iyi." .

Twyla'nın yüzünde bir anlık hayal kırıklığı görmüş olabilirim ama bunu görmezden gelmeyi tercih ettim.

Sesimi odaya doğru yükselttim. "Biri annemin stüdyosuna girmiş ve annem de onu vurmuş."

Birinin nefesinin kesilmesi ve çoğunun "Hayır", "Kahretsin" ve "Ne?" gibi bir cevap vermesi için durakladım.

"Kim olduğunu ya da ne istediğini bilmiyoruz. Elinde bir bıçak vardı ve annemi tehdit etti. Nefsi müdafaaydı ama adam kurtulamadı. Eyalet devriyesi kimliğini bulmak için uğraşıyor. Bizim için çok garip ve üzücü bir durum, bu yüzden bizi biraz yalnız bırakırsanız çok memnun oluruz."

"Tabii ki" korusu vardı. "Çok üzgünüm." Bir sürü baş sallama ve bir sürü şaşkın surat. Ben gözden kaybolur kaybolmaz telefonlardan mesaj yağmaya başlayacaktı. En azından o kadar uzun sürmeyeceğini umuyordum.

Tilkilere mahremiyet vermeye gelince? Evet, bunun olacağını düşünmemiştim.

Yüzümü bara ve Twyla'nın kaşlarına döndüm. "Bundan fazlası var," dedi.

"Teori, birkaç kablosu gevşemiş bir vantilatörün onun peşinden geldiği yönünde."

Twyla *kamburunu* çıkardı ve Jack'inin kalanını bitirdi. "Oldukça çürük bir teori. Marguerite bir rock yıldızı değil."

Bu cümle eskimeye başlamıştı. Bira sinirlerimi yatıştırmak için pek bir şey yapmıyordu. "Annemin düşmanları yoksa, başka ne olabilir ki?"

Twyla dikkatini barın sonundaki kovboylara çevirdi. Eğildi ve soğutucudan iki şişe Budweiser aldı.

Hâlâ ellerinde şişeler olmasına ve ona seslenmemiş olmalarına rağmen ayaklarını sürüyerek yanlarına gitti.

Bana doğru yürürken benimle göz teması kurmadı ve sanki diğer masaları dolaşmayı planlıyormuş gibi yoluna devam etti. Twyla elinden gelse asla garsonluk yapmazdı. Çoğu müşteriyi kendisine gelmeleri için eğitirdi.

Bunu yanına bırakacak . "Annemin düşmanları var mı?"

Twyla bana yenik bir bakış attı. "Anneni her zaman kabul ettiğimi biliyorsun."

Bunu bilmiyordum. Benim deneyimim, Twyla'nın kızgınlıkla oflayıp pufladığı, gözlerini devirdiği ve muhtemelen Bud Amca'nın kulağının bir kısmını annemin tuhaf davranışları yüzünden kemirdiği idi.

Twyla'nın bakışları soldan sağa, benden başka her yere kaydı. "Ama buradaki herkes onun her şey ve bir torba cips olduğunu düşünmüyor."

"Özellikle mi?"

Bakışları üzerimde yoğunlaştı ve kalçalarını tokatladı. "Vay canına. Hemen hemen herkes. Varlığıyla bizi onurlandıracağı zamanları seçiyor ve seçiyor. Hepinizin mezuniyetine gittiğini bile sanmıyorum."

Yapmamıştı. Ama her birimiz için özel bir şey yapmıştı. Katıldığı birkaç açılıştan birinde Santa Fe'deki bir galeriden el işlemeli güzel bir ceket bana vermişti. Robert, Meksika'daki bir zanaatkârdan sipariş ettiği karmaşık işlemeli botları aldı. Diğerlerine tablolar ya da heykeller verilmişti. Hepimiz sormamıza rağmen Louise annemin ona ne verdiğinden hiç bahsetmemişti. Louise dedikoduyu çoğumuzdan daha çok severdi ama sır saklayabileceğini de biliyordum.

Onu tersledim. "Kimseyle arkadaş değil, bu yüzden birinin onu küçümsediğini düşünse bile onu öldürmek isteyeceğine inanamıyorum."

Twyla Jack şişesini kaptı ve bardağına üç parmak attı. Birinin kendisiyle aynı fikirde olmamasından hiç hoşlanmazdı. Bir yudum aldıktan sonra bardağı yere bıraktı ve komplocu bir ses tonuyla konuştu. "Biz

Hank onu eve sürüklemeyen önce kimi tanıdığını bilmiyoruz. Bir sürü düşman edinmiş olabilir ve bu düşmanlar onu daha yeni bulmuş olabilir."

Bu beni güldürdü. "Kırk yılı aşkın süredir burada. O zamandan önce hiç kimseyle görüşmemiş. Ailesiyle bile."

Twyla bana bir parmak salladı. "Senin kadarıyla."

Annemin şeytani bir geçmiş sakladığına inanamıyordum. "Annem evden çok az uzaklaşıyor, araba kullanmak zorunda kalıyor. Gizli bir hayat saklıyor olsaydı biz çocuklardan birinin bir ipucu bulacağını düşünürdüm."

Twyla bunun üzerine atladı. "Peki ya sanat gösterilerine gittiği zamanlar?"

Alay ettim. "Aklıma iki, belki de üç kez evi terk ettiği geliyor."

Twyla'nın sivri bakışının ardından uğursuz bir ton geldi. "Ve her zaman tek başına."

"Buraya ulaşıyorsun."

Twyla içkisini döndürdü ve bana çevirmek isteyebileceği sert bir kaş çattı. "Hank 72'de terhis oldu ve Broken Butte'ta onunla birlikte otobüsten indiğinde neredeyse ölüyordum." Kafasında hesap yaptı, bu ona bar hesaplarını anında eklemekten tanıdık gelen bir şeydi. "Bu kırk beş yıl önceydi. Omzundan sarkan o kenevir çantasında avuç dolusu sır olmasa Carnegie Hall'da 'Twinkle, Twinkle, Little Star' şarkısını söyleyeceğim."

Twyla'yı da şımartabilirdi. Bazen onun sinirlenmesini izlemek eğlenceli oluyordu. "Babam hiç sırları olduğunu söyledi mi?"

Twyla bir ahududu patlattı. "Hank'i bilirsin. Onunla kıyaslandığında, banka kasası bir elek gibidir. Malları asla dökmez."

Bu karakter özelliğini miras almakla suçlanmışım.

Twyla bilgece başını salladı. "Ama öyle bir hali vardı. Biraz ürkek ve her zaman omzunun üzerinden bakan."

Tartışmadım, ama inanmadığımı göstermek için ona kızgın bir kaş çatma hareketi yaptım. Sonra yatak odasında nasıl davrandığını düşündüm.

Teyzem bara vurdu. "Hayır, gerçekten. Ve burada hiç arkadaş edinmedi. İtiraf et, kırk beş yıl boyunca kahve içmeye ya da dedikodu yapmaya gelen kadın olmadı. Asil kızı bir kez bile bu bar taburelerinden birine oturtmadı."

Bunu ona vermek zorundaydım. "O diğerlerinden farklı. Ama sen onun etrafında çok bulundun. İnsanlarla konuşur. İnsanlar için güzel şeyler yapar."

insanlar, rastgele olsalar bile." Bu noktayı vurguladım. "Biliyor musun, Enoch için bir kahve kupası yaptı. Josh'a eline tam oturduğunu söyledi ve şimdi başka hiçbir şeyden içmiyor."

Twyla çenesini kaldırıp ağzını açtığında, kelimeleri geri almak istedim. "Josh'tan bahsetmişken. O adamdan ayrılırken aklından ne geçiyordu? O istikrarlı, iyi, sorumluluk sahibi ve yakışıklı. Buralarda daha iyi bir eş bulman mümkün değil."

Son iki aydır bu tacizin bir türünü yaşıyordum. Wyoming'deki korkunç ve harika birkaç günden beri. Korkunçtu çünkü Diane'in eski kocası ölmüştü. Harika çünkü yeğenim Carly'yi tekrar görmüş ve hatta ona sarılmışım.

Ve daha da harikaydı çünkü Baxter ve ben birlikte inanılmaz bir gece geçirmiştik. Korkunçtu çünkü artık sonsuza dek gitmişti.

Biram birden önem kazandı ve Twyla'nın ben birayı barın üzerine koyana kadar konuyu kapatacağı gibi gerçekçi olmayan bir umutla biramı yudumladım.

O yapmadı. "Onu göndermek için her ne yaptıysan, geri almalısın. Dün gece buradaydı."

Büyük bir parçam onun nasıl bilmek istiyordu. Bir yanımda sormaya hakkım olmadığını biliyordu. Bu yüzden sessiz kaldım.

Twyla bunun bırakmayacaktı. "Neden kalkıp onu bıraktığına dair hiçbir fikri yok. Ona bir anlık delilik yaşadığını ve yakında kendine geleceğini söyledim."

Midem yuvarlandı ve boşaldı. "Josh'tan hoşlanıyorum. Hem de çok. Söylediğin her şey onda var." Ayrıca, harika bir baba olurdu, sadık ve kararlı olurdu. "Ama sence de ona sıırıslıklam aşık olan bir kadını hak etmiyor mu?" Asla sahip olamayacağı bir adamın özlemi içinde kaybolmuş birini değil. Sesini rüyalarında duyacak kadar kalbini delen bir adamı.

Twyla elini bu görüntülere vurur gibi salladı. "Ted ile ellerinizi birbirinizden uzak tutamayacak kadar kalp, güller ve özsuyunuz vardı. Bu sana ne kazandırdı? Kalbini kıran iki yüzlü bir piçle sekiz yıl." Parmağını tekrar çekti. "Sana söylüyorum, Josh'la aranı düzelt. O bir kaleci."

"Bu konuda konuşmak bitti."

"Sadece söylüyorum."

Son sözü söylemesine izin verdim ve biramı yudumladım.

Twyla bir yudum Jack içti. Çoğu insanın yapacağı gibi irkilmedi. "Marguerite hiçbir zaman bana göre değildi. Ama sanırım beni asıl kızdıran şey, asla uyum çalışmaması."

Onu savunmak uygun görünüyordu. "Annem bilerek kimseyi incitmez. O nazik bir insandır."

Twyla'nın kaşları havaya kalktı. "Ama daha birkaç saat önce birini vurdu."

"Nefsi müdafaa."

Twyla'nın burnunu çekmesi şüpheli olduğunu gösteriyordu. "Hadi ama Kate. Marguerite hakkında pek bir şey bilmiyoruz, sadece her zaman canı ne isterse onu yapıyor."

Orta masada kahkahalar patladı ve beni cevap vermekten kurtardı.

Twyla kısıp burnunu kırıştırarak müşterilerinin başlarının üzerinden bizim evin penceresinden dışarıyı gözetliyordu. "Eskiden Hank'te gözü olan o kadar çok kız vardı ki."

Bu beni şaşırttı. "Baba mı? Onu hiç kadın düşkünü biri olarak düşünmemiştim."

Twyla kıkırdadı. "Kendi seçimini yaptı, orası kesin. O senin küçük kardeşin gibiydi."

Üç küçük kardeşime göz gezdirdim. Sessiz ve utangaç Douglas pek kimseyle çıkmamıştı ve bekârdı. Michael daha Lauren'la birlikte olmuştu ve o zamandan beri sağlam bir ortaklıkları vardı. Jeremy, yani çekici olan, *ilçedeki* kadınların yarısıyla çıkmıştı, ancak çıktığı kadınlar onun karşılaşmalarını tanımlamıyordu. Bu kadınların yarısı evli, bekâr, yaşlı ve gençti. Bu seçeneklerin hiçbiri benim baba imajıma uymuyordu. Kafam karışmış gibi görünüyormuş olmalıyım.

Twyla Jack'inin geri kalanını devirdi. "Jeremy. Şu özgürlüğü seven, iyi zaman geçiren adam."

Şimdi şüpheli bakışlarımı ona yöneltme sırası bendeydi.

Twyla her zamanki gibi konuşmasını yumuşatmadı. "Vietnam'a gitmeden önce zamanının çoğunu rodeo yaparak, kavga ederek ve kuyruk kovalayarak geçirirdi."

"Baba?" Biram elimde ama kaldırmadım.

Tiksintiyle homurdandı. "Ve sonra gitti ve tüm o sidik ve sirkeyi orada bıraktı. Bir hippieyle geri döndü ve çocuk yapmaya başladı. BNSF'de çalışmaya başladı ve tanıdığımız Hank ortadan kayboldu."

Kardeşinin genç halini özleyiyor gibiydi. "Ve annemin onu değiştirdiğini mi düşünüyorsun?"

Twyla arkasını döndü ve tekrar Jack Daniel's şişesine uzandı. "Kim bilir? Muhtemelen orada onu değiştiren şeyler gördü ve yaptı. Tüm bunları atlatıp normale dönmüş olabilir, ama onunla evlendi ve tüm o papatyalar, sanat ve woo-woo karma malarky. Arka arkaya iki biradan fazlasını zar zor içiyor. Üç gün alem yapıp ertesi gün ata binebilen bir adamdan bahsediyorum."

"Bir insanın başka bir insanı gerçekten değiştirebileceğini sanmıyorum. Birisi farklı olmak isterse değişimi destekleyebilirler." Tabii ki sadece annem ve babamı düşünmüyordum. Bugünlerde sık sık olduğu gibi düşüncelerim Baxter'a ve ben onu mahvetmemiş olsaydım aramızın nasıl olabileceğine kaydı. Birbirimizin değişimlerini destekler miydik? İyi olur muydu? Zihinsel bir tokat ve *Moonstruck*'ın "kendine gel" uyarısıyla dikkatimi tekrar Twyla'ya çevirdim.

Burnu tiksintiyle yana doğru kıvrıldı. "Tek bildiğim, bir daha asla normal olma şansını yakalayamadığı. Onu eve getirdi, rodeoyu bıraktı, o evi satın aldı ve demiryoluna devam etti. Ve biz bile varmadan, birbiri ardına çocuklar doğurmaya başladı."

Belki de benden ve kardeşlerimden bahsederken biraz alınganlık gösterdim çünkü barı okşadı. "Tüm yeğenlerimi çok sevmediğimden değil. Bazılarını diğerlerinden daha çok tabii ki." Çenesini kaldırdı. "Ama bu adil. Louise'in birden fazla dersinin diğer ucunda bulundum."

Ben de aynı fikirde olarak şişemi kaldırdım ve ikimiz de içtik.

Barın aşağısındaki kovboylardan biri onu selamladı. Bardağını gereğinden fazla bir güçle yere bıraktı ve soğutucudan iki Buda daha almak için dönmeden önce bana kaşlarını çattı. "Sakin ol. Bağırmana gerek yok."

Cam kapı açıldı ve Susan kafasını içeri uzattı, tıraşlı tarafı beni şok etti. Adını *Yürüyen Ölüler* filmindeki Susan Sarandon'dan alan Susan, annemle babamın dokuzuncu çocuğuydu. Küçük bir prensese hizmet etmeye istekli büyük kardeşler tarafından şımartılabilir ve şımartılabilirdi. Bunun yerine, bağımsızlığını savunarak ve ayak uydurmak için mücadele etmekten doğan bir kararlılıkla büyüdü. Beni fark etti ve orta masadakileri selamlamak için durarak barın karşısına geçti.

Muhtemelen acımdan çok merak ettikleri için annemi sordular. Susan onlara her şeyin sakın ve halledilmiş olduğuna dair güvence verdi. Çoğunlukla kimsenin bir şey bilmediğini söyleyerek birkaç soruyu daha yanıtladı ve sonra bana doğru ilerledi.

"Bu olay uzun süre yatışmayacak," dedi ve yanımdaki bar taburesinin üzerine çıktı.

Barın üstündeki aynaya doğru döndüm ve göz göze geldik. "Annem birini öldürdü. Kim olduğunu ya da neden burada olduğunu bilmiyoruz. Bu seni biraz korkutmuyor mu?"

Aynadan bana ters ters baktı. "Tabii ki bu beni . Babamla dört saat araba kullanmak zorunda değildin, babam benzinimi doldurup parasını ödeyeceğini ve işlemek için içeri girdiğimde acele etmemi söylemek dışında tek kelime etmedi."

"Ve annemin stüdyosunda kanlar içinde ölü bir adam görmek zorunda kalmadın."

Yüzünü buruşturdu. "Tamam. Sen kazandın."

Twyla önümüzde belirdi. "Ne alırsınız, kısa şeyler mi?" Susan birama baktı ve yüzünü buruşturdu. "O olmaz."

Twyla biramın iğrençliği karşısında başıyla onayladı. "Muslukta Coors var."

Susan elini hayali bir tabanca gibi tutarak Twyla'ya ateş etti ve doğru vurduğunu anlamasını sağladı. Bunun kötü bir jest seçimi olduğunu düşündüm ve bu Susan'ı da etkilemiş olmalı, çünkü elini hızla barın üzerine bıraktı.

Twyla arkasını döndü. Orta masadaki grup sandalyelerini geriye itti ve yüksek sesli konuşmalar arasında kapıya doğru ilerledi. Orta yaşlı iki çift gitmişti ama birkaç çift ve aile daha içeri girmiş ve yerlerine oturmuştu.

Twyla ıslak bardağı Susan'ın önüne bıraktı ve birayı kenarından akıttı. Birinin siparişini almak için barda koşuşturdu.

Hızlı bir yudum aldıktan sonra Susan bana döndü. "Sence Louise haklı mı? Bu adam çılgın bir hayran mıydı?"

"Her şey kadar mantıklı. Nerede yaşadığını kim nereden bilebilir ki?" Kendimi barın karşısına attım ve plastik bir bardakla soda püskürtücüsünü aldım. Yarıları dolu bir bardak ılık soda ile bar taburesine geri kaydım.

Susan içti ve fincanını yere bıraktı. Aynadan, yüzünün bir şeyi itiraf edip etmemeye karar verdiğini gösteren o çimdikleme hareketini izledim.

Ona dirsek attım. "Ne?"

Nefes alıp bana dönmeden önce bir süre daha oturdu. "Birinin onu nasıl bulduğunu biliyor olabilirim."

Bu beni yutkunmamın ortasında durdurdu ve maden suyu ben yutkunmadan önce köpürdü. "Nasıl?"

Bir an dişlerini sıktı, sonra bir nefes daha verdi. "Geçen ay o heykeli üniversiteye nasıl bağışladığını biliyor musun?"

Bu onun yarattığı en sevdiğim eserlerden biriydi. Yaklaşık bir metre yüksekliğindeki soyut çalışma, ters çevrilmiş bir kubbeden dairesel bir biçimde yükselen dokuz kuş dizisine benziyordu. Birlikte akıyordu ama bir enerji ve umut duygusu taşıyordu. Dokuz kuşun çocuklarını, kubbenin de rahmini temsil ettiğini anlamak için çok fazla analiz yapmaya gerek yoktu. Sekiz çocuğunun en azından bir üniversiteye gittiği Nebraska Üniversitesi'ne (Go Big Red) bağışlaması uygun ve cömert görünüyordu.

"Bir tören yapmalarına ya da herhangi bir tanıtım yapmalarına izin vermedi. Tanıtım biyografilerinin hiçbirinde Nebraska'da yaşadığının yazmamasına çok dikkat etti. Birisi onu Hodgekiss ile nasıl ilişkilendirebilir ki?"

Susan'ın gözleri rahatsız edici bir şekilde benden uzaklaşarak içecekleri servis tepsisine yerleştiren Twyla'ya odaklandı. "Kurulumu denetlemek için geldi. Onu bir köşeye ya da duvara dayayacakları için çok endişelendiğini ve üç yüz altmış derecelik bir görüş açısı olması gerektiğini söylediğini hatırlıyor musun?"

Bunu , belki de hiç bilmiyordum ama devam etmesi için başımı salladım.

"Yani, evet." Kupasından uzun bir yudum aldı.

"Sadece söyle," dedim.

Fincanı yavaşça bardağın üzerine koydu. "Sask film yapımı dersi alıyor ve final için üç dakika uzunluğunda bir belgesel yapmaları gerekiyor." Sask, Susan'ın son üç yıldır oda arkadaşı olan Koca Ayak'ın kısaltmasıydı. Bir köye yetecek kadar saçlı olan uzun boylu genç bir adamdı, lakabı uygun görünüyordu.

Durakladı.

"," dedim.

", tamam. Annemle galeriye gittik ve Sask video çekti."

Cevabı zaten biliyordum ama de sordum. "Ve annem bunu sorun etmedi mi?"

Bar kalabalığı büyüdü ve sesleri yükseldi. Konuşmalarına kulak asmadım çünkü Grand County'deki çoğu insanın ya anlamadığı ya da sevmediği ya da her ikisini de yapan bir pasifist olan annemin neden birini vurduğuna dair teorilerini duymak istemiyordum.

Susan'ın yanakları alev alev yanıyordu. "Annem bilmiyordu. Yakınlaştırma lensi gibi bir şey kullandı. Dürüst olmak gerekirse, bir fark yaratacağını düşünmemiştim. Yani, sadece sınıf içindi, yani belki yirmi kişi ve profesör görecekti."

"Ama...?"

Hikâyeyi derinlerinden çekip çıkarıyormuş gibi başını eğdi. "Sask anneler ve kızları hakkında bir şeyler yaptı ve film annemin gerçekten besleyici ve sevgi dolu olduğunu gösterdi. Yani, bir şekilde annemi bana sarılırken ve alnımdan öperken yakalamış. Sanki bunu daha önce hiç yapmamış gibi."

Görmüştü. Buna tanık olmuştum. Ama Susan anneme o kadar uzun süredir kızgındı ki muhtemelen iyi şeyleri görmezden gelmişti.

Sabırsızlık belirtisi olarak kaşlarımı kaldırdım.

Parmağını ıslak bira bardağına götürdü ve inceledi. "Sask'ın profesörü filmde o kadar etkilenmiş ki Lincoln'deki yerel haber kanalına göndermiş. Sanırım onlar da o kadar beğenmişler ki filmin süresi uzatılmış."

Midem sıkıştı. "Ne demek istiyorsun?"

Arkasına yaslandı ve ellerinin kucağına düşmesine izin verdi. "Hani geceleri haberlerin sonunda şu küçük iyi hissettiren hikayeler vardır ya?"

"Elbette. Ted buna ağaçtaki kedi bölümü derdi ve genellikle kapatırdı." İnsanlığın bu küçük parçalarını hep sevmişimdir.

"NBC aldı ve yayınladı."

Bir dakika bakakaldım. "Annem izni olmadan ulusal televizyona mı çıktı? Neden bizim haberimiz olmadı? Görmek isterdik."

"Yayınlandıktan sonra öğrendim. Sask ve profesör bir şekilde izinleri aşmışlar, nasıl olduğunu sormayın çünkü bilmiyorum - ki bu tamamen başka bir hikaye ve bu yüzden Sask ile üç haftadır konuşmuyorum."

"Annem biliyor mu?" Son derece mahremiyetine düşkün annemin haberlere çıkmaya nasıl tepki vereceğini hayal bile edemiyordum.

Susan sinirlendi. "Tabii ki biliyor. Öğrenir öğrenmez ona söyledim. Çılgına döndü."

Arkama yaslandım ve Susan'ı inceledim. "Annem çılgına dönmez." Nadiren biz çocuklara, ama bazen çevreye gereken saygıyı göstermediğine ya da kendilerinden daha az şanslı olanlara şefkat göstermediğine inandığı yetişkinlere yumuşak bir dille çıkıştığını, hatta sessiz bir azar işittiğini görmüştüm.

Şimdi Tilki'nin alınganlığı Susan'ın içine işlemişti. Başını geriye attı, beni yola getirmeye hazırlanıyordu. "Gördünüz mü? İşte size yıllardır anlatmaya çalıştığım şey bu. Annem sizin için barış ve huzurdan ibaret. Yani, 'Gürültü ve telaşın ortasında sakın sakın gidin' saçmalığı. Ve hepiniz buna inandınız."

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim olmadığını göstermek için avuçlarımı açtım.

Birasına baktı. "Boş ."

Ona tekrar dirsek attım. "Ne demek istiyorsun?"

Twyla yeniden ortaya çıktı ve Jack'ini kaptı. Bir yudum aldı ve Susan'a baktı. "Karanlık bir tarafı var, ha?"

Susan başını kaldırdı. "Onu gördün mü?"

Twyla burnunu kırıştırdı ve yan çizdi. "Anlatmak için değil. Ama geçmişinde gurur duymadığı bir şey var."

Annemin erken dönem hayatı hakkında çok az şey biliyorduk. Merak ettiğimi itiraf ettim. "Neden böyle söylüyorsun?"

Twyla bara doğru eğildi. "Önceleri Hank bana bir şey söyledi."

Susan'ın gözleri bir border collie'nin konsantrasyonuyla Twyla'yı delip geçti.

Twyla'nın sesi o kadar kısıktı ki barın gürültüsünden onu zar zor duyabiliyordum. "Onu eve getirdikten kısa bir süre sonra, bir aile barbeküsündeydik. Tabii ki Marguerite varlığıyla bizi onurlandırmadı. Burada olmak istemiyorsa onu neden Sandhills'e getirdiğini sordum. Ona ve saklanabileceği sessiz bir yere ihtiyacı olduğunu söyledi."

Susan'ın dudakları sanki Twyla bir şeyi doğrulamış gibi büzüldü. "Neyden saklanmak?" Ben sordum.

Twyla başını sertçe salladı. "Ben de bunu sordum. O da özel bir şey olup olmadığını bilmediğini söyledi. Sadece dünyanın onun için çok fazla olduğunu söyledi."

"Her zaman kaçıyor ve etrafındaki herkesin boşluğu doldurmasını bekliyor." Susan birasının geri kalanını yuttu.

İkisine de sitem dolu olduğunu umduğum bir bakış attım. "Herkes dünyayı işleme yeteneğine sahip değil. Muhtemelen spektrumdadır ve gelenin en iyisini yapıyordur."

Susan ağzını büktü. "Psikoloji bölümünden mezun olman seni insanlara teşhis koyma konusunda yeterli kılmıyor."

Twyla bardağını kaldırdı. "Bana bu saçmalıkları anlatma. O her zaman şımarık bir prenses olmuştur. Muhtemelen çok parası olan korunaklı bir aileden geliyordu ve Hank ona bakabilsin diye pençelerini ona geçirdi."

Buna inanmıyordum. "Babam zengin değil ki. Tanıştıklarında ordudan yeni terhis olmuştu ve bir işi bile yoktu."

Susan gözlerini Twyla'ya kilitledi. "Ama bir şeyden saklanmak mantıklı."

"Değil mi?" Twyla bir müttefike sahip olmaktan hoşlanıyor gibiydi.

İki elimi de çubuğun üzerine koydum ve geri ittim. "Saçmalıyorsunuz. Annem kırk yılı aşkın süredir burada. Eğer o

Babamı sadece saklanmak için kullanıyordu, neden dokuz çocuğu ve sanatçı olarak başarılı bir kariyeri olsun ki? Tehdit ortadan kalkana kadar bir süre ortalıkta görünmeyip sonra çekip gitmez miydi?"

Twyla gözlerini kıstı. "Ya tehdit hiç ortadan kalkmazsa?"

Gözlerimin dolmasına engel olamadım. "Babamla birbirlerini sevdiklerini inkâr edemezsin. Kendini ailesine adanmış. Bu, kaçana kadar zamanını bekleyen biri değil."

Susan'ın yüzü kızgınlıkla buruştu. "mi? Kendini adanmış, yani."

"Elbette öyle," dedim.

Twyla inanmadığını belli eden bir of çekti. "Hank'in sadık bir yapısı var. Onunla evlendi, bu yüzden ne olursa olsun onu terk edecek değil."

Susan başını bana doğru çevirdi, yüzü tutkuyla kızarmıştı. "Seni hayal kırıklığına uğrattığı zamanları saymak ister misin? Çünkü bir başlarsam, asla duramam. Belki Glenda'nın tüm okul oyunlarına ya da voleybol maçlarına gitmiştir. Ama ben geldiğimde hiçbir şey yoktu. Son senemde veli gecesinde yanımda durmuştun, hatırladın mı? Babam çalışıyordu ve annem, kim bilir?"

Kızgınlığı ve acısı bir Ocak kar fırtınası gibi üzerime esti. "Özür dilerim. Bunun seni bu kadar rahatsız ettiğini bilmiyordum."

Benden uzaklaştı ve elindeki bardağı Twyla'ya uzattı. "Bir tane daha alabilir ?"

Twyla onu yakaladı. "Elbette, tatlım."

"Elinden gelenin en iyisini yaptığına inanıyorum ve-" diye başladım.

Susan barı tokatladı. "Yapma. Elinden gelenin en iyisini yapıyor. *kendisi*. Biz ikinci sırada geliyoruz."

Twyla Susan'ın önüne taze bir bira koydu, köpükler yanlardan taşarak ahşap barın üzerinde birikti.

Susan parmaklarını bardağın sapına doladı ama bardağı kaldırmadı. "Kıskanç ve muhtaç biri gibi görünmek istemem ama gerçek şu: Annemin kesinlikle favorileri var."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama o elini kaldırdı.

"Glenda, tabii ki. Sonra sen ve Jeremy." Onay için Twyla'ya baktı.

Twyla'nın kaşları Susan'ın söylediklerini düşünmüş gibi kalktı. "Bu doğru."

"Ben-" Sanırım itiraz etmeme izin yoktu.

"Bana inanmıyorsan Jeremy'ye sor. Louise sürekli annemin dikkatini çekmeye çalışıyor. Diane erken ayrıldı ve sadece içeri girip o kadar çok yer kaplıyor ki hepimiz onu fark ediyoruz. Büyük çocuklar kendi hayatlarını kurdular. Yemin ederim bana sahip olduğunu bile hatırlamıyor."

Buna izin veremezdim. "Okulunuza bir heykel bağışladı ve Lincoln'de sizinle bir hafta sonu geçirdi."

Susan'ın kahkahası bir kızgınlık kemeri. "Bu bütün çocukları temsil ediyor. Yani evet, teknik olarak ben de onlardan biriyim. Muhtemelen en küçükleri."

"Sen en gencisin, o yüzden bu mantıklı olabilir."

Bana ters ters baktı. "Jeremy ile aranızda ne var bilmiyorum ama."

Twyla beni inceledi. "Anlayabildiğim kadarıyla özel bir şey yok." Şaka yaptığını anlamam için hınzırca bir sırıtışla tamamladı. Dikkati kalabalık masalara odaklandı. "Kızlarını kaldırıp bana ne istediklerini söyleyemiyorlar mı? Bir ileri bir geri gitmemi mi bekliyorlar?" Bardağını yere çarptı ve siparişlerini almak için tepindi.

Biramı bitirdim ve Susan'ın gözlerinin içine baktım, sarılmayı sevmeyen aile meselesi yüzünden fiziksel bir kucaklaşma olmadan ona sıcak bir sarılma vermeye çalıştım. "İhmal edilmiş hissettiğin için üzgünüm. Annemin seni sevdiğini biliyorum. Hepimizi seviyor. Kırgın ve kızgın olmak için bir nedenin olmadığını söylemiyorum." Ona biriyle görüşmesini önermek istedim ama bu bana kendini beğenmişlik, büyüklük ve başka birkaç kelime daha gibi geldi.

"Benim ve Jeremy'nin yanında diğerlerinin yanında olduğu gibi değildi." Kupayı kaldırdı ve içti.

Cevap vermedim ama yüzümden çok hassas davrandığını düşündüğüm anlaşılıyordu.

"Eğer bize bu kadar bağlıysa ve spektrumda olması halkın karşısına çıkmamasının sebebiyse, o zaman neden gizli bir cep telefonu olsun ki?"

Sanki dörtlüye bambaşka bir otağa gitmiş gibi hissetti. "Gizli bir telefonu yok."

"Geçen yazdan beri öyle."

Şimdi de beni kızdırıyordu. "Her şeyi biliyorsun."

O da benim ateşime karşılık verdi. "Saint Marguerite hakkında her şeyi bilmiyorsun. Ve stüdyosunda gizli bir telefonu olduğunu kesinlikle biliyorum."

Meydan okudum. "Nereden biliyorsun?"

Bakışlarını başka yöne çevirmedi ya da birasına bakmadı. Bana doğru konuştu. "Geçen yaz bir hafta sonu için ve sanırım annem orada olduğumu unuttu. Üst kattaydım ve biriyle konuştuğunu duydum. Tüm pencereler açıktı ve arka bahçedeki stüdyosunun dışındaydı. Onu hiç görmediğim kadar farklı davranıyor olmasaydı bu konuda hiçbir şey düşünmezdim."

"Farklı mı?"

Susan sözünün kesilmesinden hoşlanmadı ve açıklama yapmakta zorlandı. "Bilmiyorum. Belki daha hafifti. Daha mı gençti? Yani, her zaman nasıl yavaş ve kontrollü davrandığını bilirsin. Belki de düşüncelerini ve tepkilerini tartıyordu? Bu sanki hiçbir kısıtlaması yokmuş gibiydi. Bunu görmeniz gerekiyordu."

Hala buna inanmıyordum. "Tamam. Bunun gizli bir telefon olduğunu nereden biliyorsun?"

"Kiminle konuştuğunu merak ediyordum. Bu yüzden aşağıya indim, sıradan biri gibi davranıp ne olduğunu anlamaya çalıştım. Dönüp beni gördü ve yemin ederim yüzündeki tüm renk gitti. Ben

"Sanırım veda etti, telefonu kimonosunun cebine attı."

"Bunu ona sordun mu?"

Susan rahatsız görünüyordu. "Başladım ama elimden tutup beni yukarı çekti. Kedi kuyruğu toplamaya gideceği için çok heyecanlandı ve benim de gelmemi istedi. Üstünü değiştirmek için odasına çıktı, sonra da kedi kuyruklarını almaya gittik." Bardağını döndürerek barın üzerinde köpük izi bıraktı. "Louise gibiyim, her türlü ilgi için minnettarım. Onunla birlikte olduğum için mutlu görünüyordu ve eğlendik. Okul ve işim hakkında sorular sordu. Bunu mahvetmek istemedim."

Susan için kalbim parçalandı. Sevgi ve ilgi eksikliği hissetmesinden nefret ediyordum. Annemi her zaman olduğu gibi kabul etmişim ve diğer herkesin annemin kısıtlamalarını kabulleneneğini düşünmüştüm. Belki kabullenmişim ama belki de kabullenmemişim. Evliliğimde kötü bir seçim yapmışım. Mükemmel bir adam olan Josh'u reddetmişim. Tamamen ulaşılmaz birine aşık olmuşum ama her şey yolunda gidecek gibi görünürken her şeyi berbat etmişim.

Susan'ın hikâyesi beni gürültülü Long Branch'a geri götürdü. "Ama daha sonra mutfakta bıraktığı telefonunu kontrol ettim. Yaklaşık üç gündür hiç arama olmamıştı. Sonra arka bahçede kiminle konuştuğunu sordum, o da Diane dedi."

"Belki de yanlış anladın."

"Ailedeki tek araştırmacı sen değilsin. Diane'i aradım, annemle birkaç haftadır konuşmamıştı. Diğer telefonu bulmaya çalıştım, kimonosunun cebine baktım. Hiçbir şey bulamadım. Stüdyosunun etrafını aradım ama o aşağı indi ve beni hemen oradan çıkardı."

"Bilmiyorum. Bir yanlış anlaşılma gibi görünüyor. Belki de bu konuyu onunla konuşmalısınız."

Bir içki siparişini teslim etmeyi bitiren Twyla, tepsiyi barın üzerine bıraktı ve konuşmamıza kulak kabarttı.

Susan inanamayarak ağızını açtı. "Onun için bahaneler uyduruyorsun. İnanılır gibi değil. Her şeye bir bye alıyor."

Niyetim bu değildi. "Hayır. Bekle. Özür dilerim." Nefes aldım. "Bunu düşünmek için bir dakikaya ihtiyacım var, tamam mı? Bu konudaki deneyimini anlıyorum."

Annem benimkinden farklı. Çoğu insan gibi değil ve ben de kendimi buna alıştırdım. Bu yüzden bu konuyu kurcalamak ve yeniden düşünmek benim için biraz zaman alacak."

Twyla homurdandı ve başını salladı.

"Uzlaştınız mı? Ya da onda bir sorun olduğunu inkar mı ettin?" Susan bana ateş püskürdü ve birasını yudumladı. "Hepiniz onun için bahaneler uyduruyorsunuz." Beni başından savdı. "Her neyse. Beni sakinleştirmek için tüm o Psikoloji 101'i kullanın ama onun kırılğan bir sanatçı ruhu olduğuna inanmaya devam edin. Huzur içinde yaşamanız için ne gerekiyorsa yapın."

Twyla'nın kafası sola doğru bizden uzaklaştı, sonra bir tehdidi ölçüyormuş gibi bana döndü.

Barın aşağısına baktım. Ah.

Diane birkaç metre ötede durmuş, binalarını bitiren kovboylarla selamlaşıyordu. Büyük bir finans yöneticisi olabilirdi ama herkesin herkesi kuşaklar öncesinden tanıdığı Sandhills'de büyümüştü. Kovboylardan biri Diane'in sınıf arkadaşının erkek kardeşi, diğeri ise Diane'in birinci sınıftaki erkek arkadaşının oğluydu.

Twyla barda Diane'e doğru yürüdü. "Selam tatlım. Geri döndüğünü bilmiyordum."

Twyla'nın ona tatlım demesi tesadüf olamazdı. Diane bu terimden nefret ederdi, bu yüzden doğal olarak Twyla da ona bu şekilde hitap ederdi. Susan ve ben onları izledik.

Diane bana dönmedi ve duymak için kendimi zorlamam gerekti. "Birinin oradaki işlerle ilgilenmesi gerekiyordu. Bir avukat bile çağırmadıklarını biliyor musun?"

Twyla şok numarası yaptı. "Buna inanamıyorum."

Diane ona gülümsedi. "Amatörler. Her neyse, Denver'a dönmem gerekiyor. Bazılarımızın gerçek işleri var."

Yemin ederim, sırf benimle dalga geçmek için son cümlenin sesini yükseltmişti.

Barın üzerine bir kredi kartı yapıştırdı. " en büyük kahveye ihtiyacım var. Gidelim."

"," dedi Twyla.

Diane elini bize doğru salladı. "Susan ne içiyorsa onu da üzerine koy."

Susan sırtıttı ve barın aşığısına doğru bağırdı, "Teşekkürler."

Diane ona yan gözle baktı ama gülümsemedi. O da bağırdı, "Saçıını beğendim. Bir ara beni görmeye gel."

Susan bana dirsek attı. "Ona karşı daha nazik olursan, içkilerinin parasını da alırsın."

Ilık maden suyumı boşalttım. "Kendim alabilirim." Canımı yakan onun içkilerimi ısmarlamaması değıldi.

Twyla elinde kahve ve kartla döndü. Diane'le birkaç kelime konuştular ve Diane dışarı çıktı.

Kendime Diane'in benden nefret etmesini umursamadığımı söylemeye çalışmam bunu değıştirmedi.

Susan elini başının yan tarafındaki tıraş edilmiş yerde gezdirdi. Sanki Diane'den iltifat almanın bir ağırlığı varmış gibi memnun bir gülümsemesi vardı. Sonra bana baktı. "Peki, Diane'le aranızda ne var?"

Ondan uzaklaştım ve kalktım. "Bir şey yok."

Susan kaşlarını çatı. "Hadi ama. Bunun Carly'yle bir ilgisi var, değıl mi?" "Neden?"

Birasını eline aldı. "Carly'ye sordum, o da bana bu işe karışmamamı söyledi."

"Yani, bu işe karışma." Aklıma gelen görüntüden nefret ettim. Wyoming'deki kulübenin zemininde kanlar içinde yatan Vince. Diane'in karakteristik olmayan feryatları.

Onu seviyordu. Diane'in bu kadar kötü bir adama böylesine mantıksız bir bağlılık duyabileceğini kim düşünebilirdi ki?

Ted'le evlendiğim ve o beni aldattığı için onu yargılamamalıydım. Onu sevmekten vazgeçmem biraz zaman aldı. Şimdi çoğunlukla beni sinirlendiriyordu ama dürüst olmak gerekirse, onu ölü görmek beni de etkileyebilirdi.

Ama Vince'i ben öldürmedim, bu yüzden Diane onun ölümünü bana karşı kullanmamalı. Gerçi bunda benim de payım vardı.

Bu düşünceyi durdurmak için dişlerimi sıktım. Neden hep kendime karşı çıkıyordum? Diane'in benden nefret etmesi için hiçbir neden yoktu. Yapmadığım bir şeyi telafi etmek bana düşmezdi. Bırakın içinde kalsın.

Susan'ın gözleri parladı. Kovulmaktan nefret ederdi. Muhtemelen ailenin en küçüğü olduğu ve diğer erkek ve kız kardeşlerin yaptıklarına her zaman dahil olmadığı için. "Bu aile sırlarla dolu. Bana anlatmayın. Umurumda değil."

Tek yapmak istediğim annemi bir kez daha kontrol etmek, Poupon'u almak ve Stryker Gölü'ndeki sessiz evime gitmekti. Yalnız başıma. Ama başka bir kız kardeşin bana kızmasını istemiyordum. "Sen ve Carly çok takılıyor musunuz?"

Yeğenim Carly kaçtığında ve bir yılı aşkın bir süredir ortalıkta görünmediğinde benim gözetimim altındaydı. On yıl önce vefat eden en büyük kız kardeşim Glenda'nın kızı olan Carly, cesur ve tutkuluydu. Glenda, Carly on iki yaşındayken ölmüştü ve birkaç yıl sonra Carly'nin babasının küçük uçağı bir yamaca çarparak onu öldürmüştü. İki yıl önce sevgili büyükbabası öldürüldüğünde, bu trajedi onu cinayeti kanıtlamaya kararlı bir şekilde kaçmaya itti.

Sonunda Carly'yi iki ay önce Wyoming'deki o kulübede buldum. Bu korkunç olayların unutulması uzun zaman alacaktı ve Diane ile benim durumumuzda, hayatlarımızı sonsuza dek değiştirebilirdi. Ama Carly ile yeniden bir araya gelmemiz iyi bir şey oldu. Onu Nebraska Üniversitesi'nde (Go Big Red) üniversiteye başlaması için ikna etmeyi başarmıştım, çünkü Susan hala oradaydı ve Carly'nin onun desteğinden faydalanabileceğini düşünmüştüm. Her zaman yakın olmuşlardı.

Susan bana küçümseyen gözlerle baktı. "Bana Diane'le aranızdakileri anlatmıyorsun ama Carly'yle aramızdakileri anlatmamı istiyorsun."

Oyun oynamak istemedim. " yapma."

Susan'ın ağzında bir gülümseme belirdi. "Evet. Takılıyoruz. Yeniden birlikte olmak harika, ama sana söylemeliyim, o aynı Carly değil."

Dang. "Ne demek istiyorsun?"

Bu konu hakkında düşündü. "Her zaman bir şeyler yapmayı düşünen ilk kişi olduğunu biliyorsun. Genellikle başımızı belaya sokar ya da kaosa neden olurdu. Mezunlar günü için Vina Carpenter'ın bahçesine benzinle HHS yazdığımız zamanki gibi mi?"

Vina Carpenter futbol sahasının yanında yaşıyor ve herhangi bir üst düzey golf sahasına rakip olacak geniş bir yeşil alan yetiştiriyordu. Bu harfler yeşile karşı ölü bir kahverengiye dönüştüğünde, okul ruhuna ilham vermiş olabilir, ancak Vina Carpenter'da yanan şey bu değildi.

Bunca yıl sonra buna gülebiliyordum ama Carly ve Susan'ı Vina Carpenter'ın evine özür diledikten sonra çimleri yeniden ekerken onlara nezaret etmek ve çimler dolana kadar sulayıp biçtiklerinden emin olmak zorunda kaldığımda o kadar da komik değildi.

"Carly öyle yapmıyor. Hâlâ gülüyor, şakalaşıyor falan ama artık onda bir tür dikkatlilik var."

O tanıdık sızı, Carly'nin yaşadığı her şey için zonkluyordu. Carly kaygısız bir çocukluk, şen şakrak bir gençlik ve yirmili yaşlar yerine her şeyini kaybetmiş ve kendini tehlikeli durumlara sokmuştu. Acaba hiç kolay bir hayatı olacak mıydı? "Geçen yıldan sonra tekerleklerinin altında çekiş gücü kazanması biraz zaman alabilir." Sonra babamı ve onun Vietnam öncesi ve sonrası deneyimlerini düşündüm. Belki Carly sonsuza dek değişecekti.

Susan birasının geri kalanını devirdi ve ayağa kalktı. "O her neyse. Pek bir şey söylemez. Bazen ağzından kaçırıldığı şeyler dışında. Dubai'nin ne kadar sıcak olduğu gibi. Dubai! Bu ne lan? Ve Chicago'daki pizzanın en iyisi olduğunu. "Ne zaman Chicago'ya gitmiş ki?"

Bara bir beşlik . İkimiz de Twyla'ya el salladık ve o da musluktan bir kupa doldururken çene sallayarak karşılık verdi.

"Muhtemelen neyin peşinde olduğunu asla öğrenemeyeceğiz ve bunu kabullenmek zorundayız." Carly'nin faaliyetleri hakkında ailedaki herkesten daha fazla bilgiye sahip olmama rağmen. Diane hariç, onun da kendine ait bir sürü sırrı vardı.

Benim bilgim Baxter'dan geldi. Eğer bunu çok fazla düşünmeme izin verirsem, bir topun içine kıvrılır ve hareket etmek istemezdim. Son birkaç aydaki tüm o telefon görüşmeleri. Konuştuğumuz her dakika büyüyen o neredeyse fiziksel bağ. Ve Wyoming'deki o gece, birlikte bir gelecek vaadinin beni neredeyse kör edecek kadar parlak bir şekilde yandığı o gece.

Artık hiçbir şey yoktu. Kordonu kopardığı için Baxter'ı suçlayamazdım. Ama bu kaybı hayatımın sonuna kadar hissedeceğimden . Acı nefesimi onu taşımayı henüz öğrenememiştim.

Cam kapıda bizi genç bir çift karşıladı. Susan'ın geçen yaz evlenen sınıf arkadaşları.

Susan bana döndü. "Ben kalıp Zoe'yle bira içeceğim. evde olurum."

Yeni evlilerle birkaç şey konuştuktan sonra onlardan ayrıldım ve otoyoldan geçerek, demiryolu hattından inip çıkarak eve döndüm.

Yaz küçük bir tutamağa tutunmuştu ve sonbahar hızla yaklaşıyordu. Evden çıktığımda cekete ihtiyaç duymamıştım ama şimdi kollarımda tüylerim diken diken olmuştu. Havada odun ateşinin kokusu yayılıyordu. Yaz mevsimini ne kadar sevsem ve kışın uzun ne kadar korksam da, Ekim ayı geldiğinde hep bir rahatlık hissederdim. İyi bir kitabın içine yerleştiğinizde üzerinize çektiğiniz sıcaklık bir battaniye gibi.

Bu sırada, park etmek için kullandığımız evin yanındaki arsa Susan'ın kırmızı arabası Elvis, benim 1973 model Ranchero'm ve annemin 1983 model Vanagon'u dışında boştu.

Kendimi yan kapıdan mutfığa attım. Ocağın üzerindeki yumuşak ışık, temizlenmiş ve pırıl pırıl tezgahı ortaya çıkardı. Birkaç düzine salsa kavanozu kasap adasında soğumaya bırakılmıştı ve Poupon başını patilerinin üzerine koymuş, girdiğim kapıya bakıyordu. Beni selamlamak için ayağa fırlamadı ama terk edilmişliğine duyduğu kızgınlıkla bana baktı.

Belki de kısa bir süre öncesine kadar hareketli olan ev, şimdi ölüm sessizliğine bürünmüştü. *Ölüm* terimini kullanmak bodrumdaki adamın dehşetini geri getirdi. Annem orada bir daha nasıl çalışabilecekti?

Tanrı'şükür babam yanındaydı. Yolculuğun ortasında ayrıldığı için başına gelmedik kalmayacaktı ama BNSF ile bir yolunu bulacaktı. Acil aile durumları için önlemleri olmalıydı. Bilmiyordum çünkü çoğu demiryolcunun kariyerleri boyunca bir ya da iki çağırısı oldukça emindim, babam raylarda geçirdiği kırk yılı aşkın süre boyunca herhangi bir nedenle işten çıkarılmamıştı.

Ama o şimdi buradaydı. Twyla neye inanmak isterse istesin, annemle babam arasında ender rastlanan bir bağ vardı. Bütün evlilikleri boyunca babam haftada birkaç kez otuz altı ila kırk sekiz saatliğine evden ayrılmıştı. Pek çok demiryolu ailesi bu tür bir program altında dağılırdı. Ama annem ve babam tanıdığım en istikrarlı çift gibi görünüyordu. Hiç tartışıklarını ya da şikayet ettiklerini duymamıştım.

Birbirlerini. Biri beklenmedik bir anda odaya girdiğinde, bunca yıl sonra bile diğerinin yüzü . Bir gün bulmayı umduğum türden bir aştı bu.

Ve öyle düşünmüştüm. Ama şimdi gitmişti.

Poupon'a gelmesini fısıldadım. Annemle babamı sessizliğe bırakacak ve biraz huzur bulup uyuyabileceklerini umacaktım.

Saat ancak sekiz olmasına rağmen, Long Branch dışında Hodgekiss uyumuştı. Kuzeye, evime doğru yaptığımız yolculuk on dakika sürdü, sadece Elvis'in kaldırımdaki tekerleklerinin sesi duyuluyordu ve bu ses son iki millik toprak yol boyunca alt takımdaki pinglere dönüştü.

Poupon ve ben Elvis'ten çıktık. Evimde hiç ışık yoktu ve geceyi aydınlatacak kadar ay ışığı da yoktu. Yıldızlar karanlık gökyüzünü bir şehirde asla göremeyecekleri şekilde noktalıyordu. Baxter'ı arayıp durumu ona anlatamayacağımı fark etmeden önce telefonuma uzandım.

Bunu bugün sadece yirminci kez yapıyordum. Belki de dün yirmi beş kez telefona sarılmıştım. Geçen hafta muhtemelen otuzdu. Poupon'a "Bunu atlatacağız," dedim.

Benden uzaklaştı ve bacağını küçük bahçemi kaplayan pamuk ağaçlarından birinin üzerine koydu. En azından köpeğimin koşulsuz sevgisine her zaman güvenebilirdim.

Duş yatağa girmeme rağmen uyumam uzun sürdü. Gözlerimi her kapattığımda, annemin stüdyosundaki ölü adamı görüyordum. Silahı tuttuğunu gördüm.

Susan annemin gizli bir telefonu olduğunu söyledi. Kimi aradığı konusunda yalan söyledi. Annem hazırlıklıydı. Sanki birini bekliyormuş gibi. Tedbirin bir tarot falından doğduğunu söyledi. Ama hepsi doğru muydu?

Telefonum çaldığında şık şerif kahverengi giymiş, ön verandamda sabahın tadını çıkarırken tost ve kahve atıştırıyordum. Sekiz erkek ve kız kardeşle ve nüfusu beş binden az olsa bile Rhode Island büyüklüğünde bir ilçedeki tek kolluk görevlisi olarak, herhangi bir zamanda gelen bir telefon olağandışı değildi.

Verandanın basamağından sıçradım ve ön kapımın içindeki masadan cep telefonumu aldım. Kimlikte Susan'ın gülümseyen yüzü görünüyordu. "Günaydın, günüşiğim."

"Gitmişler." Sesi korkmuş gibiydi. Tostum boğazıma takıldı. "Kim ?"

"Annem ve babam. Dün gece eve geldiğimde yatakta olduklarını sanıyordum ve bu konuda hiçbir şey düşünmedim. Ama şimdi kalktığımda kahve, çay ya da başka bir şey yoktu ve odalarına baktım, gitmişler. Nereye gitmiş olabilirler? Neden bana söylemediler?"

Hepsi güzel sorular. ". Yola çıkıyorum."

Poupon'un tasmaını çekiştirerek onu koltuktan kaldırmaya ; Poupon sürekli olarak mobilyaların üzerinde köpek gezdirilmemesi kuralını görmezden geliyordu. Mobilyaları Baxter seçmiş ve yeni eve taşınma hediyesi olarak bana göndermişti. Ama bunu düşünecek halim yoktu.

Annem ve babam nereye giderdi? Benim hatırladığım kadarıyla, kahvaltı için Long Branch'a hiç gitmemişlerdi ya da sabah yürüyüşüne çıkmamışlardı.

Birlikte. Bugün böyle masum bir göreve başlayacaklarından şüpheliydim. Poupon'un sabahları köpeklerin yaptığı şeyi yapmasını beklerken zihnim taklalar attı ve kasabaya doğru yola koyulduk. Poupon'a neler olduğunu sorup durduğum ve onun bir teori üretmeyi reddettiği kısa bir yolculuktan sonra annemle babamın evine yanaştım.

Susan mutfak kapısını açtı ve beni kaldırımın yarısında karşıladı. Tıraşlı tarafı hariç, saçları karmakarışık ve dağınıktı. Buruşuk bir pijama pantolonu ve streç pembe bir atlet giymişti. "Nereye gidebilirler ki? Arabamı almamışlar, annemin minibüsü de burada."

Haklı olduğunu görmek için arkamı döndüm. Dün gece uğradığımda muhtemelen gitmişlerdi. Tahmin ettiğim gibi yatağa yerleşmemişlerdi, babam annemi teselli ediyordu. "Biri onları götürdü. Douglas'ı ara. Ben Robert'ı arayacağım."

Arkasını döndü ve beni peşine takarak eve geri döndü, telefona sarılmıştı bile. Susan tezgahın telefonunu kapıp tuşlara basmaya başlarken Robert cevap verdi.

Merhaba demekten başka bir şey yapmasını beklemedim. "Hey, annemle babamı gördün mü?"

"Bugün mü?" Arka planda bebek ağlıyordu ve Sarah'nın sesi bu ağlamanın üzerine geliyordu.

"Bugün ya da dün gece. Ama aramadıysan, konuşmam gereken kişi sen değilsin demektir. Sonra ararım."

"Bekle-"

Susan da aynı anda telefonu kapatıyordu. Onu işaret ettim. "Michael. Louise'i arayacağım."

İkimiz de telefonlarımıza odaklandık. Louise'in telefonu sesli mesaja geçene kadar üç kez çalarken Susan konuşmaya başladı. Louise her zaman ulaşılabilir olmaktan gurur duyduğundan, bu durum pek hoşuna gitmemişti. Susan Michael'la konuşmaya devam ederken ben de yeğenim Ruthie'nin numarasını aradım. Louise'in beş çocuğunun en büyüğü ve Grand County Consolidated'da son sınıf öğrencisi olduğu için kendi telefonu vardı.

"Alo?" derken sesi temkinli geliyordu.

Ürkek ve ürkek Ruthie'nin vaktim olmadığı için nazik bir ele ihtiyacı vardı. "Annene ulaşmaya çalışıyorum. Orada mı?"

Sessizlikle karşılaştığımda, çok ani davrandığım için kendimi azarladım. Sonunda cevap verdi. "Um. Hayır. O. Çocukları okula bırakacağım, yüzden gitmem gerek."

"Bekle." Yine çok sertti ama telefonu kapatmadı. "Nerede o?"

Hafif bir duraklama ve ardından perişan bir ses. "Sana onun gittiğini söylememem gerekiyor. Ama bir bavul hazırladı ve sonra gitti. Geri döneceğine söz verdi."

Kurbağa bokları. Rahat görünmeye çalıştım. "Tabii ki geri dönecek. Merak etme. Baban hala orada, değil mi?"

Sanki ağlamaya başlayacakmış gibi bir hali vardı. "İşte, ama evet." "Tamam o zaman. Her şey . İyi günler." Telefonu kapattım, Sanki hamburger siparişi alıyormuş gibi imzamı atarken ağlıyordu.

Susan önümde durdu. "Michael, Louise'in Lauren'dan ikizleri okuldan sonra almasını ve birkaç günlüğüne onlara bakmasını istediğini söyledi."

Bu onu mühürledi. "Louise onları bir yere götürdü."

Susan az önceki paniğinin yerini öfke patlamasına bıraktı. "Nerede? Neden? Ve neden Louise?"

Piknik masasının bankına çöktüm. "Bilmiyorum ama babamın ne yaptığını bildiğine güvenmeliyiz."

Susan bana ters ters baktı. "Bir bok için güvenmiyorum." Musluğu kapattı ve kahve cezvesini akıntının altına tuttu. "Bu kahve biter bitmez Lincoln'e geri dönüyorum. Sen sırlarının içinde debelenebilirsin. Benim yaşayacak bir hayatım var."

Susan duş alıp giysilerini bir çantaya atarken ben evde kalıp kahve içtim. Annemin bencilliği ve babamın her zaman onu ezip geçmesine izin vermesi hakkında biraz söyleniyordu. Orada burada itiraz ettim. Ona katılmıyordum ama daha fazla yabancılaşmasını da istemiyordum. Her zamankinden çok daha fazla fiziksel yakınlık içeren bir kucaklaşmadan ve her ne kadar umursamadığına yemin etse de onu bilgilendirmeye devam edeceğime dair söz verdikten sonra arabayla uzaklaşmasını izledim.

Başka ne yapacağımı bilemediğim için Poupon'u şerifin arabasına yükledim ve adliyeye gittik.

1960'larda inşa edilmiş kırmızı tuğlalı binanın arkasına park ettik. Binanın önü, ağaçların ya da bankların olmadığı seyrek bir ön bahçeye açılıyordu, sadece çift katlı bir binaya giden beton bir kaldırım vardı.

cam kapılar. Arka kapı, kazan dairesi ve büyük bir etkinlik odasının bulunduğu bodrum katına açılıyordu. Şerifin arka tarafta özel bir park yeri vardı.

Merdivenleri tırmanarak ilçe işlerinin çoğunun yapıldığı ana kata çıktık. Adliye binası büyük değildi ama Grand County'nin fazla bir şeye ihtiyacı yoktu. Veznedar ve tahakkuk memuru ofisleri, fuayenin batı tarafında karamel renginde parlak muşambadan yapılmış bir koridorda karşı karşıya duruyordu. Komisyon üyelerinin her ay toplantı yaptığı büyük bir toplantı odası ve umumi tuvaletler doğu tarafını kaplıyordu. İçinde iki küçük hapisane hücresi bulunan benim ofisim ise koridorun doğu ucunda sıkışık bir köşeyi işgal ediyordu.

Poupon ve ben gizlice ofisime gitmeye çalışırken koridorda yanmış kahve ve yer cilası kokusu vardı. Ama, korktuğum gibi, fazla uzaklaşamadık.

Ofisi, sayman odasının beş metrelik resepsiyon alanından ayıran geçiş kapısının tokadı, Betty Paxton'ın sesinden iki saniye önce yüzüme çarptı. "Kate. Bir dakika bekle. Seninle konuşmak istiyorum."

Durdum ama dönmeden önce bir saniye tereddüt ettim. Poupon yanıma oturdu, muhtemelen bir dakika burada kalacağımızı anlamıştı.

Terliklerin *muşamba* üzerinde çıkardığı bir ses ve ona eşlik eden bir mırıltı, eksper katibi Ethel Bender'in de bize katıldığını haber verdi. Bu hiç eğlenceli olmayacaktı.

Onlarla yüz yüze geldiğimde, mavi saçları, yumuşak vücudu, biçimsiz siyah kazağı ve pantolonuyla Ethel -ve ayakları şişmeye meyilli olduğu için adliyeye gelir gelmez değiştirdiği terlikleriyle- bana beklenti dolu bir bakış fırlattı.

Betty Paxton, boyalı sarı saçlarını otuz yıldır aynı şekilde örmüş, ilk ördüğü saçtan bu yana aldığı kırk kiloyu saran gösterişli bir jarse şal elbise giymişti. Ergenlik çağındaki torunlarıyla alışveriş yapmayı severdi ve onların zevklerinin kendisini etkilemesine izin verdiğinden şüpheleniyordum. Bana gülümsedi. "Annenin bir adamı vurduğunu duydum. Şimdi bunun doğru olamayacağını biliyorum."

Ethel kollarını yuvarlak göğsünde kavuşturdu. "Onu bir tüfekte havaya uçurduğunu ve mutfak duvarlarında delikler açtığını söylüyorlar."

Betty hafifçe Ethel'in önüne geçti. "Dedikoduların nasıl uçtuğunu bilirim. Aslında onun sanat eserlerini çaldığını ve Ethel'in de onu suçüstü yakaladığını duydum."

Birinden diğerine baktım, daha ne kadar birbirlerini alt etmeye çalışacaklarını merak ediyordum. Bu iki savaş baltası kırk yıldır Grand County'yi yönetiyordu. Ve tüm bu süre boyunca dostça bir söz geçtiğinden . Kavgaları o kadar eskiye dayanıyordu ki, belki de Betty ve Ethel bile aralarındaki anlaşmazlığa neyin sebep olduğunu hatırlamıyordu. Ama onlar kendilerini buna adanmışlardı.

Ted ve ben şerif olmak için birbirimize karşı Ethel Ted'in tarafını tutmuştu ve ben de Betty'yi kazanmıştım. Ethel bana karşı kin beslemeye kararlı görünüyordu. Beni sevmediğinden değil, Betty'nin seçiminin kazanmasına içerlediğinden şüpheleniyordum.

Ethel Betty'yi görmezden geldi ama bana doğru bir adım daha attı. "Çalmaya değer bir sanat eseri var mı? Bir süre önce o küçük Dugan kızı için sessiz bir müzayededen tereyağı tabağı almıştım. Güzel bir şey. Ama onu çalmak için bir eve girmezdim."

Betty beni savunmaya koştu. Daha doğrusu vekaleten annemin savunmasına. "Tabii ki Marguerite'in çalınmaya değer bir sanatı var. O ünlü biri. Ama sadece sanattan anlayan insanlar için. O tereyağı tabağı muhtemelen kurtulmak istediği bir hataydı."

Onları sert bir düzeltmeyle durdurdum. "Annem hatalarından onları müzayedeye bağışlayarak kurtulmaz. tereyağı tabağını hatırlıyorum ve eğer imzalıysa, ki eminim öyledir, Santa Fe'deki bir galeride yetmiş dolara satılır. Ve evet, değerli parçaları var. Gerçek şu ki, adamın kim olduğunu ve neyin peşinde olduğunu bilmiyoruz. Annem hazırlıklı olduğu için minnettarız."

Ethel ve Betty kırbaçlanmış gibi görünüyorlardı ve ben onların üzerine gittiğim için kendimi kötü hissettim. "Özür dilerim. Bir adam stüdyosuna geldi ve onu bıçakla tehdit etti. Kim olduğunu ve ne istediğini bilmiyoruz. Onu tabancayla vurdu ve hepimiz bir can alındığı için üzgünüz. Ama bu açıkça nefsi müdafaa. Soruşturma eyalet devriyesi tarafından yürütülüyor." Bu her şeyi açıklıyor olmalı.

Betty kolunu omzuma doladı. "Zavalılık. Zor olmalı."

Ethel kaşlarını çattı, sonra elini pantolonunun cebine attı. Plastik bir sandviç poşeti çıkardı ve şingirtı Poupon'un dikkatini çekti. Bir parça korkunç et çıkardı ve sorun olup olmadığını sorma zahmetine girmeden ona uzattı.

Poupon bir adım öne çıktı ve önce kokladı, sonra da sanki kraliyet ailesinden biriymiş gibi ikramı nazikçe kabul etti.

Ethel'in sesi, daha önce sadece ona karşı kullandığını duyduğum bebek gibi bir tona büründü. "İşte böyle, tatlı çocuk." Bana ve yüzü sertleşti. "Dutch'ın bakkalından kötü bir pay aldık. Ondan et almayı bırakmalıyım. Bu yiyemediğimiz ikinci et oldu."

Bununla birlikte, cüssesini etrafında döndürdü ve ofisine geri döndü.

Betty onu izledi ve üstün bir omuz silkmeye bana döndü. "Onun için hiçbir şey yeterince iyi değildir."

Ben de Dutch'ın kötü kesiklerinden payıma düşeni ve bu yüzden yorum yapacak biri değildim. Diplomatik bir şekilde başımı salladım ve koridorda ilerlemeye başladım.

Betty ürkek bir beni durdurdu. "Kate. Seninle konuşabilir miyim?"

Uh-oh. Bütçe belgelerini ya da geri ödeme makbuzunu unutmuş muydum? "Elbette."

Yanıma geldi ve Ethel'in ofis kapısına kaçamak bir bakış fırlattı, muhtemelen iyi olduğundan ve gittiğinden emin olmak istiyordu. Başını eğdi ve yere doğru konuştu. "Şey. Eyalet devriyesinin annenizin evinde neyi araştırması gerekecek bilmiyorum."

Bununla nereye varmaya çalışıyordu?

"Ama, şey, uzun zaman . Aslında başladıktan hemen sonraydı, belki de ilk haftamdı. Ne yaptığımı bilmiyordum ve..."

Bu işi . Poupon da oturabilirdi.

"Annen geldi. Onu tanı mıyordum. O zamana kadar babanla sadece birkaç yıldır evliydi. Ama yetkili birisine ya da başka bir şeye ihtiyacı vardı. Açıkçası ne olduğunu hatırlamıyorum. Ama doğum belgesi numarasını istiyordu. Her neyse notere onaylattım.

olduğunu söyledi. Ama sonra, belki birkaç ay sonra, her kimse, doğum belgesi numarasının geçerli olmadığına dair onaylı bir mektup gönderdi."

Bana baktı, üzgün ve gergin olduğu belliydi.

"Eminim sorun yoktur," dedim.

Bir elini çırttı. "Şey, muhtemelen. Büyük ihtimalle bir sayı yer . Ama o zamanlar annenden biraz korkuyordum. O çok, ne bileyim, sofistike ya da kendinden emin biriydi ya da buralardan değildi. Onunla iletişime geçmeliydim ama hiç . Bildiğim kadarıyla hiçbir şey ."

Betty'nin bir kova aklanmaya ihtiyacı olduğunu düşündüm ve kolunu okşadım. "Annemle babamın yakın zamanda pasaport başvurusu yapmayı planladıklarını sanmıyorum. Eğer doğum belgesine ihtiyaçları varsa, bunu halledebilirler. Bu konuda endişelenmeyin."

Omuzlarını düşürdü ve yüzü gevşedi. "Vay be. Bugünlerde böyle bir şeyin olmasına asla izin vermezdim. O zamanlar farklıydı."

Görevden alındığım için rahatlamış bir şekilde ofisime doğru ilerledim ve bizi içeri aldım. Poupon getirdiğim köpek yatağını görmezden geldi ve rahatça sığamayacak kadar büyük olmasına rağmen zıplayarak doğruca ofis koltuğuma gitti.

Yakasını çekiştirdim. "Mesajı ne zaman alacaksın, ahbap? Mobilyalar köpekler için değildir."

"Katie."

Babamın kapıdan gelen sesiyle irkildim. Hızla içeri girdi ve kapıyı kapattı.

Elimi göğsüme koyarak, "Orada olduğunu bilmiyordum," dedim.

Yorgun yüzü solgun bir gülümsemeye dönüştü. Gri ve bitkin görünüyordu. Onu gördüğümünden beri duş almıştı ama yüzündeki kırları tıraş etmemişti. Temiz bir Dickies pantolon, kapüşonlu bir tişört ve iş botları giymişti. Bolca gri serpiştirilmiş kahverengi saçları normalde olduğundan daha uzundu ve kapüşonunu arkaya doğru itip alınaya dökülüyordu. "Betty ya da Ethel'le karşılaşmak istemedim."

"İyi karar. Burada ne yapıyorsun? Annem nerede?"

Parmaklarını şıklattı ve Poupon sandalyeden zıplayarak kalktı, tırnakları birkaç adımda yatağına ulaşır üzerine yığıldı ve tamamen sinirli bir şekilde iç geçirdi.

Babam sanki dik duracak enerjisi yokmuş gibi sandalyeme çöktü. Her zaman herhangi birimizin neye ihtiyacı olduğunu anlayan kahverengi gözleri şimdi endişeyle doluydu. "O iyi. Louise'le birlikte." Beklenmedik bir kıkırdama ve şefkatli bir pırıltı

gözlerinin içine süzüldü. "Louise'in her zaman istediği şeyin bu olduğunu bilmelisin, Marguerite'e annelik yapmak için bir bahane. Onun üzerine titriyor ve Marguerite de buna izin veriyor. Louise bu sabah annene çırpılmış yumurta bile yedirdi."

Önce bir adamı vurduk, sonra vegan annemiz yumurta yedi. Muhtemelen bir yerlerde bir sığınağa gitmemiz gerekiyordu çünkü dünyanın sonu açıkça yaklaşıyordu.

Komisyon üyelerinin odasından aşırđığım sert ahşap konferans koltuğunun kenarına oturdum. "Neler oluyor?"

Bir elini yüzünde gezdirdi, nasırları kırılaşan kirli sakallarını kaşıyordu. Kaygı, çizgili yüzüne geri döndü. "Bilmiyorum. Çok korkmuş. Saklanması gerektiğini söylüyor. Ama bana neyden ya da kimden saklandığını söylemiyor. Tehlikede olmamı istemediğini söylüyor."

"Yani onu bir yere mi götürdünüz, bir ağıl ya da buzağılama ahırđ gibi? Sakladınız mı?" Bir süreliğine saklanabileceklerini bildiğim yerleri düşünmeye çalıştım. Hiç çaba harcamadan bir düzine yer sayabilirdim. Lüks konaklama yerlerinden bahsetmiyoruz, ama ilkel bir soba ve bir karyola neredeyse her çiftlikte mevcuttu. Ve babam hepsini biliyordu.

Beni uyarmak için tek kaşını kaldırdı. "Nerede olduğunu bulmaya çalışma. Kimsenin bilmesini istemiyor."

"Louise biliyor, bu yüzden uzun süre sır olarak kalmayacak."

"Bunu kendine saklayacağına söz verdi." Başını onaylarcasına salladı. "Ama muhtemelen birkaç günden fazla dayanamayacak."

Bu beni sarstı. "Annemin daha ne kadar saklanmasına izin vermeyi düşünüyorsun?" Endişe gözlerinin etrafındaki deriyi sıkıştırdı, ifade o kadar benziyordu ki

Louise çocuklarından biri için endişeleniyor. "Keşke bilseydim." Daha da çöktü. "Yardıma ihtiyacım var Katie."

İlk kez babamın yaşı konusunda endişelendim. İri bir adam değildi ama kız kardeşi Twyla gibi o da zayıf ve kavgacı tarafa meyilliydi. Onu hep yumuşak bir deri gibi düşünürdüm, sert ama saten gibi hissettiren tereyağılı bir deri. Şimdi ağzının etrafındaki derin çizgilere, gözlerinin altındaki yumuşak deriye, yüzündeki kırışıklık ağına odaklandım.

Onu yükü hafifletmek için elimden geleni yapmak istedim. "Neye ihtiyacın var?"

Sandalyeme daha da yerleşti. "Annen çok korkuyor."

"Neyden?"

Gözlerini kapadı ve açmadan önce derin bir nefes verdi. Gözlerinde hü­zün vardı. "Bilmiyorum. Geçmişinde bir şeyler var. Bu adam, buraya gelen adam, sürekli söyledikleri gibi bir hayranı değil. Tanıdığı biri."

"Nereden? Kimse onu tanımadı, yani buralardan değil. Annem hiçbir yere gitmedi. Onu nasıl tanıyabilir?"

Sesi sanki bir bataklığın dibinden geliyor gibiydi. "Yıllar içinde birkaç gösteriye katılmış ama sanırım bu adam onun geçmişinden. Onu koruyabilmemiz için kim olduğunu bulmamız gerekiyor."

Annemin korunmaya mı ihtiyacı vardı? Bunların hiçbirisi kulağa doğru gelmiyordu. "Geçmişte mi? Yani seninle tanışmadan önceki mi?" Babamın olmadığı bir dünyada genç bir anne hayal edemiyordum.

"Öyle düşünmek zorundayım."

Kafamda bir sürü soru dönüp duruyordu. "Bunu ona sordun mu?"

Tereddüt etti, sonra başını salladı. "Bana söylemeyecek, sana da söylemeyeceğini biliyorum."

Arkama yaslandım. "Dur . Yardım etmemi istiyorsun. Onu korkutan bir şeyden bir şekilde korumamı. Ama ona ne olduğunu soramam ve sen de hiçbir şey bilmiyorsun."

"Evet." Yüzünde büyük bir ağırlık vardı. "Tanıştığımızda geçmiş i arkamızda bırakmak için bir anlaşma yaptık."

"Elbette, yirmili yaşlarındaki tüm bilgeliğinizle, yapılacak en romantik şey buydu. Ama kırk beş yıl sonra, ikinizin de yüzleşmesi gereken bir gerçek var."

Elini tekrar yüzünde , belki de hayal kırıklığını silmeye çalışıyordu. "Bunu ona söyledim. Hiçbir şey fark etmedi."

"Sonsuza dek evli kaldın. Dokuz çocuk büyüttün. On iki torununuz var. Ve bana birbirinizle geçmişinizi hiç konuşmadığınızı mı söylüyorsunuz?"

Bir gülümseme belirdi ve kayboldu. "Hayatımıza yüklerimiz olmadan birlikte başlamaya karar verdik."

. "Bu hiç adil değil. Onu herkesin geçmişini bildiği ve bu konuda konuşmaktan çekinmediği bir yere getirdin. Mesela Chester Amca'nın beş yaşındayken seni yeşil bir kısağa bindirdiğini ve o zaman eyerli at binicisi olmaya karar verdiğini biliyorum."

Bunun üzerine gülümsedi. "Chester'ı haklı çıkardı. On iki yıl sonra ben Cheyenne Frontier Days'de tüm dallarda birinci oldum ve o sekizinci olamadı."

"Gördün mü? Bu sadece bir hikaye. Yani, annem senin hakkında her şeyi biliyor. Ama sen onu bilmiyorsun."

Tekrar ciddileşti. "O her şeyi bilmiyor. Kimse bilmiyor. Ve hiç kimse de bilmeyecek. Sırlarımı mezara götürme hediyesini bana o verdi. Ben de onun için aynısını yapmaya söz verdim."

"Ama şimdi benden toprağı kazmamı istiyorsun." Babama sık sık meydan okumazdım ve bu iyi hissettirmiyordu.

"Biri onu öldürmeye çalıştı. Güvenliği tehlikede."

"Bu çılgınlık." Birkaç saniye sessizlik içinde oturduk. "Ya da belki o delidir." Fısıltıyı zar zor aşan bir sesle konuştum.

Babam benimle göz göze geldi ve onun zihnini araştırdığını gördüm. Şimdi daha çok Diane'e benziyordu, onun bir problem üzerinde çalışan hızlı zihnine. Sonunda gözlerini kaçırdı. "Hayır. Hiç sanmıyorum. Marguerite her zaman farklı olmuştur." Sesine bir parça hayranlık dokunmuştu. "Biz dünyayı üç boyutlu görürken, bence o dört, hatta belki de beş boyutlu görüyor."

Annemi severdim ve dünyayı daha geniş bir perspektiften görüyor olsa bile, bu onun birkaç gevşek menteşesi olmadığı anlamına gelmezdi. "Hadi ama baba. Gerçek dünyaya o kadar da bağlı olmadığını kabul edebiliriz."

"Yanılıyorsunuz. Bence o gerçekliğin çok farkında. Gençken başına bir şey gelmiş. Bu onu o kadar derinden yaralamış ki, tekrar olma riskini göze almaktansa toplumdan uzaklaşmayı tercih etmiş."

Susan haklı olabilir. Babam annemin zayıflığı için bahaneler uyduruyordu. Şüphelerim yüzümden okunuyor olmalıydı çünkü babam alışılmadık bir hızla konuşuyordu. "Sizce de galeri açılışlarına katılmayı sevmez miydi? Sanatı takdir eden ve anlayan insanlarla sohbet etmek onun için cennet olurdu,

Sanat anlayışımızın Ace Reid çizgi filmleri olduğu bu yerde izole kalmak yerine."

"Hiçbir zaman bir yere gitmek istiyormuş gibi davranmadı. Sadece sanatına ve ailesine ihtiyacı varmış gibi görünüyordu." Muhtemelen bu öncelik sırasına göre.

Yüzü yumuşadı. "Onu gerçekçi bir gözle görmüyorsun. Çocuklar her zaman bu kadar dikkat etmezler. Ve etmemeliler de. Bizim işimiz seninle ilgilenmek, tam tersi değil. Çalışmalarını gösteren katalogları nasıl incelediğini görmemenize şaşırmadım. Ya da her birini nasıl sakladığını."

"Bu onun orada olmak istediği anlamına gelmiyordu."

Gözlerinde sanki daha genç bir Marguerite görüyormuş gibi uzaklara dalan bir parıltı vardı. "Belki son birkaç yıldır o kadar değil. Ama o ilk birkaç gösteride, orada olmamanın ne kadar acı verdiğini görebiliyordum."

"O zaman neden gitmedi?"

Elini tekrar yüzüne sildi ve kendisiyle savaşıyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Ben. Bilmiyorum. Bilmiyorum." Kırpılmış kelimeleri hayal kırıklığıyla, hatta belki de öfkeyle çatladı ve beni olduğu kadar onu da şaşırtmış görünüyordu.

Bu babamın daha önce hiç görmediğim bir yönüydü. Biz çocuklarla her zaman eşit, hatta eğlenen bir tonda konuşurdu. Sanırım onu asla hayal kırıklığına uğratmak istemeyeceğimize güveniyordu. Görebildiğim kadarıyla işe yaramıştı.

Maskaralıklarımıza karşı hoşgörüsü sınırsız gibiydi. Bizi sadece küfür ettiğimiz için çağırırdı. Bunun dışında, genellikle derisi yüzülmüş bir dizi iyileştirmek için bir kucaklamayla, dikişler için veteriner Doc Bunner'a hızlı bir yolculuk için çalışan bir pikap motoruyla yanımızda dururdu. Bir kavgada hakemlik yapması için ona koştüğümüzda sakın bir şekilde "kendiniz halledin" derdi. Yaşlandıkça, bir fincan kahve ve dertlerimizi dinlemek için bir kulak sundu.

"Sen iyi misin?" Birden annemden çok onun için endişelenerek sordum.

Uzun bir nefes aldı, bir saniye tuttu ve sonra . "İşe gitmem gerekiyor."

Bu beni koltuğumdan kaldırdı. "Şimdi mi? Bir seyahate çıkamaz mısın ya da aile izni falan alamaz mısın?"

Ayağa kalktı. Diane'e yakışan ani bir tavırla, "Gitmem gerek. Burada oturup ona yardım edemem."

"Ama..." Onu terk mi ediyordu? Bunu kucağıma kaçıyor muydu? Benim tanıdığım baba bu değildi.

Sıkışık ofisteki kapıya ulaşması iki adımını aldı. "O... annenizin bazı anları var." Açıklamak için bir yol aradı. "Ben onlara mola diyorum. Bana ihtiyacı olduğu zamanlar." Bir elini alnında gezdirdi. "O kendini toparlarken ben boşlukta duruyorum. Kendini toparladığında, benim için gitme vakti gelmiş demektir. Louise onun beslendiğinden ve dinlendiğinden emin olacak. Tek yapabileceğim her zaman yaptığım şeyi yapmak, ona ihtiyacı olan boşluğu vermek."

Ayağa fırladım ve kapıya doğru bir adım attım ama yapmak istediğim şey bu olmasına rağmen onu kaçmakla suçlayacak gücü kendimde bulamadım. "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

Elini kapı tokmağına dolayarak durdu ve bana döndü, yüzüne kara bir endişe bulutu çökmüştü. "Onu neden öldürmeye geldiğini öğren ki, ben de onu bundan sonra olacaklardan koruyabileyim."

Ofis kapısı tıkırdayarak kapandı ve babamın botlarının koridorda geri çekildiğini duymadım.

Arkamı döndüm ve Poupon'un yatağında kıvrılmış olduğunu gördüm. Gözleri bana odaklanmıştı ama büyük bir endişe duymuyordu. "Korkuyor musun? Neyden? Ya da kimden? Ve bu neden *benim* sorunum olsun? Adam onun kocası. Bunu çözmesi gereken o."

Poupon yavaşça gözlerini kırıştırdı, sonra uyumak için gözlerini kapattı.

Telefonumu aldım ve Louise'in numarasını çevirdim. Cevap vermedi, vermesini de beklemiyordum. "Onun geçmişini ortaya çıkarmak neden bana düşüyor? Bunu ortaya çıkarmak için kırk beş yılı vardı."

İki adım attım ve küçük ofise döndüm. "Dediği gibi, onlar benim ailem. Bunu çözmesi gereken kişi o olmalı."

Bir zamanlar, çok da uzun olmayan bir süre önce, bu konuyu herhangi bir sayıda insanla tartışabilirdim. Kocam Ted, narsisistik eğilimlerle dolu olsa da genellikle kriz anlarında yanımda olurdu. Ailemi severdi, hatta şapşal annemi bile. İyi bir bulmacadan hoşlanırdı ve beyin fırtınası yapma becerisine sahipti. Ama artık cankurtaran listemde değildi.

Diane, pek sık başvurduğum biri değildi, ancak müsait olmadığını bilmek kaybımı hissettirdi.

Sarah, dinler ve anlayış gösterirdi ama bugünlerde yeni doğmuş bir bebeği olduğu için pek de umurunda değildi.

stres hakkında.

Oh, kabul edelim. Gerçekten aramak istediğim tek kişi Baxter'dı. O benimle . Dünyamdaki herkesin güvende olduğunu ve annemin kendini nasıl koruyacağını bildiği için minnettar olmam gerektiğini hatırlatırdı. Soruşturmayla Trey'in ilgilenmesine izin vermemi ve anneme zarar vermeye gelen başka biri hakkında endişelenmemiz gerekirse Trey'in bize söyleyeceğini söylerdi.

Yoksa Baxter bunlardan herhangi birini söyler miydi? Belki de adamın kim olduğu ve neden buraya geldiği gizemine dahil olurdu. Baxter annemin gizli telefonunu ve etrafta kimsenin olmadığını düşündüğü zamanlarda konuştuğu gizemli kişiyi öğrenebilir. Davet edilmedikçe kimsenin girmeye cesaret edemediği annemin stüdyosuna girmem için beni cesaretlendirebilir.

"," dedim Poupon'a.

Gözlerini açtı, başını patilerinden kaldırdı ve ciddi olup olmadığıma karar verir gibi beni inceledi.

Uzandım ve ofisimin kapısını açtım. "İstersen burada kal, ama ne zaman döneceğimi kim bilebilir?"

Köpekler gözlerini deviremez, ama muhtemelen yapabilmeyi dilemiştir. Ayağa kalktı ve iki adım sonra gerinmek için ön bacaklarını indirdi, iyi bir önlem için arka bacaklarına da bir tane verdi ve yanımdan geçip koridora doğru yürüdü.

Susan Lincoln'e dönerken, annemin Vanagon'u evin yanındaki park alanında tek başına nöbet tutuyordu. Kendimi temizlik sıvısı kokusunun havada asılı kaldığı mutfığa bıraktım. Ev boşlukla yankılanıyor gibiydi. Gerçi gerçekte çoğu gün böyle sessiz olurdu. Biz çocuklar taşındığımız ve babam da demiryoluna gittiği için sadece annem ve ona musallat olan hayaletler kalırdı.

Bana ev boşken içinin hayaletlerle dolduğunu söylemişti. Belki de onun gizli geçmişinden geliyorlardı, çünkü ben sadece hüzünlü bir terk edilmişlik duygusu hissediyordum. Mutfaktan geçip merdivenlerden onun stüdyosuna doğru inmeye başladığımda ayak seslerim nal seslerine benziyordu.

Temizlik kokusu yoğunlaşmıştı ama çocuklar kanı ve hatta Louise'in kusmuğunu ortadan kaldırarak iyi bir iş çıkarmışlardı. Atölyede hâlâ annemin çalışmaları, topladığı ıvır zıvırlar, sanatını oluşturan her şey vardı ama her şey fazla derli toplu görünüyordu. Kargaşasının yarattığı gizemli enerji kontrol altına alınmış ve bastırılmış görünüyordu. Çömlekçi çarkını bile temizlemişlerdi.

Poupon beni merdivenlerin başına kadar takip etmişti ama mutfakta kalmayı tercih etmişti. Temizlik sıvısından daha fazla koktuğunu tahmin ediyorum. Fransız kapılarını açıp sabahın serinliğine doğru ilerledim. Güneşin peygamber çiçeği mavisi gökyüzüne karşı dikkat çekmek için bağırdığı o parlak sonbahar günlerinden biriydi. Serin sabahlar ve akşamların eşlik ettiği bu nadir sonbahar günlerinin sayısı her yıl sadece bir düzine kadardı. Kış gelmeden önce hazine değerinde hediyeler gibiydiler. rüzgar ve gri ile düştü.

Annem taşrada gürültüsüz ve dikkat dağıtıcı olmayan bir yerde, muhtemelen güneşli bir yerde oturuyor, yüzü ışığa dönük olurdu. Babam trende, penceresi açık, yanından geçtiği göllerdeki ışık parıltılarını izliyor olurdu. Ve ben annemin stüdyosunun ortasında, ellerim kalçalarımda, beton zeminde kan gölü içinde yatan adamı hayal etmemeye çalışarak duruyordum.

"Tamam, hangi sırları saklıyorsun?" Yine de . İki küçük banyosu olan bir evde sekiz erkek ve kız kardeşle birlikte yaşarken, mahremiyete değer vermeyi erken öğrenmiştim. İşim gereği sık sık insanların eşyalarını ve hayatlarını didik didik etmem gerekiyordu ama annemin eşyalarını karıştırmak bana bir yasayı çiğnemek gibi geliyordu.

Ya deli değilse ve biri gerçekten onun için geliyorsa? Eğer durum buysa, onu korumam gerekiyordu ve bunu yapmanın tek yolu neler olup bittiğini belirlemektir. Bunu yapmak için de annemin eşyalarında ipucu aramalıyım.

Stüdyo, ben sahneye çıkmadan çok önce oluşturulmuştu. Her ne kadar babam arka bahçeyi kazıp bodruma dönüştürmek için ilk inşaatı yapmış ve Fransız kapıları takmış olsa da, iç mekan tamamen annemin işiydi. Rafları inşa etmiş, fırın için gerekli alanı tuğlalarla örmüş, tüm masaları ve çalışma yüzeylerini bir araya getirmişti. Gösteriş için bir araya getirilmiş bir alan değildi. Odadaki her şey iş için tasarlanmıştı. Fotoğraflar, resimler

Dergiler, yapraklar, tohum kabukları, kurutulmuş çiçekler ve taşlar gibi tuhaf parçalar raflara yapıştırılmış ya da raflarda duruyordu.

Geniş raflar odayı kaplıyordu, bazıları sanat malzemeleri ve işinin aletleriyle doluydu. Çeşitli gelişim aşamalarındaki düzinelerce parça alanın çoğunu dolduruyordu. Kupalar, tabaklar, yemek tabaklarından salata kaselerine kadar her çeşit tabak. Bazıları sırlanmış ve çalışmalarını taşıyan galerilerden birine gönderilmeye hazır görünüyordu. Fırın, duvarlar ve zemin boyunca tuğlalarla kaplı uzak köşeye yerleştirilmişti. Binlerce projenin tozu, çocukların dün fırçaladığı yerler dışında her yeri kaplamıştı.

Makaralar üzerindeki iki kule, annemin tabureli uzun bir masadaki çalışmasının etrafına yerleştirebileceği parlak ışıklar tutuyordu.

Ana malzemesi kil olan biri için çok fazla boya fırçası. Bir raf ile duvar arasındaki bir yarığa yığılmış gerilmiş tuvaler onun ilham almasını bekliyordu. Bodrumun bir bölümünde, katlanmaya ve çember bantla sabitlenmeye hazır, istiflenmiş ağır nakliye kutuları bulunuyordu. Balonlu naylon ve bant ruloları, gazete kağıtları ve etiketlerle birlikte diğer ambalaj biçimleri. Burada tam bir imalat işi yürütüyordu, sadece kutuları postaneye taşınması gerekiyordu, bu işi de genellikle evde olduğu zamanlarda babama bırakıyordu.

Birkaç dakika boyunca odayı inceledim ve çevre boyunca yürüdüm, alt ve üst rafları görebilmek için eğildim ve uzandım. Çalışma yüzeylerini ve zemini inceledim. Malzemeler ve sanat eserlerinden başka bir şey yoktu.

Kapıdan uzakta bir köşeye itilmiş, bir çeşit ofis inşa etmişti. Eski bir kapıyı ikiye bölmüştü. Ağır bir meşe parçası olan bu kapının orta panelini çevreleyen bir yiv vardı. Kesik kenarı zımparalamış ve üst kısmını kendi yaptığı bir testerenin ve iki çekmeceli dosya dolabının üzerine yerleştirmişti. Ayarlanabilir kollu ucuz bir masa lambası, çalışma masası olarak kullandığı yüzeyi aydınlatıyordu. Önünde tekerlekli, köhne bir sekreter koltuğu duruyordu. Buna hiç dikkat etmemiştim ama şimdi neden daha rahat bir ofis alanı yapmadığını merak ediyordum.

Annemin bu yönüyle ilgili hiçbir şeyi sorgulamamıştım. Stüdyo ve onun çalışmaları kardeş rekabetinin en kötü yönlerini temsil ediyordu. Bu onu bizden uzaklaştırdı. Sadece o hararetli çalışma anında değil.

Ama sonraki günlerde de o kadar kötü bir ruh hali içinde dolaştı ki, çocuğu olup olmadığını bilmiyor ya da umursamıyor gibiydi. Eninde sonunda bize geri dönerdi. İçgörülerini ve mizahını paylaşırdı. Ve sonra döngü yeniden başlardı.

İçimde her şey üzgün ve gergin hissediyordum. Altı yaşındayken bodrum merdivenlerinin başında durduğum, gözyaşlarımın ıslak sıcaklığının yüzümden aşağı süzüldüğünü hissettiğim ve Glenda'nın beni götürmek için elimi tuttuğu görüntümün üzerine bir kapı kapandı. Annemin o gün beni nasıl hayal kırıklığına uğrattığını ya da neyi unuttuğunu hatırlamak istemiyordum.

Önemli değildi. Annem elinden geleni yapmıştı. Bizi seviyordu. Beni hayal kırıklığına uğrattığı zamanlara tutunmanın bana kazandıracağı bir şey yoktu. Glenda'ya ve diğer sahip olduğum için şanslıyım. Ve babam. Çok sık gitse bile.

Çalışıyordum. Çünkü demiryolu, özel hayatınızda ne olursa olsun işe gitmenizi gerektiriyordu. Demiryolu çevredeki en iyi işlerden birini sağlıyordu ve babamın bize bakabilmesi için iyi bir işe ihtiyacı vardı. İşe gitmenin babam için bir kaçış, bir ev çocuk ve işlevsiz bir eşin kaosundan ve sorumluluğundan kaçmanın bir yolu olabileceğini hiç sorgulamadım.

Bugüne kadar.

"Sen bir yetişkinsin. Çocukluğunu atlattın. Dürüst olmak gerekirse, için kötü bir yol değildi. Ailen ve sevgin vardı, bol bol yemek yiyordun, uyuyacak güvenli bir yerin vardı." Sesim beni ürküttü. Elbette, Poupon'la sık sık konuşuyordum, bu da kendimle konuşmak gibiydi. Ama annemin stüdyosunun ortasında kendime nutuk çekmek tuhaf geliyordu. Yalnız yaşamak beni etkiliyor olabilirdi.

Konuşacak bir Baxter'ın olmaması muhtemelen daha büyük bir sorundu. Yalnızlığımı sos teknelerine ve güveç kaplarına ilan etmektense bu farkındalığı içimde tuttum.

masaya yaslandığımda sekreter koltuğu biraz sallandı. En üstteki dosya çekmecesini dağınık kâğıtlarla doluydu. Annemin dosyalama sisteminin klasik bir senfoniden ziyade doğaçlama bir caza benzemesi beni şaşırtmamalıydı. Sevkiyat makbuzlarını ve malzeme faturalarını çıkardım. Çek koçanları kâğıt kargaşasının arasına atılmıştı ve toplamaları görünce şok oldum. Görünüşe göre annem iyi bir gelir elde ediyordu.

O adam para için peşinde olabilir mi? Annem bu ödemeleri nereye yatırdı? Babam ne kadar para kazandığını ve nerede sakladığını biliyor muydu? Kırk sekiz saat içinde dönene kadar ona soramazdım.

Avuç dolusu kâğıdı çekmecesinden çıkardım ve masanın üzerine bıraktım. Boş çekmece bana bakıyordu, ortaya çıkaracak başka bir şey yoktu. Çekmeceyi iterek kapattım ve alt çekmeceyi açtım.

Bunda yırtık gazete kupürleri vardı, belki de ilham almak için sakladığı kırıntılar. Doğa makalelerinden iklim değişikliğine ve siyasi atıp tutmalara kadar rastgele konular gibi görünüyorlardı. Belki de bu çekmece her şeyden çok zihninin nasıl çalıştığını gösteriyordu... ya da çalışmadığını. Biçim ya da işlev yok, düzen yok, sadece dürtü ve ilham. Eğer bu çekmece bir örnek teşkil ediyorsa, hayatı onun kadar iyi idare ettiği için şanslı olduğumuzu söyleyebilirim.

Eşyaları topladım ve bir avuç dolusu eşyayı masadaki boş bir yere koyuyordum ki ağır bir şey yerinden oynadı ve kayarak masanın üzerine düştü.

Bir saniye bakakaldım, sonra elimdeki kâğıdı çekmeceye geri attım. Telefon, saldırmaya hazır bir çingiraklı yılan gibi masanın üzerinde duruyordu.

"Hadi ama." Sinirli bir nefes verdim. "Muhtemelen yeni bir telefon aldığında çekmeceye attığı eski telefon." Eski bir modelden çok kullanan bir telefona benzemesi dışında. Ve *kendi kendine konuşmayı kes!*

Cihazı kavradım ve çevirerek açtım. Yüzü aydınlandı. Hiçbir eski telefonun kadar şarjı tamdı. İncelemek ve son arama düğmesini bulmak birkaç saniye sürdü. Bir numara. Tekrar tekrar. En son iki gün önce aranmış. Alan kodu 773.

Susan haklıydı. Ve bunu öğrendiğinde, onunla birlikte yaşamayacaktı.

Tekrar aramaya bastım ve bekledim. Bir kez çaldıktan sonra bir adam açtı ve "Tanrıya şükür. Dün aramadığında endişelenmiştim. İyi misin?" dedi.

Şaşırmış bir halde ne diyeceğimi bilemedim. İlk sorum *sen kimsin* oldu. Ama böyle açarsam, annem olmadığımı anlar. Eğer ben

"O iyi" diye başlasaydım, konuşması daha kolay olabilirdi. Sonunda neye karar verdiğem, karar vermek için çok uzun süre bekledim. İki saniyelik sessizlik onu ürkütmüş olmalı, çünkü telefonu kapattı.

Tekrar aradım, açtı ama bir şey söylemedi. Bekledim ve o da açtı. "Alo?" Sonunda söyledim.

Hat kesildi. önce on kez daha denedim.
Sesli mesaj yok.

Anneme bunu ve diğer uçtaki adamı sormam gerekiyordu. Louise'i aradım ve telesekreteri cevap verdiğinde neredeyse bağıracaktım. "Anneme beni araması gerektiğini söyle. Ya da iyisi, bana nerede olduğunu söyle çünkü onunla konuşmam gerek."

Sonra babamı aradım ve hemen sesli mesaja yönlendirildim. "Bana annemin nerede olduğunu söylemelisin." Ona daha fazla ayrıntı vermeden hayal kırıklığı içinde telefonu kapattım.

Lanet olsun. Stüdyodan çıkıp göz kamaştırıcı güneş ışığına ve sakın güne doğru yürüdüm. Tekrar telefonuma davrandım ve Trey hemen açtı. Selamlaştıktan sonra, "Bir telefon numarasını takip ettirmem gerekiyor" dedim.

Şapırdayan bir ses çıkardı ve ağzı dolu bir şekilde konuştuğunda öğle yemeği vakti olduğunu anladım. "Tabii. Bunu halledemez misin?"

"Buna hemen ihtiyacım var ve sizin daha iyi bağlantılarınız olabileceğini düşündüm."

Hamburger paketi gibi kırıksık bir ses geldi ve midem aniden guruldadı.

"Eskiden öyleydi. Ama artık değil. Adamım Verizon'da çalışıyordu ama şimdi Best Buy'da. Telefon şirketinden biri muhtemelen ihtiyacınız olanı bulabilir ama resmi yoldan giderseniz uzun sürer. Bu kadar kardeşiniz varken, telefon şirketinde çalışan bir arkadaşınız yok mu?"

Midem sıkıştı.

"Numara kimin için?" Sanki kelimeler ağzından dolu dolu çıkıyormuş gibiydi ve yine öğle yemeğini düşündüm.

Ona annemin telefonundan bahsetmek istemedim çünkü bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bunun muhtemelen çünkü davetsiz misafirle ilgisi yoktu.

"Kız kardeşimi kontrol ediyorum. Sanırım hakkında konuşmadığı yeni bir erkek arkadaşı var." Vay canına. Yalan ağzımdan kaçtı, belki de kolaylıkla değil,

ama çok fazla sorun olmadan. Bu işte çok iyi olmaya başlamıştım.

Trey'in kahkahası telefon hattında yankılandı. "Hayatımda duyduğum en kötü yalancısın. Ama sorun değil. Yardım edebilseydim bana söylerdin."

Rengimi göremiyordu ama yüzüm yanıyordu. "Özür dilerim. Anlayışınız için teşekkürler."

Daha fazla kağıt hışırdadı. "İyi şanslar."

Bağlantıyı kestiğimizde mutfağa gittim ve öğle yemeği için buzdolabını karıştırdım. Şanslıydım ki babam burada yaşıyor ve market alışverişinin çoğunu yapıyordu. Annem smoothie ve diğer vegan lezzetlerle idare ediyordu. Sandviç için ince dilimlenmiş jambon ve peynir buldum ve hatta babamın cips zulasını keşfettim. Dondurucuya hızlıca bir göz attığımda, Louise tarafından getirildiğine ve annem tarafından dokunulmadan oraya bırakıldığına şüphe olmayan bir paket çikolata parçacıklı kurabiye buldum.

Mutfağın ortasındaki kasap tezgahının yanında durup sandviçimi mideye indirirken, annemin telefonundaki numaranın sürmeyi düşündüm. Bu aptalca, umut dolu düşünce omurgamın tabanını gıdıkladı.

Sandviçimin parçalarını Poupon'a fırlattım ve her zamanki asil sıkıcılığından daha fazla canlılık göstererek onları çenesinde yakalamasını izledim.

Baxter'ın bana yardım edecek tüm kaynakları vardı. Maaş bordrosunda bir dedektif vardı. Carly yeniden ortaya çıktıktan sonra Baxter onu bırakmış olsa bile, Baxter'ın haber organizasyonunda leşin üzerindeki sinekler kadar çok araştırmacı vardı. Bir telefon numarasının izini sürmek onlar için bir şey ifade etmezdi. Arayanın kimliğini bulmak meşru bir ihtiyaç, Baxter'la bağlantı kurmak için gerçek bir nedendi. Sesini duymak için uyduruk bir bahane değil.

Ama onun sesini duymak istiyordum.

Bir hayale daldım. Baxter'ın kişisel telefonu çalıyor. Chicago'daki cam ve çelikten yapılmış ofis binasında, bilgisayarının başında derin bir konsantrasyon içinde olurdu. İlk başta bu kesintiyi fark etmezdi. Sonra o telefonun çaldığını haftalardır duymadığını fark ederdi. Yüzü donar, duygu dalgalanmasını bastırırdı. Telefon tekrar çaldığında kendisiyle savaşırdı. Cevap vermeli miydi? Bırakmalı mıydı?

Son bir buçuk yılda çok yakınlaşmıştık. Beni hayatına aldığını ve benim varlığıma da en az onun kadar güvendiğini biliyordum.

Ben onunkine sahiptim. Beni sevdiğini söylemişti. Ve Tanrı biliyor ki ben de onu seviyordum. Onu kaybetmek hayatımda bir krater açtı ve inanıyorum ki onu da aynı derecede boş bıraktı.

Telefona bakardı, belki hafifçe kaşlarını çatardı. Bir aslaninkine çok benzeyen kehribar rengi gözleri, neden olduğum acıyı gösterirdi ama aynı zamanda küçük bir umut kıvılcımıyla aydınlanırdı. Beni hayatında ne kadar çok istediğini öğrenecek kadar uzun zaman geçmişti.

Üçüncü çalışta, en azından birbirimize geri dönmenin yolunu bulup bulamayacağımızı görmesi gerektiğini nihayet kendine itiraf eder ve telefona uzanırdı.

Ve kalbim ilk sözlerimizin romantik fantezisiyle kabardı. Karmakarışık özürlerimiz. Konuştuğumuz ve yeniden bağlandığımız için rahatlamamız.

Hatta telefonuma uzandım ve sık kullanılanlar listemi açtım.

Sonra aklım başıma geldi. O olağanüstü gözlerini bana en son çevirdiği zamanı hatırladım. O kadar sert, soğuk ve nüfuz edilemez bir bakıştı ki dizlerimin bağı çözülmüştü.

Onu incitmiştim ve Baxter kolay affeden bir adam değildi. Ya da hiç.

Bu beni akan bir nehre düşmek gibi ilk fantezi değildi. İlk başta heyecan verici ve eğlenceli görünür, ama sonra keskin kayalara çarparsınız ve etiniz parçalanır ve nefes nefese kalırsınız, zar zor hayatta kalırsınız. Bir şekilde Baxter'la ilgili tüm düşünceleri beynimden temizlemem gerekiyordu, yoksa akıntıya kapılıp asla kurtulamayacaktım.

Bulaşıkları yıkadım ve kasap tezgahını sildim. Baxter ortalıkta yokken ve Trey yardım edemezken, geriye kim kalıyordu?

Dürüst olmak gerekirse, Trey telefon şirketinde çalışan bir arkadaşı olan bir kardeşten bahsettiğinde çözümü bulmuştum. Ama bir alternatif bulabileceğimi umarak cevabın etrafında taklalar attım. Düşündükçe göğsümdeki yumru daha da büyüdü, ta ki jambonlu sandviç sert bir hamur yumağı halinde midemin dibine düşene kadar.

Lanet olsun, baba. Kendi pis işlerini kendin yap. Parmaklarım telefonumun yanındaki tezgâha vurdu ve kaşlarımı çattım. Bu bir süre devam etti.

birkaç saniye daha . "Bebek gibi davranmayı bırak."

Diane'in numarasını girdim ve bekledim. Beş kez çaldı ve bana Diane'in sesli mesajını verdi. "Müsait değilim. Mesaj bırakın."

Kapattım ve tekrar aradım. Ve bir kez daha. Dursam iyi olacaktı. Onu asla alt edemezdim. Diğer Tilkilerden birini arayıp Diane'in beni aramasını söyleyebilirdim. Ama o zaman onlara nedenini söylemem gerekirdi ve babamız adına annemizi araştırdığımı paylaşmak istemiyordum. Zaten işe yaramayacaktı. Diane beni aramazdı.

Bankasının numarasını bulmak, otomatik ve canlı müşteri hizmetleri telefon sisteminde gezinmek sonunda Diane'in asistanına ulaşmak birkaç dakika sürdü. "Burası Diane Fox'un ofisi mi?" Paniğimi zar zor kontrol ediyormuşum gibi konuşmaya çalıştım.

Sesi genç ve sabırsız geliyordu, Diane için mükemmeldi. "Evet. Ben Patrick, asistanıyım. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Nefes nefese, "Bu onun kızı, Kimmy. Düştü ve başını çarptı. Okul binasında değiliz, bu yüzden Kimmy'nin acil durum irtibat numarası bende yok ve annesinin numarasını söyleyemeyecek kadar kafası karışık. Bankayı aradım ve ulaşabileceğimi umdum."

Şimdi dikkatini çekmiştim. Bir çocuğun acil durumunu anlamamak için gerçek bir canavar olmak gerekirdi. "Tabii ki. Bir dakika."

Yarım dakika içinde Diane'in sesi "Ne oldu?" diye sordu.

Sesi korkmuş gibiydi ve içimde bir parça suçluluk hissettim. Ölen eski kocasını gördüğünde acı dolu feryadını duyana kadar Diane'in duygu zenginliğine sahip olduğunu düşünmemiştim. En azından sevgi ve içeren türden. Onda rakiplerini tahrik eden türden bolca vardı.

"Kimmy iyi." Diane'i kapatmayacak kadar etkilemek için bir saniyeden daha az zamanım olduğunu bildiğimden ileri atıldım. "Annemin başı dertte ve babamın yardımımıza ihtiyacı var."

"Seni pislik. Ne cüretle beni böyle korkutursun? Lanet olası telefonlarına cevap vermedim çünkü seninle bir daha asla konuşmak istemiyorum." Ama telefonu kapatmamıştı.

"Babam birinin annemi öldürmek peşinde olduğunu düşünüyor ve Verizon'da çalışan şu aramanı istiyorum."

Hiçbir şey söylemedi ve ben onu ofisinde hayal ettim. Cilalı bambu zeminler, camdan bir masa, kayalıklarla çevrili bir pencere.

Ölümlülerin dikkatini hiçbir şey yapamayacakları kadar dağıtacak bir dağ manzarası. Zihnimde siyah bir kalem etek ve ipeksi beyaz bir bluz giymişti, topuklu ayakkabıları gece kıyafetinden biraz uzaktı. Görüntü tam olarak doğru olmasa da, bir keresinde ofisine uğradığımda onu nasıl gördüğüme yeterince yakındı.

Uzun ve acı dolu bir nefes verdi. "Sen neden bahsediyorsun be?"

Onu yakalamıştım. "Bunu diğerlerine anlatmak için bir neden yok." Yani bunu anlatmayacağız.

Sırlardan benim kadar nefret etmiyordu, o yüzden direnmesini beklemiyordum. "Peki, tamam. Şimdi ne olacak?"

Bildiğim her şeyi ona anlattım. Başka türlü bana asla yardım etmezdi. Birinin bizi öldürmek istemesi fikrine karşı çıkmıyor gibiydi.

Anne. Değil için ve önce Zaman, I merak ettim hakkında Diane'in

Kendilerine Miras adını veren grupla ilişki kurdu.

Hazırlık okulu mezunları iki kuşak önce bir araya gelmiş ve İkinci Dünya Savaşında Nazi direnişçilerini kurtarmak için hatırı sayılır servetlerini kullanmışlardı. Bu ilk üyelerin torunlarından oluşan Legacy hala benzer işler yapıyor. Carly'nin önce büyükbabası, sonra da babası bu işin içindeydi. Diane'in eski kocası da öyle.

Bu düşünce beni soğuttu. Miras Carly'yi içine çekmiş ve tehlikeye maruz bırakmış, neredeyse ölümüne neden olmuştu. Diane'in onlar hakkında itiraf ettiğinden daha fazlasını bildiğinden şüpheleniyordum.

"Zavallı annem," dedi. "Louise sana bakarken hapsedildiğini hayal edebiliyor musun?"

"Belki annemin yemek yemesini ve dinlenmesini sağlar. Hepimizden daha iyi bir şansı var. Louise de ihtişamını yaşıyor olmalı." Bu neredeyse bir sohbetti ve benden nefret ettiğini söylememişti. Bunu bir kazanç olarak saydım.

"Senden nefret ettiğimi biliyorsun." Everest Dağı'nın tepesindeki rüzgârdan daha soğuk bir sesle söyledi.

Umutun yıkımını ne zaman öğrenecektim? Şu andan itibaren, en kötüsünü varsayacağım. "Ama bana yardım edeceksin."

"Hayır. Boğuluyor olsaydın sana ip atmazdım. Ama annemle babama yardım ederim. Numara kaç?"

Ezberden okudum ve vedalaşmadan telefonu kapattı. Sadece bana geri döneceğini umabilirdim.

Öğleden sonrayı Sandhills'de ilçe şeriflerinin yaptığı şeyi yaparak geçirdim. Liseye gittim ve birkaç dakika futbol antrenmanını izledim ve öğleden sonra tribünlerde gençlerin birbirlerini hırpalamalarını izleyen ve iki hafta sonraki mezuniyet balosunda Bryant Lisesi'ni yenme şansları hakkında yorum yapan birkaç eski toprakla sohbet ettim. Pamuk ağaçlarının sarı yapraklarını vurgulayan ve çimlerin koyu yeşilini ortaya çıkaran parlak sonbahar güneşi ile Grand County'nin nabzını tutmak için daha kötü yerler de vardı.

Bill Hardy'nin Güney Dakota'dan aldığı yeni pikabın muayenesini yaptırması gerekiyordu ve biz de bir süre geçen yazki saman mahsulünü ve bahar yağmurlarının nasıl yardımcı olduğunu tartıştık. Husker hücum hattının eski güzel günlerdeki gibi dayanamadığına dair zorunlu ağıtımızı ekledik ve bunun bir inşa yılı olduğunu ve yeni koçun yeni oyuncularını alışır alışmaz zirvede olacağımıza dair her zaman umutlu bir notla bitirdik.

Poupon ve ben ofisime yeni yerleşmiştik ki Diane'den telefon geldi.

"Adresi ve adamın adını aldım." Sanırım artık selamlaşmakla uğraşmıyoruz.

Bir kalem aldım. "Teşekkürler. Sende ne ?"

"Saat sekizde kalkacak Chicago uçağında iki koltuk."

Ne demek istediğini anlamaya çalışarak kekeledim. "Bu gece mi? Uçuş mu? İki mi?"

"Tanrım, Kate. Eğer bu adam annem için bir şey ifade ediyorsa, onu görmeliyiz. Ve bunu doğru yapacağın konusunda sana güvenmiyorum. Eğer yalnız gidersen -bilemiyorum- sonunda ."

Ahh. Vince'i öldürmediğimi tekrarlamamın anlamı yok. Duvar saatine baktım. "Bu yaklaşık beş saat eder. Buradan Denver'a üç saatlik yol var."

"O zaman başlasan iyi olur. Uçuş bilgilerini sana mesaj atacağım."

Ayağa fırladığımda sandalyem döndü ve masaya çarptı. Diane departmanını böyle yönetiyor olmalıydı. Sorumluluk alıyor, emir veriyor ve itaat bekliyordu. Yavaşlamak ya da geri için iyi bir neden bulamadığımdan, sadece "Tamam" dedim.

"Seni tarla işçisi gibi göstermeyecek bir şeyler almaya çalış." Ve telefonu kapattı.

Poupon'a baktım ve hızlıca seçeneklerini gözden geçirdim. Ben genellikle annemlerde kalırdı. "Jeremy o ."

Grand County'deki acil şerif durumlarıyla ilgilenmesini istediğimde Ted tereddüt etmedi. Detayları sormadı. Bu ya Roxy Ağustos'ta firar ettiğinde bebeğiyle ilgilendiğim için bana borçlu olduğunu düşündüğü ya da daha sonrası için bir iyilik sakladığı anlamına geliyordu. Ted'i tanırıyorsa, bu sefer izin almanın bedelini ödeyecektim.

Hazırlanma ve yola çıkma sürecindeki kasırga türbülansından sonra Denver'a olan üç saatlik yolculuk olaysız geçti. Arabayı park etmek ve terminale varmak sadece saatin tik taklarından ve güvenlikten zamanında geçip geçemeyeceğimi merak etmekten ibaretti.

Bilet kioskunu yönetmek beni şaşırttı. Bir yolunu bulacaktım ama yardımsever bir görevli devreye girdi ve ekrana benim komutları okumamdan daha hızlı bir şekilde dokundu. Biletimin basılmasını beklerken başımı kaldırdığımda lacivert pantolonu ve sadece iki santimlik topuklu ayakkabılarıyla şık, bakımlı bir Diane'in süzülerek geçtiğini gördüm. Küçük bir bavul sanki sihirle kontrol ediliyormuş gibi arkasında yuvarlanıyordu. Elimde biletim, omzumdan sarkan ve kalçama çarpan bavulumla peşinden koştum.

Tabii ki, VIP kuyruğundan geçerken onu yakalayamadım ve sığır avlusu güvenliğindeki diğer pleblere katıldım.

hat. Kapımıza vardığımda, tableti açık, dirseğinde dumanı tüten bir fincan kahve ve parmakları öfkeyle tıkırdayan uzun bir tezgâhta oturuyordu. Gözlerini bana doğru çevirdi ve gözlerinin arasındaki kale çizgileri hafifçe derinleşti. Büyükanne Ardith'in dediği gibi, o suratı yaparken dikkatli olmalıydı, yoksa o şekilde donup kalırdı. Diane kalıcı kaş çatma çizgileriyle kesinlikle mutlu olmazdı. Elbette böyle bir şey olursa pürüzsüz bir cilt satın alırdı.

Hoparlörden birinci sınıfa biniş çağrısı geldi ve Diane tabletini kapatıp deri çantasına yerleştirdi. Biletimde yaşımla neredeyse eşleşecek kadar yüksek bir bölge numarası vardı. Bu bana bir dükkâna girip uçuş için soğuk bir sandviç almak için yeterli zamanı verdi. Diane'in terminalin ön kapısına gelmeden önce evde güzel bir akşam yemeği yediğinden emindim.

Birkaç saat sonra, hantal bir sandviç, sinirler ve genel seyahat gürültüsünden rahatsız olan midemle uçaktan indiğimde Diane'in beni beklediğini görünce şaşırdım. Uçaktan inen son kişi ben değildim ama ona çok yakındım. Sanki hâlâ varlığımı inkâr ediyormuş gibi alnıma odaklandı. "Arayan kişinin yaşadığı yere yakın otellerde yer ayırttım. Güneybatıda bir banliyö, o yüzden aynı arabayla gidebiliriz." Kot pantolonumu, hafif yürüyüş botlarımı ve pamuklu kazağımı küçümseyici bir bakışla gözden geçirdi.

"Arayan kim? Nerede yaşıyor? Bir erkek olduğunu biliyor musun?" Diane'e ayak uydurmaya çalıştım. Her ne kadar o kalabalık terminalde duyulacak kadar yüksek ses çıkaran topuklu ayakkabılar giymiş, ben de rahat botlar giymiş olsam da, uzun bacakları ona adım avantajı sağlıyordu. Ayrıca, benim çantam omuzlarımda ağırlaşırken, onun çantası kabarık ve itaatkâr bir bulut gibi peşinden süzülüyor gibiydi.

Diane beni görmezden geldi ve benim de onu takip etmekten başka çarem yoktu. Aracımızı beklerken herhangi bir konuşma ya da cevap vermedi ve şoföre adresi söylediğinde telefonunu çıkarıp aradı.

Konuşmasına hiç giriş yapmadan başladı, belli ki mesai sonrası çalışma talep ediyordu. Çalışanları ondan nefret ediyor olmalı. "Abrams dosyalarını bu gece Dan'e götür. Bu konuda bazı düşünceleri var. Ve

Amber için üç aylık kazanç raporunu en geç öğlene kadar bitir. O zamana kadar kontrol edeceğim."

Emir vermeye devam etti ve şoför havaalanındaki sıkışıklıktan Fox kardeşler kadar çok şeridi olan bir otoyola fırladı. Kendi acil işimi halletmeye karar verdim.

Jeremy üçüncü zil sesinde cevap verdi. "Tanrım, Kate. Daha yeni uyumuştum."

Saat kaç olduğunu unutmuştum. Nebraska'da bir saat önceydi ama yine de saat onu geçiyordu. "Özür dilerim. Sadece Poupon'u kontrol ediyordum. Bazen ben yokken yemek yemiyor."

Yatak gıcırdadı ve yumuşak bir okşama sesi duydum, sanki bir el kabarık bir tarafı okşuyormuş gibiydi. "Üstüne hamburger yağı damlattım, o da yalayıp yuttu. Öyle değil mi koca adam?"

"Yatağında uyumasına izin vermiyor musun?" Böyle bir ayrıcalık onu mahveder.

Jeremy'nin sesi uykulu geliyordu. "Benim evim, benim kurallarım."

Jeremy'nin geçen yaz gerçekten kötü insanlarla karşılaşmasından önce, onu evde yatağında bir köpek için yer bulmuş olarak bulmak şans eseri olurdu. Her ne kadar bela kokusu almış olsa da ve onu kurtarmayı özlememiş olsam da, iyi kalpli yaramazlıklarını özlemiştim. Umarım kısa süre içinde yeniden eğlenceyi bulurdu.

Depolar, yerleşim bölgeleri, perakende alanları çılgın bir ışık ve renk kaleydoskopu gibi dönüyor ve sonsuzluğa uzanıyor gibiydi. Yanağımı soğuk pencereye dayadım ve yukarı baktım. Beklediğim gibi, insan yapımı aydınlatmanın içinden hiçbir yıldız çıkmadı. Sandhills gökyüzünü şimdiden özlemiştim.

Telefonu kapattığımda Diane'in artık Patrick'le ya da taleplerini ilettiği her kimse onunla konuşmadığı açıktı. Sesinde ondan hiç duymadığım sıcak bir ton vardı. "Ne dedi?" Gırtlaktan bir kahkaha attı. "Bunu onun yanına bırakmadın." Dinledi ve tekrar güldü. "İşte benim kızım. Karl'la konuşmama izin ver. Seni seviyorum."

Telefonundan yeğenime ait olduğunu anladığım heyecanlı bir ses yükseldi. Diane'in tüm vücudu şekil değiştirmiş, bir şekilde yumuşamış, deri araba koltuğuna gömülmüştü. Gözlerinde alışılmadık bir parıltı vardı ve dudakları daha dolgun görünüyordu ve hatta bir gülümsemeye dönüştü. Baktı

O anda babama çok benziyordum. "A. Yapabileceğini biliyordum. Sıkı çalışmanın karşılığını aldın."

Gözlerini kırptırdı ve beni ona bakarken yakaladı ve kaskatı kesildi. Gözlerinin arasında o çizgiler yeniden belirdi. Sessizce konuştu ama o tatlı ses tonunun bir kısmı sertleşmişti. Karl'ın fark etmediğini umuyordum. "İkiniz de şimdi yatakta olmalısınız. Ingrid'e sizi uyandırdığım için üzgün olduğumu ve bunu bir daha yapmayacağımı söyleyin. Sesinizi duymak istedim. Şimdi iyi geceler. Sizi seviyorum."

Telefonunu, sıradan şeriflerin ya da çiftlik sahiplerinin alamayacağı ve kullanamayacağı türden kırmızı deri çantasına bıraktı. Pencereden dışarı bakmak için başını çevirdi.

Kimmy ve Karl'ı görmeyi özlemiştim. Sadece iki ay olmuştu ve bazen birlikte olmadan bundan daha uzun süre geçiriyorduk. Ama şimdi onların bana yasak olduğunu biliyordum ve bu beni rahatsız ediyordu. "Çocuklar iyi gidiyor gibi görünüyor."

Diane başını bana doğru çevirdi. "Tabii ki durumları iyi değil. Babaları daha yeni öldürüldü. Berbat durumdalar. Hepimiz berbat durumdayız."

"Belki de bunun hakkında konuşmalıyız."

Arabanın karanlığında, gözleri bana ölümcül mermiler gibiydi. "Seninle gereğinden fazla konuşmayacağım."

"ama. Böyle edemeyiz. Tüm aileyi üzüyor. Huzurumuzu bulmalıyız." Kendimi onun tarafından ihanete uğramış hissettiğim kadar onun tarafından da ihanete uğramış hissettiğimi eklemedim. Şikâyetini dinledikten sonra, benim de söyleyeceklerim için zamanım olacaktı.

Bıçak gibi bir sesle, "Bana aileden bahsetme. Sen benimkini yok ettin. Bizim için artık kız kardeşim değilsin."

Kan bağımızı koparacak güce sahip olmasa bile, beyanı o kadar derinden kesti ki, iç organlarımin arka koltuğa sıçradığını görmediğime şaşırdım. Nefesimi dengede tutmak çaba gerektiriyordu. Yolculuğun garip bir durgunluk içinde devam etmesine izin vermekten başka yapacak bir şey yoktu.

Şehrin batısındaki banliyölere doğru yarım saat süren yolculuk boyunca şoför bile kırılğan sessizliği bozmadı. Çıkıştan sadece kısa bir yol sonra

Eyaletler arası yolda, iyi aydınlatılmış ama biraz kalitesiz bir Motel 6'ya girdi. Diane'in böyle bir yere gitmesi beni şaşırttı.

Şaşırtıcı derecede soğuk bir gecede dışarı çıktım. Spor çantamdan montumu çıkarmamıştım ve şimdi buna pişmanlık duyuyordum. Şoför bagajı açmıştı ve ben çantama uzanıp geri o bagajı Diane'in parlak tekerlekli çantasının üzerine kapattı.

Ona bir şey söylemek yerine Diane'in penceresine doğru yürüdüm. Hâlâ emniyet kemeri takılı bir şekilde oturuyordu. Cama vurduğum, duymazdan geldi, ben de kapıyı açtım, kilitlememiş olmasına şaşırdım. "İnmeyecek misin?"

Çenesini kaldırıp yan yan bakarak beni zar zor sonra, "Tabii ki hayır. Bunu karşılayabileceğini düşündüm. Birkaç blok ötedeki Marriott'ta kalıyorum. Saat yedide benimle orada , gidip adamı bir kontrol edelim."

Pek uyuyamadım. Aileme karşı yükümlölüklerim ve basit saygınlığımı korumak midem ağrıyana ve seyahat çantamda antiasit olup olmadığını kontrol etmek için kalkana kadar çalkalandı. Elbette hiç yoktu. *Olması gereken* bana Diane ile barışmak için elimden gelen her şeyi yapmamı söylüyordu. *İsteklerim* beni uzaklaşmaya, taviz vermemeye ve yalvarmaya teşvik ediyordu. Bir sürü kız kardeşim vardı, bu yüzden birini kaybetmek dünyanın sonu olmazdı. bu noktada dikenli tellere tosladım, çünkü zaten bir kız kardeşimi kaybetmişim ve dünyamda Ölüm Vadisi'nden daha geniş bir boşluk bırakmışım.

Her zamanki gibi Carly için endişelenmek karanlık saatlerden payına düşeni aldı. Madem uyumuyordum, onun için de endişelenebilirdim. Yeğenim için birkaç yıllık gürültülü bir üniversite deneyiminden başka bir şey istemiyordum. Belki ona iyi davranan iyi bir adam bulmasını, bir kariyer tutkusu edinmesini, onu Eski'den ve entrikalardan uzaklaştıracak bir yön bulmasını. Artık macera ve tehlikenin tadına vardığından ve bu yüksek oktanlı yaşam tarzını arzulayacağından korkuyordum.

Bu da beni Carly'yi bu yola teşvik eden Diane'e geri götürdü. Tamam, Diane ve Carly'nin bilmiyordum. Ama Diane, Carly'nin Miras'a dahil olmasını engellemek için hiçbir şey yapmamıştı. Asıl sorun, Diane'in Carly'nin Miras'la çalıştığını bilip bana söylememiş olmasıydı.

Sonra tekrar Diane'e kızmaya ve Denver'da kendi üst sınıf dünyasında kalması ve biz alt sınıf kardeşlerini rahat bırakması gerektiğini düşünmeye başladım. Ama onu klandan sürgün etmeye ne gücüm ne de hakkım vardı.

Ve tüm bunlar olurken rahatlama şansım varsa, Baxter ile aynı şehirde olduğum gözümünden kaçmadı. Çatı katındaki dairesi neredeydi? Elbette şehir merkezinde ve iniş için O'Hare'e yaklaştığımızda gördüğüm tek şey parlak ışıklar ve gölün sonsuz karanlığıydı. Manzara beni heyecanlandırmıştı ama bu konuda tek kelime etmemiştim çünkü Diane benden nefret ediyordu.

Ve ondan nefret ettim. Ve...evet, iyi bir gece değildi.

Daha da kötüsü, sonunda uyuduğumda o kadar derine batmıştım ki uyanmakta geç kalmıştım.

Kendimi soğuk bir çili kasesi gibi hissederek Marriott otoparkına doğru yürüdüm, çantam her adımda kalçama çarpıyordu. Sert havadan korunmak için montumu giymiştim ama bulutsuz gökyüzüne bakılırsa güneş yükseldiğinde güzel bir gün olacaktı. Ağaçların çoğalması beni şaşırttı. Sandhills'de ağaç bulmak zordu ve biz onları besledik. Kovalarla su getirilir ve sanki çocuklarımızmış gibi bakımları yapılırdı. Burada ağaçlar istilacı bir ordu gibiydi. Kırmızıya ve altına dönen yapraklarıyla güzel, ama bu ova sakini için biraz korkutucu ve klostrofobik.

Dört şeritli caddede sürekli akan arabalardan burnuma keskin bir egzoz kokusu doluyordu. Şeritlerin sayısı, şeridin yoğunluğu, tüm işyerleri ve beton beni şaşırttı. Bu kasabanın ya da adını bilmiyordum ama şimdiye kadar gördüğüm herhangi bir şehir merkezi kadar kalabalık ve telaşlı görünüyordu. Tüm bunlar içimde bir endişe girdabı yarattı ve ön verandama akan tatlı yonca kokusunu ve bir yas güvercininin sessiz çağrısını arzuladım. Banliyö bana göre değildi.

Motel 6'da ücretsiz kahvaltı yoktu, hatta odada mini bir Bay Kahve makinesi bile yoktu. Midem gurulduyordu ve başımın ağrımaması, bir doz kafein için çaresiz olmadığım anlamına gelmiyordu.

Marriott lobisinin kapısına varmadan önce bir korna çaldı ve arkamda bir motor kükredi. Şık gri bir BMW'nin çarparak durması ve yolcu camının aşağı kayması için yolumdan .

Diane bana homurdandı. Sanatkârane makyajı gözlerini vurguluyor ve dikkat çekmeden cildini pürüzsüzleştiriyordu. Diane'i makyajsız görmeseydim ve yüzünün tüm hatlarını , kendisini sıradan bir ölümlüden *hayır* kelimesine alışık olmayan güçlü bir kadına dönüştürmek için yarattığı sihri fark edemezdim. Güneş gözlüklerini yüzüne kaydırды. "Geç kaldınız."

"Karşıya geçebilmek için trafik ışıklarını beklemek zorunda kaldım-"

"İçeri girin. Bahaneler için vaktimiz yok." Büyük güneş gözlükleri yükselen güneşi gölgeleyerek önüne baktı.

Başımı lobi kapısına doğru eğdim. "Güzel kazılar."

Kıvrılmış bir dudakla otele baktı. "Normalde Magnificent Mile'daki Four Seasons'ta kalırım. Ama bir gece için burayı ayarladım. Araba kullanmaktan kurtarıyor."

Çantamı arka koltuğa koydum, Diane'in de kendimi oraya koymamı tercih edeceğinden emindim. Ama onun yanındaki tereyağlı derinin üzerine kaydım ve emniyet kemerimi taktım. "Arabaya servis yapan bir yere uğrayabilir misin? Kahve ve kahvaltıya ihtiyacım var."

Park yerinden çıktı, karşıdan gelen bir arabaya benim zevkime göre fazla yaklaştı. "Başlamadan önce bunu halledeceğini ."

Nezaket için çaba sarf etmedim. "Otelimde oda servisi yoktu, bu yüzden McMuffin için bana beş dakika vermeniz gerekecek yoksa cinayete meyilli olduğumu göreceksiniz. Ve boğulma mesafesindeki tek kişi sensin, yani..."

Trafiği keserek sola dönüş şeridine geçti ve bir korsanın gemiden atlamasına neden olacak kadar kötü küfürler mırıldandığı birkaç korna kazandı. Emniyet kemerim için mutluydum.

"Kendime çeki düzen vermeyi başardım." Benim görünüşümü nasıl değerlendirdiğine dair açık bir gönderme. "Kahvaltı et ve bir araba kiral. Belki de daha erken kalkmalısın."

"Belki de bana daha sessiz bir otelde yer ayırtmalıydın." Ona uyumamın sebebinin, o gece çok yorgun olduğum için

Bütün gece endişelendim, ayaktakımı beni uyanık tuttuğu için değil.

Biz arabalı geçiş kuyruğunda sıramızı beklerken o direksiyona vurdu. Kentsel bir bölgenin iyi bir yanı, hafta içi bir sabah, sıraları nasıl hareket ettireceklerini biliyorlardı. Diane sanki günün yarısını boşa harcamışız gibi davranmasına rağmen, beş dakikadan kısa bir sürede içeri girip çıktık.

Kahvem içilemeyecek kadar sıcaktı, ben de sandviçime başladım.

Görünüşe göre, serseriliklerim sonunda Diane'i etkiledi ve kendini tutamadı. "Bu şeyler seni öldürecek. Yağ, tuz, koruyucular, karbonhidratlar. Bir kutuda ölüm."

Ağzım doluyken ona cevap verdim. "Ama çok lezzetli. Ve hızlı. Her gün yemiyorum. Ve... kutusu geri dönüştürülebilir."

Sanki hayatı boyunca Chicago'da araba kullanmış gibi trafikte ilerliyor, şerit değiştiriyor, dönüşler yapıyordu. Gösterge panelindeki yüksek teknoloji ürünü GPS'i hesaba katmasam bile, etkileyici olduğunu isteksizce kabul ettim. Havaalanı bilet gişesi gibi, trafiği ben de yönetebilirdim ama başka birinin üstlenmesi daha verimli görünüyordu.

Arkama yaslandım ve hâlâ sıcak olduğu için kahvem kokusunu içime çektim. "Nereye gidiyoruz?"

Dudaklarını büzdü ve dikkatini hızla ilerlediğimiz üç şeritli otoyola verdi.

"ama. Benden nefret edebilirsin-

" "Ediyorum."

"Ama bu işte birlikteyiz ve bu arayan kişi hakkında bana bilgi vermelisin." Şiddete başvurmamam için daha pek çok medeni sebep vardı ama boğazına yumruk atmamı engelleyen tek şey bilgiye olan ihtiyacımdı.

Bir saniye daha dayandı. Oturduğum yerden geniş güneş gözlüklerinin arkasını görebiliyordum. Gözleri yolda kalmıştı ama büyük bir kızgınlıkla gözlerini kısmıştı. Önce sağa, sonra bir sonraki şeride geçti ve sinyali yakarak bizi otoyoldan çıkardı ve ışıklarda sert bir fren yaparak sola dönmeye hazırlandı. "Bakarsan görebilirsin." panelindeki GPS'i gösterdi. "Çok uzak değil. Google Earth'ten baktım. Berbat bir mahalle ve ev de tam buraya uyuyor."

Diane her zaman beni aptal gibi hissettirirdi.

"Onun hakkında ne biliyorsun?" Ben sordum.

Işık değişti ve gaz pedalına bastı, beni koltuğumun arkasına çarpacak kadar Gs çekti. Bu kadar sarsak bir şekilde araba kullanmasına gerek olduğunu düşünmüyordum ama bir şeyi kanıtladığını sanıyordum. Belki de beni ne kadar rahatsız edebileceğini ya da korkutabileceğini görmek istiyordu.

BMW'yi trafik akışında benim denemeyeceğim bir açıklığa soktu. "Marty Kaufman. Şehir merkezinde bir sosisli sandviç arabası var, bu yüzden işe gitmeden önce onu erkenden yakalamak istedim." Gereksiz bir gecikmeye neden olduğumu anladığımdan emin olmak için bunu suçlayıcı bir hırıltıyla söyledi.

Nebraska'nın en işlek otoyolundan iki kat daha fazla şeride sahip bir caddede hızla ilerlerken parlak yapraklı ağaçlar dalgalanıyordu. "Saat sekiz bile değil. Yeterince erken geldiğimize eminim. Biliyor musun, bana haber verseydin, adını araştırır ve hakkında herhangi bir geçmiş olup olmadığına bakabilirdim."

Ahududu gibi bir ses çıkardı. "Adı ve adresi bende var. Gerisini onu gördüğümüzde anlayacağız. Bu yüzden buradayız."

İçimden, bir polis olarak hazırlıklı olmak için yeterince bilgi toplayabilirdim diye mırıldandım. "Yalnız da gelebilirdin. Neden beni getirdin?"

İki şeritli geniş bir caddede keskin bir sola dönüşle beni kenara fırlattı. Emniyet kemeri çürüklerinden kaçınmak için GPS'i izlemem gerekiyordu.

"Kör bir duruma tek başına girmek iyi değildir. Senin faydalı olabileceğini düşündüm. Eğer bu adam annem için tehlike arz ediyorsa, birinin kalkan görevi görmesinden zarar gelmez. Bilirsin, ilk kurşunu sen atarsın."

Sağa doğru. Kendimi direksiyona yasladım, böylece bir sonraki sola döndüğünde hazırımdım. Birbirine yakın inşa edilmiş, posta pulu gibi ön bahçeleri olan, çerez kesici çiftlik evlerinden oluşan bir mahalleden geçtik. Bahçelerden birkaçı çiçek bordürleri ve yeni biçilmiş çimlerle bakımlı görünüyordu. Çoğunun yarım yamalak yapılmış gibiydi; çimler kararmış, yapraklar dökülmüş, verandalarda çöpler birikmiş ve genel bir bakımsızlık hali vardı.

Diane GPS cininden gelen iyi ayarlanmış yönlendirmeleri takip etti ve tek katlı, alüminyum cepheli bir bungalovun önünde durdu. Mahalledeki evler arasında en kötüsü değildi.

Çöpler ve plastik oyuncaklar çimenlerde çürüyordu ama çimento bloklu verandanın önündeki çiçek tarhını otlatmak için hiçbir girişimde bulunulmamıştı. Ev bir zamanlar beyaz, bej ya da muhtemelen nane yeşili olabilirdi, ama şimdi dış cephe kaplamasındaki ezik ve yarıklarla soluk bir kombinasyon gibi görünüyordu.

Güneş yükseliyor ve görkemli bir sonbahar günü vaadini sürdürüyordu. Ceketim için mutluydum çünkü sabah, yazın solmakta olan bir anı olduğuna dair sert bir uyarı taşıyordu. Ağaçlar cadde boyunca sıralanmıştı, yapraklarını dökmenin erken sancılarını çekiyorlardı ama yere sarı ve kahverengi serpecek kadar da peşlerindeydiler. Bir yerleşim bölgesinde olabilirdik ama burnum hâlâ egzoz kokusu ve insan yapımı yaşamın genel hissiyle seğiriyordu. Stryker Gölü'nün toprak tonları ve evdeki çim tepeleri gibisi yoktu.

Diane ve ben garaj yolundan yukarı çıkarken, lacivert renkte başlayan ama şimdi yıpranmış bir çift Levi's gibi solmuş, paslanmış bir Toyota 4Runner'ın yanından geçtik. Çatlamış gösterge panelinden sararmış köpükler görünüyordu ve iç kısım kir ve çöplerle doluydu.

Sokağın yukarısında ve aşağısında komşular sabah rutinlerinin telaşındaydı. Çocuklar arabalara koşuyor, garaj kapıları inip kalkıyor, arabalar geçip gidiyordu. Kimse şık bir BMW'den inen iki kadını fark etmemiş gibiydi.

Diane tereddüt etmeden verandanın üç basamağını çıktı ve zile bastı. Onun birkaç adım gerisinde, bana onunla birlikte durmam ve belki de kapıyı açan şeye karşı kendimi hazırlamam için bir saniye bile vermemesine sinirlenmiştim.

Kimse hemen cevap vermeyince, Diane zili bir kez daha dürttü, iyi bir önlem için iki kez.

Kapı hızla açıldığında ve tok bir ses "Ne?" diye sorduğunda bir ayağım en alt basamaktaydı.

Diane yılmadan, "Sen Marty Kaufman mısın?" diye karşılık verdi. Bir basamak daha çıktım.

Sanki cevap verip vermemeyi düşünüyormuş gibi hafif bir tereddüt. "Evet. Bu mahalle bekçisi mi? Hayır. Çocuğunuz benimle Avrupa seyahatine çıksın diye dergi ya da ambalaj kağıdı satmak mı? Hayır. Sokağa dur levhası konması için dilekçe mi? Yine hayır."

Amerika Birleşik Devletleri'nin en az nüfuslu üçüncü , kovboy ülkesinin tam ortasından geliyor olabilirdi ama sesi sanki Amerika'nın en seçkin golf kulübünün yedinci yeşil sahasında doğmuş gibiydi. "Hayır, Bay Kaufman, bu yüzden burada değiliz."

Son basamağı tırmandım ve Diane'in yanında durdum.

Hafifçe kamburlaşmıştı, yaş saçlarını inceltip kaba bir griye dönüştürmeden ve yıllar omuzlarını çekiştirmeden önce muhtemelen iyi bir vücuda sahipti. İnce bedenine bol gelen kot pantolonu ve solmuş Grateful Dead tişörtü, hippie görünümünü tamamlıyordu. Diane'e kaşlarını çatı. "Her ne ise, satın almıyorum, o yüzden-" Bakışları bana kaydı ve boğulur gibi bir ses çıkardı.

Diane başını bana doğru salladı, sonra tekrar ona döndü.

Bana baktı, gözleri yeterince genişti, koyu kahverengi olduklarını fark ettim, bir insanı içine çekip orada tutacak türden gözler. Ağzı sanki kelimeler için mücadele ediyormuş gibi çalışıyordu.

Diane'in sesi bir parmak eşdeğerti. "Bay Kaufman. Sizinle konuşmamız gerekiyor."

Bana bakışı tüylerimi diken diken etti. Ürktüğü kesin ama bundan daha fazlası. Beni tanıyor gibiydi ve beni kapısının önünde görünce şok olmuştu. Anneme benziyordum, muhtemelen onun gençliğine çok benziyordum. Tepkisinin nedeni bu olmalı.

Gözlerini kırptırdı ve bir süre daha beni inceledi, sonra yavaşça Diane'e odaklandı. Hurdalık köpeği hırıltısını kaybetti ve sanki kelimelerden korkuyormuş gibi konuştu. "Ne oldu?"

Diane onun yanıtını takdir etmiş görünüyordu ve başıyla onayladı. "İçeri girebilir miyiz?"

Kendini yukarı çekti, o yaşlı adam kamburundan çok şey kaybetti. Çenesi yukarı kalktı ve sesi güçlü çıktı. "Yapmamayı tercih ederim."

İşte böyle. Bizi susturmuştu ve hiçbir şey söylemeyecekti. Onu biraz yumuşatmak için ağzımı açtım, bakalım numarasının neden annemin gizli telefonunda olduğunu söylemesini sağlayabilecek miydik?

Diane bir ayağını eşığe attı ve kapıyı iterek açtı.

Belli ki bunu beklemeyen ve Diane'in gücüne tamamen hazırlıksız olan Marty Kaufman geriye doğru tökezledi.

Diane onun yanından geçerek gölgelere doğru yürüdü.

Geride kalmamak için Diane'in peşinden atladım, Marty çenesini yerden kaldırmaya ve kapıyı arkamızdan çarpmaya çabalarken eve girdim.

Evi solgun bir ilgisizlik gibi kokuyordu: baharatsız ve lezzetsiz yemek kokuları, kimsenin pencereleri sonbahar güneşine açacak kadar umursamadığı küflü hava.

Görünüşüm onu geçici olarak şaşırtmış olabilirdi ama şimdi tüm gücüyle geri dönmüştü. "Ne yaptığını sanıyorsun sen? Defol git evimden."

Görebildiğim kadarıyla bungalovun tavsiye edilecek pek bir yanı yoktu. Ön kapı küçük bir oturma odasına açılıyordu. Kahverengi tüylü bir halı, belki de evin orijinali değildi ama uzun önce döşenmişti, her şeye pis karanlık bir hava veriyordu. Sağ taraftaki kapı muhtemelen evin geri kalanıyla bağlantısı kesilmiş bir mutfığa açılıyordu, birkaç on yıl sonra inşa edilen evlerin açık havasına hiç benzemiyordu. Diğer yöne doğru dar bir koridor uzanıyordu. Ağır perdeler, arka bahçeye açılan sürgülü bir kapıya benzeyen şeyin üzerine çekilmişti.

Mobilyalar da aynı şekilde perişan haldeydi ve çok az imkânı olan ve ev dekorasyonu ile ilgilenmeyen bir bekârdan bekleyebileceğiniz türdendi. Kullanılabilir ve yıpranmış, biraz dağınık ve iyi bir doz Febreze kullanabilecek türden neredeyse temiz bir koku.

Diane onunla yüzleşmek için döndü. "Annemiz Marguerite Myers'ı arıyormuşsun. Neden?"

Konuşmaya başlamadan bir an önce ağzını açtı, kendini açıkça yalana hazırlıyordu. "Kim? Ben kimseyi aramadım."

Konuşmaya alışkın olan Diane benim söze girmemi beklemedi. "Yalan söylüyorsunuz, Bay Kaufman. *Marty*."

Odayı inceledim. Neredeyse benim düzenli evim kadar küçük olan Marty'nin oturma odası kitaplarla ve dijital çağa uymayan gazete ve dergi yığınlarıyla tıka basa doluydu, ancak bir gazete yığınının altından kirli lekeli bir dizüstü bilgisayar görünüyordu. Bir sehpa, sehpa ve kanepenin bir köşesi birkaç kat derinliğinde kâğıtlar, kitaplar, el yazısıyla yazılmış sayfaları olan defterler ve kahve fincanları koleksiyonu ile gömülüydü.

Farklı tonlarda çeşitli seviyelerde sıvılar içeren baskı lekeli içki bardakları.

Diane'den korkmuş görünmüyordu, kaşları bir çocuğun çizdiği uçan kuşlar gibi iki koyu tepe oluşturunuyordu. Diane'e bir şeyler söylemek istermiş gibi görünüyordu ama hırlamadan önce ağzını bir an için kapattı: "Evimde bulunmaya hakkın yok."

Diane kollarını göğsünde kavuşturdu ve çenesini ona doğru itti. Hiçbir zayıflık belirtisi göstermedi. "Burada hakları tartışmıyorum *Marty*." Adını sürekli vurgulaması beni germişti ve bunun onu şaşırtmak için tasarlandığını . Diane'in rekabetçi bir alanda zirveye tırmanmasına şaşmamalı. "Annem için ne tür bir tehdit oluşturduğunu öğrenmek için buradayım."

Duvarlarında birkaç resim asılıydı. Dikkatsiz ve yıpranmış tarzıyla çelişiyor gibiydiler. Bunlar Sears ya da Bed Bath & Beyond'dan alınmış şeyler değildi. Farklı sanat eserleriydi.

Diane'in etrafını sardı ve sanki bizi kapıya doğru sürüyormuş gibi ona doğru adım attı. "Anneni tanımıyorum ve kimse için tehdit oluşturmuyorum." Marty Kaufman'ın hakkını vermeliydim; Diane'e karşı koyabilen herkes cesaret madalyasını hak ediyordu.

Marty Kaufman'ın yaklaşmasına rağmen Diane ayrılmaya niyetli olduğuna dair hiçbir işaret vermedi. "Onu aradığınızı biliyoruz. Neden?"

Perdelerin bittiği yerden odanın köşesine kadar uzanan birkaç metrelik duvar boşluğunu cılız bir kitaplık dolduruyordu. Raflara tikiştirilmiş ve diğer kitapların üzerine yığılmış kitaplardan birkaçını okumak için yaklaştım. Kanepenin karşısındaki duvara dayalı alçak bir masanın üzerinde büyükçe bir televizyon monitörü dursa da, belli ki bu adam bir okuyucuydu. Kitapların sırtlarını hızlıca taradığımda, Monsanto'nun üçüncü dünya ülkelerini ele geçirme komplosundan küresel ısınmaya, askeri sanayi kompleksinin kötülüğünden dünya liderlerinin biyografilerine ve ağır tarih kitaplarına kadar her konuda çoğunlukla kurgusal olmayan kitaplar olduğunu gördüm.

Tüm bunlar, Unabomber'ın Montana'daki kulübesinde, onun çılgın manifestosunun sayfalarıyla birlikte bulabileceğiniz türden bir literatür gibi yeterince korkutucu görünüyordu. Ama kitaplığın önünde durduğum köşeden koridorun aşağısını ve daracık bir yatak odasının kapısını . Bir komodin duvarın arasına zar zor sığıyordu.

ve yatak dilimi görünüyordu. Her yerin darmadağın olduğu oturma odasının aksine, komodinin üzerinde tek bir eşya duruyordu. Yaklaşık bir buçuk metre boyundaydı ve tanıdıklığı beni rahatsız ediyordu. İlk başta ne olduğunu anlamadım ama sonra bilgi içime sızdı. Sonunda anladığımda kalbim güm güm attı ve hızlı bir nefes aldım. Oradan çıkmamız gerekiyordu.

Hayal kırıklığı Marty Kaufman'ın üzerinde titreşiyordu ama Diane'i itip kakmadığı sürece onu oradan uzaklaştırmanın bir yolu yoktu. "Annenin biriyle konuştuğuna bu kadar eminsen, neden ona sormuyorsun?"

"Gidelim," dedim Diane'e. Kararlı görünmeye çalışsam da beni kabul etmediler.

Diane aslında ona doğru bir adım atmamıştı ama genişlemiş ve ona doğru bakıyor gibiydi. "Şimdi sana soruyorum *Marty*. Marguerite Myers için sen kimsin?"

Yüzü kızardı ve kaşları aniden dalgıç kuşlar gibi eğildi. Hava gerildi ve sallanmaya başlaması mümkün görünüyordu. "Gitmeniz gerekiyor."

"Diane," dedim, ses tonum sertti ve kramponları vurma zamanının geldiğini açıkça belli ediyordu.

Diane çenesine kibirli bir işaret ekledi. "Belki de ne diyeceklerini öğrenmek için polisleri aramalıyım."

Güldü ama Diane'in küstahlığı karşısında bir korku parıltısı sezdim. "Devam et. Onlara Nebraska'da hiç tanımadığım bir kadını taciz ettiğime dair çılgınca suçlamalarla evime nasıl zorla girdiğini anlatacağım."

Kapıya doğru yürüdüm ve kasvetli evden bir nebze olsun kurtulmamı sağlayan altın sarısı güneşe ve sabahın serinliğine doğru kapıyı açtım. "Haydi, Diane."

Tereddüt etti ve ona doğru eğildi. "Geri geliyorum *Marty*. IRS ile ilgili gerçek bir sorun istemiyorsan, bize bildiklerini anlatmanı öneririm. Bunun boş bir tehdit olduğunu düşünme."

Diane'in, örnek vergi mükellefleri olsalar bile, IRS'yi herkesin üzerine salma ve onlara acı çektirme gücüne sahip olduğundan hiç şüphem yoktu. Muhtemelen tehdidinin samimiyetini hissetmişti.

Geri adım attı ama göz temasını sürdürdü. "*Marty*."

Mücevherlerle süslü tacı ve ermin peleriniyle bir kraliçe, oturma odasından çıkıp ön verandanın merdivenlerinden inen Diane'den daha gösterişli olamazdı. Başı dik, omuzları geriye atılmış bir şekilde arabaya doğru süzüldü ve sürücü koltuğuna oturdu.

küçük köle gibi ben de peşinden koştum.

Ben daha kapımı çarpıp kemerimi takamadan arabayı geri vitese takmış ve tekerlekleri döndürmeye başlamıştı.

Tek kelime etmeden köşeyi döndü, mahallenin içinden geçti, işlek caddeye saptı ve yarım blok içinde Home Depot'un otoparkına girdi. Otoparkın arka tarafında bir yerde durdu ve arabayı kapattı.

Yüzü tüm rengini kaybetmişti. Sanki on yıldır tutuyormuş gibi ciğerlerinden bir hava akımı fışkırdı ve açık ağzından dışarı fırladı ve sönen bir balona benzeyerek yere yığıldı. "Siktir, siktir, siktir."

Havalı Kraliçe'den böyle bir tepki beklemiyordum. Hiç düşünmeden uzandım ve desteğimi göstermek için avucumu boynunun dibine koydum. Tenime karşı nemli bir his vardı.

İrkildi ve omuz silkerek Marty Kaufman'a fırlattığı hırçın bakışların aynısını bana da fırlattı. "Bana dokunmayacaksın. Asla."

Sinirlenerek elimi kucağıma bıraktım. "Biraz korkutucu bir adam."

Başını salladı, solgun yüzüne renk gelmeye başlamıştı. "Gerçekten beni öldüreceğini düşünmüştüm. Beni doğrayıp bir odun öğütücüsüne atacak sandım."

Ya öylece durup izleyeceğimi düşündü ya da beni de öldüreceğini anladı ama bunu söyleyecek kadar umursamadı. "Vay canına. Bu çok karanlık."

"Onun Bay Rogers olduğunu mu sandın?" diye bana çıkıştı.

Küçük bir gülümsemeye engel olamadım. "Belki çok misafirperver değildi ama bizi öldürmeyecekti."

Yüzünde küçümseyen bir ifade belirdi. "Senin gibi bir Pollyanna baştayken Tanrı Grand County'nin yardımcısı olsun."

Herkesin katil olduğunu düşünmemem saf olduğum anlamına gelmiyordu. Bana göre Marty Kaufman beladan kaçınmak istiyordu ve şiddete başvurmak büyük bela anlamına gelirdi. Yine de Diane'le tartışmanın bir anlamı yoktu. "Annemi kesinlikle tanıyor."

Gözlerini kapadı ve kendini toplar gibi başını arkaya eğdi. Belki de biraz huzur istiyordu. "Yakaladın mı

Son söylediği şey neydi? Nebraska'daki bir kadınla ilgili bir şey. Nebraska'da olduğunu hiç söylemedim."

Sanırım bunu duymuştum ama o zamana kadar ipucuna ihtiyacım kalmamıştı. "Tabloları gördün mü?"

Başını dikleştirdi ve bakışlarını bana doğru eğdi. "Tablolar mı? O psikopat beni öldürmeye hazırlanırken sen onun sanatına mı hayranlık duyuyordun?"

"Siz Büyük Engizisyoncu'yu oynarken, ben araştırma yapıyordum." Kaşları havaya kalktı ve sesi patronluk taslıyor gibiydi. "Oh, Gerçekten mi? Ve büyük Sherlock Kate ne keşfetti?"

Yüzündeki o üstün sırıtışı tokatlamak istedim ama tanıdık ve bir an önceki korkmuş ifadeden daha rahatlatıcı oldu. "Masanın üzerindeki kahve fincanını fark ettin mi?"

"Tablolar ve tabaklar. Sen neden ?" "Kupa annemindi."

O kibirli havasını bıraktı ve bana baktı. "Emin misin?" Başımı salladım.

"Bunu bir galeriden almış olabilir," dedi.

"Yeterince kolay. Ama tablolar. Onlar da annemindi."

Sanki onları zihninde görmeye çalışıyormuş gibi gözlerini kıstı. "Bunu nereden biliyorsun? Annem neredeyse hiç resim yapmaz."

Elbette Diane benden şüphe ederdi. Bu konuda benim de bazı tereddütlerim olabilirdi ama komodinin üzerindeki eşyayı gördükten sonra şüpheyi yer kalmadı. "Annemin farklı bir tarzı var. Renkleri o girdaplı şekilde kullanışı. Biliyorum, tamam mı? Güven bana."

"Ama sana güvenmiyorum."

Beklendiği gibi. Sözlü sataşmayı duymazdan geldim. "Marty Kaufman annemi o kadar iyi tanıyor ki, onun numarasına özel bir telefonu var ve sanatı evinin her yerinde."

Yatak odasında bile.

Omuz silkti. "Ne olmuş yani? Bu bize ikisi hakkında nasıl bir şey söylüyor? Bu bilginin hiçbir değeri yok."

"Eğer böyle hissediyorsan, Denver'a giden ilk uçağa atla." Kesinlikle sinirlerimi bozmaya başlamıştı.

Tekrar yerine oturttuğu mükemmel makyaj ve kendine güven maskesi şimdi biraz olsun çatlamıştı. "Sence burada

Burada bir şey mi var?"

Büyük bir şeydi ama ne anlama geldiğini öğrenene kadar yatak odasında gördüklerimi ona anlatmak istemiyordum. "Marty Kaufman'ın evindeki tablolar Miriam Fine imzalı."

"Onların annemin olduğunu söylediğini sanıyordum." "Onlar."

Mantıklı konuşmadığımı söylemek için başını sümüklü bir şekilde salladı, gençliğimizden kalma bir tür ergen konuşması.

Beni rahatsız etmesine izin vermedim. Hem de çok. "Belli ki bu Miriam Fine annemin ikinci kişiliği. İlk aklıma gelen çocukluk adı olduğu. Kaliforniya'daki o plajda babamla tanışmadan önce kim olduğu ya da ne yaptığı hakkında hiçbir şey bilmiyoruz."

"Ve sen de onun Chicago'daki Marty Kaufman'la bağlantısı olan Miriam Fine olduğunu mu düşünüyorsun?" Sesi kuşkulu geliyordu.

Arkama yaslandım ve ona içten bir bakış attım. "Evet. Miriam Fine'in adını Illinois İstatistik Bürosu'na soracağım ve bir şey bulabilecek miyim diye bakacağım."

O yumuşak, alaycı dış görünüşü geri döndü. "Oh, Grand County Şerifi yirmi birinci yüzyıla adım atıyor."

"Kesin şunu." İçimdeki pitbull'u serbest bıraktım. "Sen de aynı yerde büyüdün. Sandhills başka bir gezegenmiş gibi davranmayı bırak."

Dudaklarını büzdü ve ofladı. "Bilgisayarın yokken İstatistik Bürosu'nun duvarlarına nasıl saldıracaksın?"

Arka cebimden telefonumu çıkardım. "Bağlantıları olan tek kişi sen değilsin."

Diane parmaklarını direksiyona vururken, ben BMW'den indim ve park yerinde volta atarak, ısınan güneşin omuzlarıma yerleşmesine izin verdim. Ağaçlar park alanını kapladığı için doğrudan ışıktaki kalmak için biraz kaçmam gerekti.

Trey iki kez çaldıktan sonra cevap verdi. "Hayır, parmak izlerinden henüz bir şey çıkmadı. Onları bu sabah birinin masasında buldum. Henüz teslim edilmemişler."

Bunu hiç beklemiyordum. "Bu yakında gerçekleşecek, değil mi?" "Çalışıyorum," dedi. "Başka bir şey var mı?"

"Benim için bir isim araştırmanı istiyorum. Bakalım bir şey misin?"

Hafif bir duraklama, sonra, "Elbette. Neye ihtiyacın varsa. Ama neden yapmıyorsun?"

Ona ne kadarını söylemeliydim? Babam tehlikede olduğunu düşündüğü için annemin sırlarını takip ettiğimi bilse bir şey fark eder miydi? Bilmesi bana yardımcı olur muydu? Tüm bunları bir saniye içinde tarttım ve sonra cevap verdim, "Chicago'dayım. Saldırganın buradan gelmiş olabileceği ya da bölgeyle bağlantısı olabileceği aklıma geldi."

"Chicago mu? Kim olduğunu bilmediğimize göre bunu nasıl bir araya getirdin?" Trey'in sesi kızgın değil, sadece meraklıydı.

Bunu yüksek sesle söylemekten utandığım için yüzümü buruşturdum. "Bu bir önsezi. Gerçekten çılgınca bir sıçrama, bu yüzden sana söylemek istemiyorum çünkü muhtemelen hiçbir şey ifade etmeyecek ve ben de utanacağım."

Gülüştü samimiydi. "İlk tanıştığımızda bir önsezinin peşinden gidiyordun ve ben de senin aşırı hevesli bir çaylak olduğunu düşünmüştüm. Bunu aştım. Her önsezi doğru çıkmaz ama burnuna saygı duymayı öğrendim."

Diane'in tavrına burun kıvırdıktan sonra Trey'in sözleri kendime olan güvenimi artırdı. "Bunun için teşekkürler." Ona Miriam Fine'in adını verdim ve imzayı attık.

Arabaya geri döndüğümde Diane telefonunu karıştırıyordu. Pencereleri parlak sonbahar gününe doğru açmış, araba egzozu ve kızarmış fast food'un hafif kokusuyla hafifçe renklenmiş temiz havayı içeri almıştı. Telefonunu kucağına bıraktı. "Ne buldun?"

"İsmi aratacaklar ve ne bakacaklar."

Sanki onun için çalışıyormuşum gibi "Bu ne kadar sürer?" diye sordu.

"Ne kadar ikna edici bağlı olarak, bir saat kadar sürebilir." Bunu bir an düşündü, sonra arabayı çalıştırdı.

I-55'e girmeden önce trafiğe girip çıkarken biraz sürmesine izin verdim. Sonunda, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

Dikiz aynasına ve yan aynalara baktı, sert korna sesleri eşliğinde iki şeridi hızla geçti ve rampa aşağı hızla ilerledi. "Eğer kaybedecek zamanımız varsa, bunu Magnificent Mile'da geçirmek istiyorum. Buraya geldiğimde her zaman gittiğim birkaç mağaza var."

Alışveriş. Yapmayı en az sevdiğim şey. Ama Diane için her zaman önceliklidir. "Adamımdan haber almak çok uzun sürmeyebilir." Bu geziyi kısa kesmek için zayıf bir girişim.

Yaklaşık yarım saat sonra şehre doğru yol alıyordu. Michigan Gölü olduğunu bildiğim ama daha çok okyanusa benzeyen çok şeritli bir cadde boyunca müzelerin ve Wrigley Field'ın tabelalarını geçtik. Şeritler daralıp trafik yoğunlaştıkça ve tabelalar filmlerde gördüğüm ya da okuduğum simge işaret ettikçe yavaşlamak zorunda kaldı. Virajlı bir bölümden çıktı ve halka açık park yeri işaretlerini takip ederek bir ara sokağa girdi. Bir garaja girdi ve durdu, kendini sürücü tarafından dışarı itti ve anahtarları bekleyen bir valeye verdi. Belli ki bu daha önce de yaptığı bir rutindi.

Bu tür bir savurganlık benim deneyimlerimin o kadar dışındaydı ki aval aval baktım. Birinin arabasını park etmesi için ne kadar ödemesi gerekiyordu? Nasıl bir bahşiş? Her şey beni tedirgin etti.

Bir an durakladıktan sonra, "Burası Navy Pier. Büyük turist durağı. Chicago'nun tadını çıkarın. Magnificent Mile'a Uber'le gideceğim." Omzunun üzerinden sadece "Bir şey öğrenince beni ara" diyerek yanımdan uzaklaştı.

Gıcır gıcır bir gömlek giymiş ve kravat takmış şık bir genç olan vale bana kibar ama sivri bir bakış atarak numaramı aldığını söyledi. Vale kullanacak kadar klas biri olmadığını biliyordu.

En dostane Sandhills gülümsememi gösterdim ve Diane'in giderek arabadan uzaklaştım. Nerede olduğuma ya da zamanımı nasıl geçireceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Diane dünyanın en dinamik şehirlerinden birinin görüntü ve sesleri arasında buharlaşıp gitmişti. Garajdan, turist gibi görünen insanlarla dolu bir plazaya doğru hızla boşalan dar bir kaldırıma çıktım. Donanma İskelesi. İsim neredeyse tanıdık geliyordu ya da en azından olmalıydı.

Gün bundan daha göz kamaştırıcı olamazdı. Parlak güneş ışığıyla aydınlanan yapraklar en parlak renklerini sergiliyordu. Gölden hafif bir esinti geliyor, nemli hava saçlarımı dalgalandırıyor ve muhtemelen daha da kıvrıkcılaştırıyordu; dalgalar beton iskeleye vuruyordu. Hafta içi olmasına rağmen kaldırımlar tıklım tıklımdı ve gençler beni tekne turlarına ya da Segway kiralamaya ikna etmeye çalışıyordu. Uzaklara gittim

Kalabalıktan, trafikten, her santimetrekarenin çılgınca bir faaliyetle dolup taşmasından bunalmış bir halde iskeleye doğru ilerliyordum.

Bilmediğim -ve bilmediğim için utandığım- şey ise şehrin merkezinde ikonik gökdelenlerin arasından geniş bir nehir geçtiğiydi. Tamam, Chicago hakkında hiçbir şey bilmediğim için şehrin merkezi olduğundan emin değildim ama şimdilik bunu boşverdim.

Son birkaç aydır Chicago'ya gelmenin hayalini kuruyordum. Bu hayallerde Baxter'la birlikte şehri geziyordum. Sessiz restoranlarda karşılıklı masalara oturduk. Bana ofisini ve şehir merkezindeki dairesini gösterdi. Şehrin kendisi hiçbir zaman fazla bir rol oynamadı. Dağınık bir arka planda sadece Baxter'la beni gördüm, birlikte, gözlerine bakacak kadar yakın, dokunacak kadar yakın.

Belli ki şehri hafife almışım. Burası binlerce farklı görevde olan her türden ve tanımdan insanla dolup taşıyordu. Vitrinler ve restoranlar kalabalıkla dolup taşıyordu. Nehir beni büyülüyordu, su pırıl pırıl ve hızlı hareket ediyordu. Düz mavnalar, cep telefonu kameralarını doğrultan ve yüksek binaları görmek için boyunlarını uzatan yolcularla dolup taşıyordu. Onların odak noktasını takip ettim ve güneş ışığını ve bulutları yansıtan tüm pencereler, sanki başka bir gezegene gitmişim gibi bana yabancı olan gökdelenler tarafından çekildim. Su gibi dalgalanıp dönen bir bina gözüme çarptı ve ardından art deco cepheli bir başkası dikkatimi dağıttı. Daha fazla zamanımız olsaydı, buraya annemi korumak için değil de gerçekten ziyaret için gelmiş olsaydım, nehirde yüzen o insanlara katılmaktan, Chicago'nun tadına varmaktan keyif alırdım.

Neden buraya daha önce gelmedim? Baxter'ı burada ziyaret etseydim, bana şehrinin göstermesine izin verseydim ve kendimi değişime açsaydım, belki her şey farklı olabilirdi. Etrafımı saran ünlü binalar kadar sağlam bir temel inşa edebilirdik. Sarsılamayacak bir şey. Baxter ve ben, ikimizin de hissettiği şeyin üzerine gitmemiştik ve daha başlamadan elimizden kayıp gitmesine izin vermiştik.

Benim hatamdı. Aldatılmış ve ihanete uğramıştım ve güçlü bir kendini koruma duygusu geliştirmiştım. Bu da sezgilerimden şüphe etmeme neden oldu. Baxter hakkındaki şüphelerim onun bana karşı beslediği sıcak duyguları öldürdü.

Kendimi bırakıp aşka güvenemedim. Annem ve babam gibi değil. Tanışmışlar ve bağlantıları hissetmişlerdi. Onlar durup

Hayatlarını bir araya getirip getiremeyeceklerini merak edip endişeleniyorlardı. El ele verdiler ve sıçradılar. Aşklarına duydukları bu inanç sayesinde, kalıcı bir hayat ve aile kurdular. Temelleri en ufak bir sarsıntı olmadan koca bir şehri ayakta tutabilirdi.

Nerede bilmiyordum ve yönümü bulmak için telefonumu çıkardım. Birkaç tıklama sonra, muhtemelen gereken şeyi buldum.

Daha fazla kahve aramak için nehir yolundan iki blok kuzeye, bir caddeye saptım. Chicago gibi bir yerde, bir kahve dükkânına uğramadan ip sallayamazsınız. Bu yüzden neden birkaç blok ötede yürüdüğüme dair bir bahane üretemedim. Önünden geçtiğim diğerlerinin arasında mükemmel dükkânı buldum ve herkes baristaların makineleri vınlattıp fincanları patlattığı süslü içecekler sipariş ederken sırada beklerken kendimi huzursuz hissettim. Sonunda güneş ışığına ve serin havaya geri döndüğümde, avucumu ısıtan fincanımla birlikte küçük bir parkı çevreleyen alçak bir beton duvara yöneldim.

Bir sosisli sandviç arabasının yanından geçtim ve kendimi Marty Kaufman'ı düşünmeye zorladım. Öfkesi yüzeyinin hemen altında kaynıyor gibiydi ama tehlikeli ya da şiddet yanlısı bir adam olduğuna ikna olmamıştım. Bana bakışında bir şeyler vardı. Tanıma ve özlemle. Anneme çok benzediğim için olduğunu biliyordum. Marty Kaufman'ın annemi sevdiğine inanıyordum. Gençken elbette, ama muhtemelen şimdi bile. Diane'e sinirlenmiş olabilirdi -açıkçası, kim sinirlenmezdi ki bir noktada- ama Marguerite'in kızlarını incitmezdi. Miriam'ın . Miriam Fine.

Bu isim, annem olarak tanıdığım kişiden çok uzak görünüyordu. Odadan odaya süzülüyor gibi görünmesi, tam olarak sakın değil ama daha çok beklenti içinde gibi duran durgun havası, kafasının içindeki sesleri dinliyor gibi görünmesi, tüm bu özellikler Marguerite adında bir kadına aitti. Miriam Fine, Okul Aile Birliği'ni yöneten türden bir kadına benziyordu. Günlerini dünyayı ayakta tutan tüm pratik işlerle ilgilenererek geçiren biri. Eğer bir anne olsaydı, Louise gibi herkesin karnını doyurur ve zamanında okula gitmelerini sağlardı. Eğer bir iş kadını olsaydı, Miriam adında bir kadın kar-zarar hesabını bilir ve asla stokları tükenmezdi.

O bir sanatçı olamazdı.

Yine de Marty'nin duvarlarındaki tablolar annem tarafından imzalanmıştı. Başka bir isimle.

Bu düşüncelerle boğuşurken ve kahvemi yudumlarken, gözlerim caddenin karşısındaki uzun beyaz binada gezindi. Gün ortasının pırıl pırıl güneşi altında, pencerelerinden mavi gökyüzünün yansımaları göz kırpan, ıslıl ıslıl bir şatoya benziyordu. En üst kat neredeyse tamamen camdan yapılmış gibiydi. Oradan muhteşem bir manzara görünüyor olmalıydı.

Asla göremeyeceğim biri.

Serinletici, acı birayı yudumlamak için acele etmedim, fincanı boşalttığımı fark edene kadar dikkatimi vermedim. Artık öğleden sonra erken saatlerdi ve insanlar döner cam kapılara girip çıkıyordu. Sanırım öğle yemeğine gidip geliyorlardı. Bütün gün burada oturabilirdim ama hiçbir işe yaramazdı. Hiçbir şeyi değiştiremezdim. Yine de duvarın üzerine oturdum, çimentonun serinliği kot pantolonumdan sızıyordu. Annemi, Marty Kaufman'ı ve stüdyosunun zeminindeki ölü adamı düşünmeye çalışmaktan vazgeçtim.

Bu anın içinde debelenmek ve bir daha asla kendime acımamak için kendimle bir anlaşma yaptım. Ted'den boşandıktan sonra yaşadığımdan daha keskin bir yalnızlığın boşluğunu, kaybolan olasılığın burkulmasını ve bükülmesini hissetmek için kendime izin verdim. Başımın üzerine yığıldı ve aşağı itti, soğuk kaldırıma kaymamak için savaşmamı sağladı. İçimdeki karanlık bir şekilde dipsiz ve baş döndürücü hissettiriyordu. Buraya gelmek bir hataydı. Henüz kabuk bağlamamış bir yarayı deşmek yarayı daha da derinleştirmekten başka bir işe yaramazdı.

Duvarı ittim ve karşımdaki muhteşem kapitalizm anıtına bir kez daha baktım. Hiçbir zaman olmamış ve olmayacak olana sessizce veda ettim.

Ve işte oradaydı. Açıklanamaz bir şekilde. Öğle yemeğine gitmezdi. Neredeyse hiç yemezdi, yerse asistanı masasına getirirdi. O cam bölmeyi terk etmek için çok az nedeni vardı ve bu yüzden onu gözetlemekte kendimi güvende hissediyordum. Gözetlemek değil, çünkü onu görmeyi hiç beklemiyordum.

Buraya gelmemem gerektiğini biliyordum.

Gidecekleri yere göre kapıların içine çekilen ya da dışarı tükürülen diğerlerinin aksine, Baxter binadan sanki

kapılar onun isteğine göre dönüyordu. Güç. Görünüşe göre dünyayı zahmetsizce taşıyordu.

Nefes alamıyordum. Hareket edemiyordum. Güneş ışığının, sokaktaki insanların, nerede durduğumun, bir bedenim olup olmadığının tüm farkındalığını kaybettim. Özlem, umutsuzluk, içinden yüzemeyeceğim kadar derin ve karanlık bir sefalet çukuru.

Yine de arkamı dönemedim. Bir parçam onu görmekten, benimle aynı dünyada yaşadığını bilmekten, onu bu kadar yakın hissetmekten mutluluk duyuyordu.

Bu andan, bu dramatik tepkiden nefret ediyordum; sanki rock-and-roll idolüne aşık olmuş ve konserinde bayılana kadar çığlık atmaktan kendini alamayan bir genç kızmışım gibi. Kendimi toparlamak için tokat atmak istedim. Hiç kimse kalbim üzerinde bu kadar kontrol sahibi olmamalıydı.

Baxter kaldırımın ortasında durdu ve sanki birini bekliyormuş gibi önce sokağa, sonra aşağıya baktı. Bir toplantısı olmalıydı, yoksa gün ortasında ofisinden asla çıkmazdı. Belki de bir araba onu almaya geliyordu. Nehre geri dönmeli ve park yerine giden yolu bulmalıydım. Ama ayaklarım hareket etmeyi reddetti.

Beni göremezdi. Sokağın karşısından bana doğru baksa bile beni tanıyamazdı. Bulanık bir insan olurdum, kadın ya da erkek değil, sadece kot pantolonlu bir hiç. Önünden geçen yüzlerce kişiden biri. Beni düşünmediğinden ve eğer zaman zaman beni merak etse bile, hafta içi bir öğleden sonra beni arayacağı en son yer binasının önü olurdu.

Sokağın karşısındaki yerimden, aramızdan geçen arabalar ve aceleyle geçen yayalarla birlikte Baxter'ın donup kalmasını izledim. Sanki ağır çekimdeymiş gibi başını kaldırımında odaklandığı yerden çevirip doğrudan bana baktı.

Onu uyarın hangi gücü göndermişim? Nereden biliyordu?

Çok uzaktaydı ama gözlerinin hafifçe açıldığına yemin edebilirim. Beni tanıdı. Keskin bir enerji dalgası beni vurdu, ciğerlerimdeki havayı boşalttı ve küçücük bir an için onun da bunu hissetmiş olabileceğini düşündüm. Belki de benim onu kadar o da beni istiyordu. Bir kez daha denememiz gerektiğini anlayacağına dair bir umut pırıltısı.

Tünel görüşü olduğunu fark ettiğim şeyin içine bir kadın girdiğinde donmuş dünyam yeniden dönmeye başladı. Kadın adamın beline dokundu ve adam irkildi. Zayıf ve fit, dar kırmızı elbisesi omuzlarına dikkatsizce atılmış bir paşmina ile etrafına sarılmış, muhteşem, şık, sofistike ve benim olmadığım ve asla olamayacağım her şeydi.

Birlikte güldüler. Sonra sıradan bir öpücükle birbirlerine bağlandılar, sanki yeterince uzun süredir birlikteymişler ve o kadar sağlamlardı ki bu hareket alışkanlıktı ama yine de anlamlıydı.

İçimi parçalayan bir öpücüktü.

Sinsi siyah bir şehir arabası kaldırıma yanaştı ve bir nefes daha almadan Baxter gitmişti.

Orada ne kadar durduğumu bilmiyordum. Boş ve yalnız. Sonsuza kadar aynı yerde kalabilirdim, arkamdaki park, caddenin karşısındaki bina, trafiğin , sohbetin yıkaması, yanımdan durmadan geçen ayaklar, arka cebimdeki telefonum titremese.

İrkildim ve hâlâ elimde tuttuğum kahve fincanını unutarak ona uzandım. Tüm vücudum kaskatı kesilmiş ve kullanılmamış gibiydi. Arayanın kimliğine bir göz attıktan sonra, aramayı kabul etmek için dokundum ve Trey'e "Bir şey bulabildin mi?" diye sordum.

"Miriam Fine'la ilgili birkaç sonuç vardı ama tarihler listeyi daralttı. Ben de Chicago'dan birini isteyeceğinizi düşündüm. 1952'de Chicago'da doğan bir Miriam Fine olduğu ortaya çıktı. Gençler için düzenlenen bir sanat sergisini kazandığından bahsediliyor ama sonrasında hiçbir şey yok. Ne mezuniyet ilanı ne ölüm kaydı ne de evlilik ya da isim değişikliği çıktı."

Annemin geçmişini somut terimlerle düşünmek çok garip. Çocukken ona nerede doğduğu ve ailesinin nasıl olduğu hakkında sorular sorardık. O da her zaman geçmişin geride kaldığı ve geleceği bilemeyeceğimiz, dolayısıyla elimizdeki tek şeyin şimdiki zaman olduğu ve onu dolu dolu yaşamamız gerektiği şeklindeki felsefesiyle cevap verirdi. Hayatım boyunca bunu duyduktan sonra, bunu kabul ettim ve sanki annem babamla tanıştığı gün yaratılmış gibi yaşadım. Tüm kardeşlerim adına konuşamazdım ve bazılarının diğerlerinden daha meraklı olduğunu varsayıyordum.

"Başka bir şey var mı?"

Sesinde "ta da!" demekten çekinircesine bir parıltıyla ekledi, "Miriam Fine'ın annesinin adresini aldım. Hâlâ bizimle ve Illinois'de. Skokie'de, sanırım Chicago'nun bir banliyösü. Sana mesaj atarım."

Trey'e teşekkür ettim ve Diane'i aradım. "Benimle arabada buluş. Elimde bir adres var."

"Nerede-"

Acımasız bir tatmin duygusuyla telefonu yüzüne kapattım. Çocukça bir güç arayışydı ama bir kız kardeş içimdeki veledi başka hiç kimsenin ortaya çıkaramayacağı kadar ortaya çıkarabilirdi.

1965

Miriam arkasına bir göz attı. Bir metre boyundaki basketbol kahramanı Dale Radford, maçı kazandıran turnikeyi atarken de aynı rahat zarafetle geriye doğru yürüyordu. Evrendeki en şirin sırtış, içinden milyonlarca voltun geçmesine ve kulaklarında çınlamasına neden oldu. Eğer istediği olsaydı, babasının 64 model Riviera'sının ön koltuğunda hâlâ öpüşüyor olurlardı.

Dale, okul gecesi saat ondan önce evde olması gerektiğini söyleyerek kısa kesti. Miriam'ın Dale'de hoşlanmadığı tek şey izci olmasıydı. Ona biraz nasıl yaşayacağını öğretirdi. Ona Herman's Hermits yerine Rolling Stones dinletmesi gibi. Oldukça komikti. Sekizinci sınıftaki bir öğrencinin, üçüncü sınıftaki bir öğrenciyi nasıl hızlı şeride sürüklediğine sessizce güldü. Annesinin de dediği gibi, Miriam yaşından büyüktü, belki de anlaştıkları tek konu buydu.

Sokak lambaları sadece ön bahçeyi aydınlatıyordu ve yan komşumuz Stedman'lar verandalarının ışıklarını dokuzda kapatıyorlardı, bu yüzden annemin iz bırakan ardıçları arasında gezinmek, yatak odasının penceresine doğru ilerlerken tökezlemek anlamına geliyordu.

Debbie onun dışarı çıkmasını istememişti. Miriam ondan anne ve babasına gerçeği söylemesini istediğinde her zaman inek gibi davranırdı. Bütün küçük kız kardeşler böyle baş mıydı? Ya da belki Debbie

iyi çocuk olarak doğdu. Her neyse, Debbie bir altıncı sınıf öğrencisi için çok fazla endişeleniyordu. Miriam o kadar küçükken, Rachel Cantor'un pijama partisine davet edilmek dışında hiçbir şey için endişelenmezdi. Davet edilseydi, o ahmaklar Bradly Blum'un evini soyarken yakalanmazlardı.

Miriam, daha önce yemekten sonra dışarı çıktığında pencereden fırlattığı perdeye sürtündü. O sırada Debbie gözyaşları içinde ona gitmemesi için yalvarıyordu. Debbie, Miriam risk alıp her şeyi çözdüğü için ne kadar şanslı olduğunun farkında değildi, böylece Debbie zamanı geldiğinde onun izinden gidebilecekti.

Miriam Debbie'yi rahatlatmaya çalışmıştı ama Miriam geri dönüp her şeyin yolunda olduğunu kanıtladığında Debbie sakinleşiyordu. O zaman Debbie, Dale'in öpücükleriyle ilgili tüm ayrıntıları ve karanlıkta sıkı sıkı sarılmanın nasıl bir his olduğunu bilmek isteyecekti.

Miriam kendinden en emin ses tonunu kullanmıştı. "Tek yapman gereken bir saat içinde oturma odasına gidip iyi geceler demek. Onlara çoktan uyuduğumu söyle."

Debbie, "Ya kontrol ederlerse?" diye ciyaklamıştı.

Bu konuda bebek gibi davranmıştı ve Miriam gizlice kaçmak için bu kadar beklemek zorunda kaldığı için zaten sinirliydi. Devre arasından önce maça yetişmek istiyorsa kaybedecek zamanı yoktu. "Gelmeyecekler. Ama kendini daha iyi hissedeceksen, yatağımı battaniyelerle doldur ki uyuyormuşum gibi görünsün."

Miriam, Debbie ile barışmak için büfeden bir Kara İnek getirmişti. Miriam, Dale ile park etme olayını anlatırken Debbie enayinin sadece yarısını yedi çünkü her zaman böyle yapar, kalanını sonraya saklardı.

Parmak uçlarına uzanan Miriam pencereyi kaydırarak açmaya çalıştı. Kımıldamadı. Dünkü yağmur yüzünden sıkışmış olmalıydı. Oysa gizlice çıktığında yeterince kolay açılmıştı. Ağırlığını verince çerçeve Miriam'ın parmak uçlarına battı. Hayal kırıklığı içinde ellerini geri çekti ve acıyı hafifletmek için parmaklarını ağzına soktu.

"Lanet olsun Debbie," diye fısıldadı ve Kara İnek'i kendine saklamayı düşündü. Pencereye vurdu ve "Aç kapıyı," diye fısıldadı.

Hiçbir şey.

Miriam pencereyi tekrar denedi ve açılmayınca daha sert vurdu. "Hadi Debbie. Bırak gireyim."

Debbie hâlâ açılmayınca Miriam seçeneklerini düşündü. Sadece bir seçeneği vardı. Ev anahtarını ön kapıda kullanmak. Sorun olmazdı. Annem ve babam her zaman saat onda yatarlardı. Yirmi dakika daha beklerse uyuyor olurlardı ve o da kimse fark etmeden odasına gidebilirdi. Sonra da Debbie'nin almasına izin verirdi.

Miriam evin kenarındaki gölgede oturmuş Kara İnek yiyor ve her geçen dakika daha da üşüyordu. Kazağını ve ekose eteğini onu sevimli ve yaşlı gösterdiği için seçmişti, ısınmak için değil. Dizlerini göğsüne doğru çekmesine ve paltosunu üzerlerinde sallamasına rağmen bacakları uyuşmaya başlamıştı.

Yirmi dakikayı tamamlayamadı ve bitmemiş emiciyi ön verandanın yanındaki çalıların arasına fırlattı. Anahtar hiç ses çıkarmadan kilide girdi ve Miriam bir kedi yavrusunu severmiş gibi yumuşak bir sesle kapının kolunu çevirdi. Kapıya doğru eğildi ve gıcırdayarak açılmaması için aynı anda geri çekti. Sinsi hareketlerle içeriye doğru ilerledi ve kapıyı yavaşça kapattı.

Döndü ve ancak o zaman karanlık oturma odasında bir sigaranın parıltısını fark etti. Kanepenin yanındaki lamba yanmadan ve annem sigarayı sehpanın üzerindeki kül tablasına atmadan önce sinirleri bir kalp atışı kadar titremeye başladı.

Miriam'ın beyni milyonlarca parçaya ayrıldı, sonra tekrar bir araya geldi. "Bu kadar geç saatte ne yapıyorsun?" diye sordu rahatça.

Ruby Fine'in yüzü sigarasının sıcak ucu gibi parlıyordu. Miriam'ın 180'lik minyon boyundan daha uzun olmayan, kumral saçları kısa kesilmiş ve sıkı bukleler halinde perma yapılmış Ruby, pembe tüylü bir ev ceket ve terlikler giymişti. "Ben de aynısını sizden isteyebilirim, genç bayan."

Her zamanki gibi, Miriam'ın son zamanlarda ilk adıyla hitap etmeye başladığı Ruby, sebepsiz yere kıyameti koparıyordu. "Basketbol maçına gittim. Dokuz buçuğa kadar bitmedi, ben de eve yeni geldim." Dokuzda bitmişti ama birkaç dakika çok da abartı sayılmazdı.

Ruby bir tane daha içmeye hazırlanıyormuş gibi elindeki Winston paketini aldı, sonra tekrar sehpanın üzerine bıraktı. "O Dale miydi?"

Radford, seni eve kim bıraktı?"

Miriam öfkenin tokadını hissetti, özellikle de arabayı kimse duymasın diye evden uzağa park etmek için onca zahmete beri. "Beni mi gözetledin?"

Ruby ayağa kalktı, zaten ikna edilemeyecek kadar kızgındı. "Casusluk mu? Sen on üç yaşındasın. Evden gizlice çıktın. Belki basketbol maçına gittin, belki de gitmedin-"

Ruby bunu nasıl sorgulayabilir ki? "Açıkçası ben de maçıydım. Dale başlangıç . Orada olmasaydım beni eve bırakmazdı, değil mi?"

Ruby parmağıyla Miriam'ı işaret etti. "Bana ukalalık yapma, genç bayan."

İşte yine başlıyoruz. Ruby bir köstebek yuvasını Everest Dağı'na çevirdi. Miriam ona, Ruby sanki sinir krizi geçiren bir çocukmuş gibi baktı. "Basketbol maçına gittim. Saat daha on bile olmadı ve ben sağ salım evdeyim. Aşırı tepki veriyorsun."

Ruby, Miriam'ın daha çok ebeveyn gibi konuşmasından nefret ediyordu ve şimdi gerçekten sinirlenmişti. "Bu kadar yeter. Eğer gitmek isteseydin, belki de evet derdik."

Ruby kendini kaybetmiş olsa da Miriam soğukkanlılığını korudu. "Bundan şüpheliyim. Benim bir bebek olduğumu ve okul gecesini saat dokuzdan sonra uyanık kalamayacağımı düşünüyor gibisin."

"Sen hala ortaokuldasın ve-"

"Ve bana Dale ile eve yürümeme evet diyeceğini söyleyemezsin."

Ruby bir an Miriam'a baktı, sonra göğüs eti yapma talimatı verir gibi söze başladı. "Dale Radford'un çok iyi bir çocuk olduğuna eminim. Annesiyle tanıştım ve iyi bir aile. Sadece senin için doğru kişi değil."

İşte Miriam'ın argümanı. Kollarını kavuşturdu. "Çünkü o bir Yahudi değil. Sen tam bir yobazsın."

Ruby sarsılmış görünüyordu, paltosunu hâlâ giyiyor olsa bile cüppesinin içinde Miriam'dan çok daha az ağırbaşlı duruyordu. "Çünkü o lise birinci sınıfta."

Miriam geri itti. "Ne fark ki?"

Ruby'nin rengi derinleşti. "Böyle şeyleri bilmek için çok gençsin. Ama büyük oğlanlar kızlardan bir şeyler isterler ve..." Tükürdü.

kelimeler için. "Ondan uzak durmalısın. Kız arkadaşlarınla oynamanın nesi yanlış?"

Miriam gülmesine engel olamadı. "Oynamak mı? Ben o aşamayı geçtim."

Ruby zemin kaybediyordu. "Sen ve Debbie daha geçen hafta bütün Barbie'leri dışarı çıkardınız."

Oh, Tanrı aşkına. "Debbie de Barbie'leri neredeyse bıraktı. Ben sadece kibarlık olsun diye onunla oynuyordum."

Ruby dudaklarını büzdü ve gözlerini kıstı, çıtayı yükseltmeye hazırlanıyordu. "Barry!"

Uh-oh. Şimdi büyük silahları çağırıyordu. Barış yapma zamanı. "Özür dilerim. Bir dahaki sefere hava karardıktan sonra dışarı çıktığımda sana haber veririm."

Ruby başını yavaşça salladı. "Bir dahaki sefer olmayacak. Cezalısın."

Barry kahverengi ekoseli bornozunun kemerini bağlayarak koridorda ağır ağır ilerledi. "Bu yarın geceye kadar bekleyemez mi? İlk iş bir satış toplantım var ve zinde olmam gerekiyor."

Ruby, oturma odasına giren Barry'yi karşılamak için Miriam'ı atlattı. Onunla kollarını birleştirdi. "Ona şimdi söylemeliyiz. Hiçbir şeyin yanına kâr kalmayacağını bilmesini istiyorum."

Kızların yatak odasının kapısı gıcırdayarak açıldı ve Debbie başını dışarı uzattı. Olanlar Debbie'nin suçu olduğu için ön sıradan görmek istiyordu.

Debbie onun dediklerini yapsaydı, annem Miriam'ın kaybolduğunu asla fark etmeyecekti. Kimse Debbie'nin arkadaşı olmak istemezken Miriam'ın arkadaşları olmasına ve popüler olmasına dayanamıyordu çünkü o hiç eğlenmeyen bir iyilik meleğiydi. Her zaman Miriam'ın başını belaya sokmaya çalışırdı.

Barry bir elini kirli çenesinden yüzüne doğru kaydırarak koyu renk buklelerini geriye doğru sildi. Bu vahşi saçlar onun genetik hediyesiydi ve o da kendi saçlarını uzun ve özgür bırakmayı seviyordu. Ruby ona "o paspasa dikkat et yoksa keserim" demekten hiç bıkmamıştı.

Ruby kocasına dirsek attı. "Basketbol maçına gittikten sonra Dale Radford'la eve yürürken gizlice eve girdi."

Barry yorgun bakışlarını Miriam'a çevirdi. "Bu doğru mu?"

Ruby'nin sesi mantıksız geliyordu, bu yüzden Miriam üst yolu seçti. "Anahtarımı kullandım. Bu gizlice girmek sayılmaz."

Barry sanki enerjisini saklıyormuş gibi bir an için gözlerini kapadı ve omuzlarının çökmesine izin verdi. Gözlerini açtığında yavaşça konuştu. "Annen önerdi, ben de kabul ettim, bu yıl kız kardeşinin gittiği Catskills'deki Yahudi kampına gideceğiz. Tatilim olduğunda iki haftamı orada geçireceğim. Siz de bütün yaz orada olacaksınız, siz kızlar okuldan çıktıktan sonra başlayacak."

Bu Miriam'ın kafasında bir M-80 gibi patladı. "Sen aklını kaçırmışsın! Ben gitmiyorum."

Ruby memnun bir sırıtişla parladı.

Barry Ruby'den uzaklaştı ve yatak odalarına dönmeye başladı. "Hoşumuza gitse de gitmese de hepimiz gidiyoruz."

Miriam'ın içinde bir şeyler kıpırdandı. Çıkan çığlıktan nefret etti. "Burası Yahudi kampı! Sadece Yahudiler. Bu ırkçı ve bağnaz bir şey ve ben bu kadar kötü bir şeye katılmayacağım."

Barry başını yavaşça çevirdi, zaten yatağına dönmek üzereydi. "Tek kelime daha duymak istemiyorum. Biz gidiyoruz."

Diane elinde bir vale bileti ve omzundan sarkan çantasıyla geldi ama alışveriş poşeti yoktu. Vale bileti aldı ve bizi yalnız bıraktı.

Boş ellerine baktım. "Şansın yok mu?"

Sanki orada değilmişim gibi yüzünü bana çevirdi ve telefonunu çıkardı. Ama cevap verdi. "Onları evime gönderiyorlar."

Tabii ki. Bütün o ağır çantaların yükünü taşımak istemezdi.

Onu hayal kırıklığına uğratacağını umduğum bir anın ardından şampanya mantarı gibi patladı. "Ee? Kaynağın ne buldu?"

Egzoz ve yağ kokusu etrafımızda dönüyordu, evimizin temiz havasına hiç benzemiyordu. Adresi söyledim.

Bana ters ters baktı.

Başımı telefonuna doğru eğdim ve ona güneşli bir gülümseme verdim. "GPS'ine koymak isteyebilirsin. Yol tarifim yok."

"Peki orada ne bulacağız? Miriam Fine?"

Gözlerimi nazlı bir şekilde ona diktim. "Eğer annem Miriam Fine ise, şu anda Chicago'da olmazdı, değil mi?"

Diane alay edilmeyi iyi karşılamadı. Hırladı ve sesini yükseltti, böylece onu alçak tavanlardan yansıyan araba motorlarının üzerinde duyabilecektim. "Tanrı aşkına."

Elimi onun telefonuna doğru çevirdim. "GPS. Cidden, Chicago'da yolumu bilmiyorum."

Eğer o bir satır, ben de bir biftek olsaydım, çoktan kemiklerim çıkmış olurdu. Bir hışımla telefonunu çıkardı ve bana adresi tekrarlattı. "Burası Loop'un yaklaşık on beş mil ."

Omuz silktim. "Benim hatam değil."

Vale arabayı getirdi ve biz de içeri girdik. Sıkışık rıhtımdan I-94 üzerinden Skokie'ye doğru yol almak yarım saatimizi aldı. Diane ve ben yol boyunca tek kelime etmedik. Chicagoland'deki her şeyin yarım saatlik bir araba yolculuğu gibi görüldüğü yorumunu yapmaktan kendimi alıkoydum. Rahat bir sessizlik olduğunu söyleyemem. Daha çok her geçen dakika kalınlaşan bir buzul gibiydi.

Diane ve ben çocukken o kadar da yakın değildik. Yaşça bana Glenda ya da Louise'den daha yakındı ama bana karşı her zaman sabırsız görünüyordu. Glenda bana kişisel maskotu gibi davranıp ilgi gösterirken ve Louise bana annelik yapmak isterken, Diane nadiren onunla ve arkadaşlarıyla takılmama izin verirdi. Birlikte zaman geçirdiğimizde, bu onun şartlarındaydı. Çok komik olabiliyordu ve işine geldiğinde grubumuzun en cömertiydi.

Ani tavırlarına ve emir verme şekline rağmen Diane'den hoşlandım. Zekiydi ve sakınmazdı. Herhangi Denver'da olmak zorundaysak, onun McMansion'ında ağırlanır ve popüler restoranlarda akşam yemeklerine davet edilirdik. El yapımı giysileri her zaman en iyileriydi ve nadiren rahatladığı zamanlarda harika hikayeler anlatırdı.

Belki tüm aileler bizimki gibi değildi ama biz Fox kızlarının görünmez bir aidiyet kablosuyla birbirimize bağlı olduğumuzu hep hissetmişimdir. Onlar için yapmayacağım şey yoktu ve onların da aynı şeyi hissettiğinden emindim. Muhtemelen istikrarsız ebeveyn gözetimimiz nedeniyle birbirimize güveniyorduk. Kardeşler de bu kadronun bir parçasıydı. Ve aslında, büyürken, Robert ayrı bir insandan çok bir uzantı gibi hissetti. Ama kız kardeşler... Karışımda daha fazlası vardı.

Ama Diane'in her zaman sert bir yanı vardı ve geri kalanımız ona ihtiyatla yaklaşırdık. Artık yetişkin olduğumuz için, onun iğneleyici tavrı beni sık sık güldürüyordu ve hayata saldırma şeklini takdir ediyordum. Sık sık bu güdüsünün sağlıksız bir saplantıya dönüşüp dönüşmeyeceğini merak etsem de, hayatından oldukça memnunmuş gibi davranırdı. Boşanması onu hiç sarsmamıştı bile.

Bu, eski sevgilisi hayatına geri döndüğünde gözlerindeki o aleve tanık olmadan önceydi. Granit kalpli Diane'in bu kadar yumuşak bir karnı olmasına şaşırmıştım. Ve sonra onun önünde vuruldu.

Şimdi bu sınırsız kararlılığa sahip kadının, bu kararlılığını hayatının geri kalanında benden nefret etmeye odaklamış olmasından korkuyordum.

Mizahtan yoksun GPS bizi Skokie çıkışında otoyoldan çıkardı ve ardından diğerlerine benzeyen bir kasabada birkaç dönemeçten geçirdi. Her zamanki fast food ve perakendeciler, işlek caddeler. Şehir ya da banliyö yaşamının aynılığı beni şaşırttı. Ama Sandhills'e yaptıkları bir yolculukta Long Branch'ta mola veren insanların sıkıcı bir yolculuktan ve her şeyin birbirine benzediğinden bahsettiklerini duymuştum, oysa bana göre her tepenin, vadinin, otlağın ve sığ gölün anlatacak kendi hikayesi vardı. Sanırım herkes için bir yer vardı. Benimki Chicago banliyölerinden birinde değildi.

Öğleden sonra bulutlanmaya başlamıştı, bu yüzden serin sıcaklık altın bir parıltıdan çok kalpsiz bir soğuğa dönüştü. Yapraklar daha donuk, gökyüzü ıslak çimento gibi gri görünüyordu. Robotik seyahat rehberimiz varış noktamızın sağımızda olduğunu bildirdi. Önünde kıvrımlı bir araba yolu ve kuru Nebraska çayırlarının hiçbir yerinde bulamayacağınız genişlikte yeşil, yemyeşil çimenleri olan yüksek bir bina.

Diane öndeki zarif el yazısıyla yazılmış tabelayı okudu. "Sunset Haven." Kamburlaştı. "Kulağa mezarlık gibi geliyor."

"Eğer bu kişi annemin annesiye, o zaman buranın bir huzurevi olduğunu söyleyebilirim."

Diane ön tarafa yanaştı ve kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Oh, bir ipucu. Miriam Fine'in annesini mi göreceğiz? Doksanlı yaşlarında olmalı. Muhtemelen bunamıştır ve bize hiçbir şey anlatamaz."

Siyah pantolonlu, beyaz gömlekli ve bordo blazer ceketli genç bir kadın arabaya yaklaştı. Diane camı indirdi ve kadın konuştu. "Buraya bir sakini görmeye mi geldiniz?"

Diane, her zamanki Wonder Woman kişiliğinin aksine, yumuşak huylu normal bir kadına dönüştü. "Merhaba. Evet. Bayan Fine'i görmeye geldik."

Tanıdığı için yüzü aydınlandı. "Tabii ki. Betty mi Ruby mi? Sanırım Ina olabilir, gerçi şimdi bakımevine taşındı. Oh." Şok olmuş gibi bir ses çıkardı ve eliyle ağzını kapattı. "Ina'yı görmeye geldiyseniz ve bilmiyorsanız çok özür dilerim."

Diane arabanın camından uzanıp zavallı kızın kolunu okşadı ve bu nezaket karşısında neredeyse boğuluyordum. Diane'in numara yaptığını biliyordum ama yine de ne yapacağını bilmesi beni çok etmişti. "Hayır, canım."

Canım mı? Diane'in ağzından çıkan yabancı bir dil gibiydi.

"Buraya büyükannemizi görmeye geldik." Diane burnunu kırıştırdı ve yaramaz bir çocuk gibi omuzlarını kaldırdı. "Bu bir sürpriz."

Kızın gözleri parladı. "Aman Tanrım! Ruby çok heyecanlanacak. Bu arada ben Ashley. Ruby süper bir hanımefendi."

Ruby. Büyükannemizin adı Ruby'ydi ve Miriam adında bir kızı vardı. Kızın bizim Betty'nin değil de Ruby'nin torunları olduğumuzu nasıl anladığını bilmiyordum ama bunun bir önemi yoktu. Belki de Betty'nin çocuğu yoktu ve bu kız sakinlerle ilgili bir şeyler biliyordu. Düşünecek o kadar çok önemli soru varken, bu sorunun peşini bıraktım.

Görünüşe göre Diane de bu hediye almaktan memnundu. Kıza abartılı bir üzgün yüz ifadesi verdi. "Eyalet dışında yaşıyoruz ve uzun zamandır buraya gelmedik. Bize hangi katta oturduğunu söyleyebilir misiniz?"

Ashley durakladı ve sanki hatırlamak acı veriyormuş gibi gözlerini kıstı. "Daha yüksek bir kat olduğuna eminim ama hatırlayamıyorum. Resepsiyonu arayabilirim ya da asansörün yanında bir rehber var."

"Rehberi kontrol edeceğiz, teşekkürler."

Ashley Ruby Fine için gerçekten memnun görünüyordu. "Bu onun gününü gerçekten güzelleştirecek. Yukarı çıkmak istersen arabayı park ederim. İşin bittiğinde burada olacağım. Nasıl tepki vereceğini duymak için sabırsızlanıyorum."

Ashley ile birkaç dakika daha geçirdik, ben çoğunlukla gülümseyip başımı salladım, Diane ona Denver'da ve Chicago'yu ne kadar çok sevdiğini anlattı. Adını Diane Keaton'dan alan Diane'in adaşıyla yarışacak bir oyunculuk yeteneğine sahip olduğunu bilmiyordum. Minnettar ailesi için yemek yapmasına olanak tanıyan gösterişsiz yaşam tarzı yüzünden sanki on kilo almış gibi görünüyordu.

Binaya girdiğimizde Motel 6'dan çok daha güzel bir lobiyle karşılaştık ama muhtemelen Diane'in çok sevdiği Four Seasons kadar lüks değildi. Yerler eski bir karoydu, temiz ama yıpranmıştı. Birkaç grup döşemeli sandalye, küçük sehpa ve aşk koltukları açık alanı süslüyordu ve yaşlı bir kadın köşedeki piyanonun başına oturmuş klasik bir şarkı çalıyordu. Diane, tüm cilası ve sofistikeliğiyle, muhtemelen konçertonun ya da opusun ya da her neyse onun adını söyleyebilirdi. Bana göre, kulağa hoş ve rahatlatıcı geliyordu.

Duvarları büyük bir Davut Yıldızı ve İbranice yazıya benzeyen çerçeveli semboller süslüyordu.

Mobilyalar ve tarz, kırk yıl önce yüksek sosyeteye aitmiş ama yaşlanmaya yüz tutmuş gibi görünüyordu. Oda spreyi ve yer cilası kokuyordu, büyükannem Ardith'in evim dediği destekli yaşam tesisinden çok farklıydı. Ekşi bir kafeterya kokusu ya da idrar olup olmadığı belli olmayan asidik bir acı hissetmedim. Ruby -ona büyükanne demeye dilim varmıyordu- Park Avenue'de yaşamıyor ama kadarıyla durumu çok da kötü değildi.

Asansörleri kolayca bulduk. İki tanesi yan yana duruyordu ve ortalarında bir rehber vardı. Diane yukarı düğmesine basmadan önce bir süre inceledik.

Kapı açılıp kenarlarında parmaklıklar olan kapalı kutuya girdiğimizde, Diane'e tüm kontrolün onda olmadığını göstermek için 24'e bastım.

Ve yanıldığımı kanıtlamak için, asansörden önce çıkmam için beni itti ve nereye gideceğini bilmek için kapı numaralarına bakmasına gerek yokmuş gibi koridorda ilerledi. Geniş koridorda ilerlerken ben de onunla birlikte ilerledim. Pişirme kokuları, sıcak çikolata ve şeker, Louise'i düşünmeme ve annemle birlikte Sandhills'de bir yerlerde nasıl saklandıklarını merak etmeme neden oldu. Her birimin kapısı benim üniversite yurdumdan daha uzaktı ama yine de

Bana kapalı ve kalabalık geldi. Grand County'de nüfus yoğunluğumuz mil kare başına 0,9 kişiydi. Bu daha çok adım başına on kişi demekti. Hava yetersiz görünüyordu.

Diane bir kapının önünde durdu. Diğerleri gibi kapının pervazında bir mezuzah asılıydı. Annem Yahudiydi. Kiliseye hiç gitmediği, Tanrı'dan değil sadece evrenden bahsettiği için herhangi bir şey olabileceğini hiç düşünmemiştim. Kendi maneviyatı vardı ve hiçbir inancı bize dayatmazdı.

Louise ve Norm şehirdeki UCC'ye giderlerdi. Michael ve Lauren Lutherciydi, Glenda ve Brian da hayattayken öyleydi. Ted'in ailesi Episcopalians'tı, ben de zaman zaman oraya gidiyordum. Sandhills'de bildiğim kadarıyla sinagog yoktu. Kucağımıza, annemin benim versiyonuma uymayan yapboz parçaları düştü.

Diane bir an için gözlerini bana kilitledi. Belki de bu ifşaat hakkında yorum yapmak istiyordu. İstedikimi biliyorum. Ama konuşmak için ağızımı açtığımda arkasını döndü ve kapı zilini çaldı.

Yumuşak bir zil sesi kapıdan içeri süzüldü. Parmak uçlarımda durup gözetleme deliğinden bakma isteği duydum. Belli ki bunun bana bir yararı olmayacaktı. Karnım zangırdadı ve zıpladı.

Bu kapının ardında ne bulacaktık? Annemin küçültülmüş bir görüntüsünü gözümün önüne getirdim; daha derin kırıksıklıkları olan, sırtında çılgın beyaz dalgalar olan, vahşi renklerde akan ipekler giyen, mavi gözleri keskin, görünenin altını gören, sıradan olanı sanata dönüştürmeye hazır küçük bir kadın. Annemi yeni doğmuş bir bebekken kucağına alan, mırıldanan ve şarkı söyleyen, anneme bisiklete binmeyi, ilk sopa insanını çizmeyi, kendi adını imzalamayı öğreten kadın. Miriam Fine.

Kalbim, kapının diğer tarafındaki ayak seslerini ayırt etmek için geçen saniyeler boyunca çarptı.

Diane'in yüzü benim hissettiklerimin bir aynası gibi sıkışık ve gergin görünüyordu. Alt dudağını ısırdı, sekizinci sınıfta *Wall Street* filmini VHS olarak kiraladıktan sonra şirket kaplanı olmaya karar verdiğinden beri onu böyle bir şey yaparken görmemişim.

Ayak sesleri diğer tarafta durdu. Gözetleme deliğinde bir gölge hayal etmiş olabilirim. Bir zincir diğer tarafa doğru kaydı ve

sürgü itildi. Kapı kolunun kilidi tıkladı ve kapı yavaşça açıldı.

Muhtemelen altmışlı yaşlarının sonlarında, kısa siyah saçlı, anne kotu üzerine şekilsiz ekose gömlek giymiş bir kadın Diane'e sorgulayan bir bakış attı. Yüzünde davetkâr bir ifade vardı ve ela gözleri temkinli görünse de bir sıcaklık taşıyordu. "Evet?"

Diane kendini yukarı çekti. "Buraya-"

Diane "biz" dediğinde kadın bakışlarını bana çevirdi. Tepkisi ani ve şiddetli oldu. İki eli de açık ağzına gitti ve gözlerinin çevresi normalin üç katı kadar büyüdü. Küçük bir inilti duyuldu ve yüzünün rengi soldu.

Başını apartmana, sonra tekrar bize çevirdi ve kapıdan dışarı fırlayarak Diane'i birkaç adım geriye savurdu. Kapıyı kapattı ve bana döndü.

Tek kelime etmeden bana baktı, bir panteri geride bırakmış gibi nefes nefese kalmıştı. Burun delikleri her nefes alışında sanki şoku atlatmak için vücuduna yeterince hava almaya çalışıyormuşçasına genişliyordu. Dikkatini benden çekip tekrar Diane'i bulmak için çaba sarf etmesi gerekiyor gibiydi. İkimiz de birbirimize bakarken Diane'in yüzünü inceledi.

Bir sonra bana döndü, bakışları yoğun. Sonunda, sesi soluğu kesilmiş gibi konuşmaya başladı. "Bu." Başını salladı ve sertçe yutkundu, sonra tekrar başladı. "Elbette sen Miriam'ınsın. Ama ben... bunun için söyleyecek sözüm yok."

Diane kadının görüş alanına girmek için bana doğru yaklaştı. "Annemiz Marguerite Myers." Boş bir bakışla karşılaşınca Diane devam etti. "Sanatçı. Gençken Miriam Fine olabileceğini düşünüyoruz."

Kadın gözlerini kırıştırdı. Eli başına gitti ve elini önden arkaya doğru savururken parmaklarını araladı, pürüzsüz olan ince saçları kabardı. "Marguerite. Elbette." Kapalı kapıya baktı ve düşünüyor gibiydi. "Tamam. Tamam." Her kelimeyle kendini toparladı ve az önceki uğultulu elektrik cızırdamayı bıraktı. Tenine yeterince renk geldi ve artık bayılacakmış gibi görünmüyordu. "Tamam. Kızlar."

Diane'in sesi durgun ve nazikti, belli ki oyundan kopmuştu. "Size bir şey sormak istiyoruz-"

Kadın elini kaldırdı. "Şimdi olmaz. Annemin yemeğini bitirmem ve gece için iyi olduğundan emin olmam için bana bir dakika verin. Seninle IHOP'ta buluşuruz." Sesli harfleri bizim batı ağızımızdan biraz farklı bir şekilde telaffuz ediyordu. Nazal ya da düz bir şekilde. Farklıydı. Sessiz ve dikkatli bir diksiyonla konuşan annem gibi değildi.

"Sen de kimsin?" Diane kaçırdı.

Kadın duraksadı ve benden Diane'e baktı. Birden bir gülümseme belirdi ve yüzünü öyle bir aydınlattı ki, apartmanın klostrofobik duvarları yıkılmış ve güneş açmış gibi hissettim. "Ben teyzen Deb."

1965

Debbie havuzda bağırان çocuk kalabalığına bakarken sesi umutlu geliyordu. "Görünüşe göre iyi bir ebelemece oyunu oynuyorlar. Oynamak ister misin?"

Miriam arkasını döndü ve Johnson & Johnson bebek yağı şişesine uzandı. Pembe kapağı kapattı ve her iki bacağından aşağı birer çizgi döktü. Havlusuna damlamadan önce ovma için acele ederken, son iki haftanın tüm sıkıntısının ses tonuna yerleşmesine izin verdi. "Hayır, bir grup çocukla kovalamaca oynamak istemiyorum." Havlusunun üzerine uzandı ve gözlerini kapattı, göğsünün eşit şekilde bronzlaşması için çenesini kaldırdı. Debbie'nin yanı başında kıpırdanmasını görmezden gelmeye çalıştı.

Bir dakika sonra Debbie, "Bunu yapmamın bir sakıncası var mı?" diye sordu.

Miriam gözlerini siper etti ve Debbie'ye baktı. "Devam et. Yani, beni yalnız bırakman sorun değil. Tek başıma yatmam garip görünmez çünkü hiç arkadaşım yok çünkü kimseyi tanımadığım bu aptal kamptayım. Çünkü senden yapmanı istediğim şeyi yapmadın ve Ruby ile Barry de hayatımı mahvetmek için bizi bilmediğimiz dağların ortasına getirerek hepimizi cezalandırmaya karar verdi."

"Tamam." Debbie her zamankinden daha güçlü bir şekilde cevap verdi. "Senin kadar iyi bir yalancı olmadığım için tutamıyorum. Sana zaten söyledim.

zilyon kere özür dilerim."

Debbie'nin gözleri yaşardığında Miriam neredeyse kendini kötü hissedecekti. Ama kahretsin, bunların hepsi Debbie'nin suçuydu. Ruby ve Barry Fine Mobile'ı Skokie'ye geri götürdüklerinde Dale Radford başka bir kızla çıkıyor olacaktı.

Debbie ayağa kalktığında Miriam neredeyse uyuyakalmıştı. "Kavruluyorum. Havuz bu kadar yakınken burada oturmak aptalca." Miriam'ın itiraz etmesini beklemedi ve cankurtaranın "Koşmak yok" diye bağırmasını göze alarak havuzun kenarına koştu. Suyu doğru beceriksizce bir gülle attı.

Yalnız kalmak Miriam'rahatsız etmemişti; tek istediği Debbie'yi eğlenceden mahrum bırakarak ona işkence etmektir. Bir , küçük kız kardeşinin biraz küstahlık göstermesine sevinmişti.

Miriam yuvarlandı ve *Seventeen* dergisini eline aldı. Sayfalardaki tüm kızların saçları düz ve sarıydı. Kimse her yöne giden koyu dalgalarıyla Miriam'a benzemiyordu. Belki de saçlarını kestirmeliydi, Ruby'nin istediği bu olsa bile.

Bir soğuk su şoku sırtına sıçradı ve dergisinin sayfalarını deldi. Şu aptal çocuklar. Miriam, birilerine haddini bildirmeye hazır bir şekilde arkasını döndü. Bulduğu şey, soğuk dalgadan daha büyük bir şokla nefesini kesti.

Debbie havuzun dört metrelik kısmında durmuş gülüyordu. Saçları geriye doğru kaymıştı. Ama Miriam onu fark etmedi bile.

Kollarını havuzun kenarına kavuşturmuş ve çenesini onların üzerine dayamış bir çocuk ona en sevimli, en yaramaz sırıtışını gösterdi. Saçları ıslak olmasına rağmen dalgalı duruyordu. Vücudu altın sarısı, o güne kadar gördüğü en muhteşem çocuktur.

"Hey, Miriam. Dışarı çok sıcak. Serinlemeye ihtiyacın var gibi görünüyor."

Adını biliyordu. Muhtemelen Debbie'den. Ve bunun için Miriam Debbie'nin doğmak dahil her suçunu affetti.

Birdenbire farkına vardığı ve kulaklarında çınlayan tek bir düşünce vardı: *Evleneceğim adam bu.*

En yakın IHOP'ta bir kabin bulduk ve kahve sipariş ettik. Patates kızartması ve hamburger kokuları midemin guruldamasına neden oldu. Daha önce yediğim McMuffin'den beri bir şey yememiştim ve Baxter'ın binasını izlerken içtiğim kahve midemde bir delik açmıştı. Beklerken bir krep sipariş etmeyi düşündüm ama fincanıma küçük plastik bardaklardan dört yarım buçuk eklemekle yetindim. Karşımdaki somurtkan kız kardeşin önünde yemek yemektense, otel odama pizza teslimatı anlamına gelse bile kendi başıma yemeyi tercih ederdim.

Diane kendini hostes istasyonuna ve ön kapılara bakacak şekilde konumlandırmıştı. Sırtım girişe dönük, ürkek ve sese duyarlı bir şekilde oturuyordum, her saniye Deb'in, yani teyzemin arkamdan çıkagelmesini bekliyordum ve onun gelmesinin biraz zaman alacağını biliyordum.

Bir keresinde Diane ile konuşmaya çalıştım. Tüm bu olanlar beynimde dönüp duruyordu ve ben bunu tartışmak istiyordum. Bir çürüğü dürtmek gibi, Baxter'ı düşündüm. Ve kırmızı elbiseli kadını. Ve öpücüğü.

Bunu biriyle birlikte düşünmeye ihtiyacım vardı. Diane bana bakarken içimde tuttuğum kelimeler kapalı dudaklarımın arkasında birikti ve sütlü kahvemi midemde aside dönüştürdü. Annemin asıl adını öğrenmeyi, sevdiği belli olan bir adamla tanışmayı ama aralarındaki ilişkiyi bilmemeyi, tanışmamıza izin verilmesi de büyükannemizi bulmayı hazmedemedim. Ve şimdi,

annemizin kız kardeşiyle konuşmak için burada bekliyor. "Annem buradan ne zaman ayrıldı? Neden?"

Diane'in gözleri bir an bana odaklandı, sonra gözlerini kırptırdı ve sanki varlığımdan sıkılmış gibi garsonun koşuşturarak geçip gitmesini izledi.

Artık canıma tak etmişti ve kararlı bir sesle, "Vince'i ben öldürmedim," dedim.

Bakişlarını sakınleştirdi ve dikkatini bizim standımızdan ayırmadı. Cevap yok.

Hayal kırıklığı içinde arkama yaslandım. "Carly'yi öldürmeyi planlıyordu.

Muhtemelen Brian'ı ve belki iki adamı daha öldürdü."

şimşek hızında bir hareketle çantasını ve kabinden dışarı fırladı. Amaçlı adımlarla restoranın arka tarafındaki tuvaletlere yöneldi.

Garson kız kahve fincanlarımızı doldurmak için masada durdu. Parlak siyah bir pantolon ve polyester bir bluz giymiş, Sue isim rozetini sıksa göğsüne iliştirmişti. Saman gibi saçları dağınık bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı, kırk ile altmış yaşları arasında bir yaşta olabilirdi. "Size yiyecek bir şeyler getireyim mi?"

Midem guruldadı. "Bir sipariş krep." Neden olmasın?

Yumurta, domuz pastırması ya da jambon, battaniyede domuz ya da spesiyallerden herhangi birini istemediğimden emin olduktan sonra hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ve aceleyle uzaklaştı.

Diane'tuvalette ne yaptığını ve on dakika boyunca orada kaldığını bilmiyordum ama krepler geldi. Üzerlerine çırpılmış tereyağı bahanesini sürdüm ve akçaağaç şurubu döktüm. Krep en rahatlatıcı yiyecek ve Tanrı biliyor ya biraz rahatlamaya ihtiyacım vardı. Yumuldum. Muhtemelen gayet iyidiler ama bana göre hamurun tadı duvar kağıdı hamuruna benziyordu ve şurup dilimi kıvırdı. Hepsi midemin dibine bir derinlik yükü gibi indi. Tadını ıkaramayacağım kadar çok şey oluyordu ve Deb aniden koridorda omzumun yanında belirip Diane'in yerine kabine girdiğinde tabağı ittim.

Bütün o yapış yapış krep karmaşası midemde ekşi bir topa dönüştü. Ağzımı zorla açtım ve "Merhaba" diyecek kadar kendime gelebildim.

Deb'in yuvarlak yüzünde solgun bir solgunluk vardı. Dudakları renksizdi ve düz bir çizgi halinde çizilmişti. Görünüşe göre, ikimiz de gergindik ve

Bağlantısız. Bir gülümseme denemesi yaptı ve bana aynı zayıf cevabı verdi. "Merhaba." Bastırılmış bir nefes verdi. "Seni buraya getirdiğim için özür dilerim. Annemin seni görmesine izin veremezdim." Bana baktı ve başını salladı. "Ona çok benziyorsun. Şok oldum."

Ne diyeceğimi bilemedim, bu yüzden hiçbir şey söylememeyi tercih ettim. "Sorun yok."

Deb'in gözleri şaşkınlıkla bana yapışmış gibiydi. "Hayır, değil. Ama annem Miriam'ın o şekilde gidişini hiçbir zaman atlatamadı. Onca yıl geçti ve tek kelime etmedi. Şimdi de kafası çok karışık ve kolayca üzülüyor. Seni görmeyi kaldırabileceğinden emin değilim."

Zaman zaman annemin ailesini merak ederdim. Büyükanнем Ardith dünyanın en iyi büyükanнесiydi, bu yüzden iki büyükanнем olmadığı için kendimi yoksun hissetmiyordum. Ama şimdi bir tane olduğunu, adının Ruby olduğunu ve Chicago'da yaşayan Yahudi bir kadın olduğunu bildiğim için, onu tanımak için bir özlem duyuyordum. Ama ona daha fazla acı çektirme riskini göze alarak değil.

Diane yanıma kaydı, bana bakmadan kalçamı duvara yasladı. Kaburgalarını masanın kenarına dayayarak öne doğru oturdu. "Deb Fine? Teyzemiz olduğunu nereden çıkardın?"

Deb tokat yemiş gibi başını geriye çekti. Sonra gözleri yumuşadı. "Bir şey için," dedi ve Diane'i işaret etti. "Şu."

Diane şaşırmış gibi çenesini yukarı kaldırdı. "Ne?"

Deb biraz rahatlamış ve kollarını masaya dayadı. "Ses tonun. Yoğunluğun. Sesin bile ona benziyor." Sonra başını bana doğru çevirdi. "Ama sen. Miriam'ı evden ayrıldıktan sonra hiç görmedim ama sen tıpkı ona benziyorsun."

Miriam mı? Ne kadar titiz bir isim. Gergin bir isim, saç spreyi ve rosto. Bu annem olamaz.

"Onu en son ne zaman gördün?" Nereden başlayacağımı bilemedim.

Deb kendini kötü bir habere hazırlıyormuş gibi kaskatı oturuyordu. Eski bir menteşe kadar paslı bir sesle, "O öldü, değil mi? Bu yüzden buradasınız. Ölüm döşeğinde sana bizden bahsetti, sonunda ailesini kabul etti. Sen de bana onun öldüğünü söylemeye geldin."

Elim fırladı ve beni şaşırtarak koluna indi. Rahatlatıcı dokunuşlara yatkın değildim. Ama o sıcak ve yumuşaktı ve

Dokunuşumu hoş karşılamış gibiydi. "Hayır. O yaşıyor. O iyi."

Deb'in fiziğinde annemle benzerlik aradım. Her iki kadın da benden çok uzun değildi, yaklaşık beş-dört ya da beş-beş yaşlarındaydılar. Yıllarca vegan beslenmesi ve sık sık yoga yapması annemin kemiklerinde yağ taşımamasını engellemişti. Deb yumuşak ve yuvarlak görünüyordu, sanki sarılmak için yaratılmış bir kadın yastığı gibiydi. Annem çoğunlukla sakın bir ifade takınırdı, ne mutlu ne de üzgündü, ince yüzü keskin bir şekilde, bazen sırtından aşağıya doğru bir örgü ile evcilleştirdiği vahşi gri dalgaların bulutlarıyla çevriliydi. Deb'in kestane rengi saçları çenesine kadar gevşek bir şekilde dökülüyordu ve yan kısmındaki köklerden belli belirsiz bir gri ışıltı görünüyordu. Gülme çizgileri ve gözlerinin köşesindeki kaz ayakları dışında, Deb'in yüzü, yuvarlak yanaklarıyla, annemin çukurlaşmış yanaklarından çok daha genç görünüyordu. Annemin mavi gözleri Deb'in ela gözleriyle tezat oluşturuyordu. Ama yüzünün eğiminde, kollarının masaya yaslanışında ya da ağzının şeklinde bana annemi hatırlatan bir şeyler vardı.

Deb kendini en kötüsüne hazırladıktan sonra rahatlamış gibi titrek bir nefes aldı. "Siz onun kızlarısınız. Büyümüşsünüz. Ah, sizi bebek ve çocukken tanımayı ne kadar çok isterdim." Gözleri doldu ve sesi çatallaştı. "Çok şey kaçırmışım gibi hissediyorum. Her zaman çocuklarım olsun istedim, özellikle de kızlarım. Ve şimdi Miriam'ın hiç tanıyamadığım iki kızı olduğunu öğrendim."

Diane, Deb'in duygularından etkilenmiş gibi görünmüyordu. "Beş kızım var.

Dört oğul."

Deb'in ağzında şok olmuş bir O harfi belirdi ve onaylamak için bana baktı.

Kolunu bir kez okşadım ve elimi geri çektim. "Evet. Dokuz çocuk. En büyük kız kardeşimizi birkaç yıl önce kaybettik. Şimdi sekiz kişi olduk."

Bir an şaşkınlıkla bize baktı, sonra içinden derin bir kahkaha yükseldi. Ona ve bu hafifliğin sesine aşık olmuşum. Nadiren sessiz ve düşünceli kahkahalar atan ciddi annemizden çok farklıydı. Deb hiçbir şey saklamazdı, sanki hiçbir sırrı yokmuş gibi, içinde karanlık ve düşünceli hiçbir şey yokmuş gibi.

Diane ve ben onun kontrolü ele almasını bekledik.

Gözlerini kuruladı ama gözyaşlarını tutamadı. "Özür dilerim. Bu hayal edebileceğim en tuhaf durum."

Chicago aksanı kulağa yabancı ama hoş geliyordu.

Diane teyzemize pek aşık görünmüyordu. "Ne demek istiyorsun?"

Deb nefesini içine çekti ve ciddileşti. "Miriam pek anaç bir insan değildi."

Diane savunmaya geçti. "Ama onu uzun zamandır görmediğinizi söylediniz, nereden biliyorsunuz?"

Deb çatışmaya girmede. "Haklısınız, elbette. Ve insanlar değişir. Yine de Miriam'dan bu kadar büyük bir değişim beklemezdim. Yani, kendine verdiği isim bile biraz... yüksek."

Diane kaşlarını çatı. "Marguerite Myers kulağa pek de hoş gelmiyor."

Ben bu konuda Deb'in tarafını tuttum ama bir söylemedim.

Deb elini alnında gezdirdi ve saçlarını kulağının arkasına itti. Dostça ve hoş bir şekilde başladı. "Annemi eleştirmek istememiştim. Sadece biz çocukken bebeklerle oynamaktan nefret ederdi. Yavru kedinin yatağında uyumasına izin vermezdi." Artık sesi sertleşmiş ve acıyla karışmıştı. "Kendisi dışında kimseye ayıracak ne zamanı ne de enerjisi vardı."

Diane'in sesi alçaldı ve hiç istifini bozmadı. "Yine de dokuz çocuk büyüttü ve şu ana kadar on iki torunu var. Belki de onu sandığınız kadar iyi tanıımıyorsunuzdur."

Biz çocukları yetiştirmek, annemizin yetiştirilmemizdeki rolü hakkında abartılı bir ifade olabilir. Bizi o doğurdu. Bizi sevdi. Bazen felsefe ve ilginç bilgilerle bize yol gösterdi. Ancak çocuk yetiştirmeyi düşündüğümde aklıma tutarlılık, güvenilirlik, disiplin ve hatta rutin fikri geldi. Annem annemdi ve onun gibi başka bir kadın asla olmayacaktı. Annem olduğu için üzülemezdim. Ama o bizi büyütmekten çok büyümemize tanıklık etti.

Deb başını sallayarak Diane'e hak verdi. "Elbette. Onu son gördüğümde ancak on dokuz yaşındaydı. Çok şey değişmiş." Bizi içine almak için iki elini kaldırdı. "Belli ki Miriam iyi bir anneymiş, çünkü ikiniz de çok güzelsiniz."

Çok diplomatikti, çünkü Diane'in Deb'e iyi davrandığını söyleyemezdim.

Birkaç saniye sessizce oturduk.

Garson kız bir avucunda bir cezve kahve ile masamızda durdu. Yarıyı yenmiş krebi işaret etti. "Bitirdin mi tatlım?" Başımı salladım.

"Biraz daha kahve?"

Başımızı salladığımızda, masaya bir bilet yapıştırdı, tabağı aldı ve aceleyle gitti.

Deb önündeki kaşığa dokundu, bir o yana bir bu yana kaydırıldı. "Eğer Miriam -ya da Marguerite- iyiyse, neden buradasınız? Bizi nasıl buldun? Neden o da burada değil?"

"Neden gitti?" Diane karşı çıktı.

Kız kardeşime huysuz bir bakış attım ama o bunu görmedi çünkü tuvalete gittiğinden beri bana bakmamıştı. Sorguyu yumuşatmaya çalıştım. "Annem geçmişi hakkında hiçbir şey söylemedi. Babamla 1972'de ordudan ayrıldığında tanışmış ve babam onu Nebraska'ya getirmiş."

Deb'in ağızı açıldı ve bana bakakaldı. "Miriam Nebraska'da mı yaşıyor? Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Sanırım bir Chicago yerlisi Cornhusker Eyaleti'nden etkilenmez. "O bir sanatçı."

Deb sanki bize hakaret etmiş olabileceğini fark etmiş gibi ağızını kapattı. Söylediklerimi düşünmüş gibiydi ve başını salladı. "Bunu görebiliyorum. Biz küçükken hep bir şeyler çizer ya da boyardı."

Diane, Deb'i bir şahinin fareye nişan alması gibi izlerken, "Öncelikle heykel ve çömlekçilik," dedim.

"Huh." Deb şaşırmış gibiydi. "Ve dokuz çocuğu vardı. Nebraska'da. Ve annemi ya da beni görmek için hiç geri dönmedi. Babam öldüğünde bizimle iletişime bile geçmedi." Yine boğazı düğümlendi. Annemin aksine, Deb'in duyguları deri seviyesinde yaşıyormuş gibi görünüyordu.

"Bir şeyden mi saklanıyordu?" Ben sordum.

Deb beni düşündü. "Miriam her zaman çok tutkuluydu. Değişkendi. Ailelerimizle kavga ederdi. Miriam kendi bildiğini okurdu ve istediğini elde edemezse inanamayacağınız cezalar verirdi."

Annem mi? Yaşam modeli *Desiderata* olan kadın, "Mümkün olduğunca, şu kişilerle iyi ilişkiler içinde ol

tüm insanlar"?

Diane şüpheci bir sesle *mırıldandı*. "Bu annemizin sesine benzemiyor."

Onu dürtmek ve "Değil mi?" demek istedim. Ama arkadaş değildik ve asla da olamayabilirdik.

Deb, Diane'le kavga etmekle ilgilenmiyor gibiydi. "Dediğin gibi, onu görmeyeli... Tanrım, kırk yıldan fazla oldu. Tek bildiğim birlikte büyüdüğüm Miriam."

"Pek iyi anlaşılmışa benzemiyorsunuz." Diane bunu suçlayıcı bir ısıklıkla söylemişti. Eyerinin altına ne girmişti de bu zavallı kadına bu kadar düşmanca davranıyordu?

Deb'in gülümsemesi bozuldu ve ela gözlerinde derin bir hüznün belirdi. "Oh, yanılıyorsunuz. Miriam ve ben olabildiğince yakındık. Aramızda iki yıldan az zaman vardı. Bu yüzden gitmesi ve ondan tek bir kelime bile duymamak beni çok üzdü."

Kolumu omzuna dolamak istedim. Çok yaralı görünüyordu. "Ne oldu?"

Kısa bir hıçkırık çıkardı ve ağlamasına izin vermeyerek havayı içine çekti. "Diğer hikayelerden çok farklı olduğunu sanmıyorum. Yetmişli yıllardı, bilirsiniz. Gençler isyan ediyor ve dünyayı değiştirmeye çalışıyordu. Miriam savaş hakkında çok güçlü şeyler hissediyordu. Onunla konuşmak mümkün değildi."

"Peki ya sen?" Ben sordum.

Özür dileyen bir gülümseme takındı. "Miriam bana çok kızardı. Bana iyi çocuk derdi. Muhtemelen öyleydin de. Annemle babamın kuralları vardı ve ben de onlara uyardım. Büyüdükten ve düşündükten sonra, acaba Miriam'a tepki vermiyor muydum diye merak ettim."

Diane taş suratlı bir şekilde oturdu.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Kaşığı tekrar kenara itti ve bıçağı yanına getirdi. "Miriam'ın annem ve babamla korkunç kavgalar ettiğini görürdüm. Sonra hissimle çıkıp giderdi ve annemle babam bu konuda tartışırlardı. Annem çok ağlardı. Tüm bu çatışmalardan nefret ederdim, bu yüzden görünmez olmaya çalışırdım. Sorun yaratmamaya çalıştım."

Bu kadını sevmiştim. Çok ortak noktamız vardı.

Diane çantasından telefonunu çıkardı ve yüzüne ters ters baktı. "Bak, uuşumdan önce havaalanına gidip arabayı bırakmak için yeterli zamanım var. Kız kardeşini kırk yıldan fazladır görmedin. Bize bir yardımın dokunacağını sanmıyorum." Kabinden kaydı ve masanın üzerine iki yirmilik bıraktı. Göz teması kurmadan, "Kahve ve başka ne varsa getireyim. Para üstünü bekleyecek vaktim yok."

IHOP'tan çıkıp beni Skokie, Illinois'de mahsur bırakırken arkasına bile bakmadı.

Deb ve ben vinyl kabinin arkasına oturduk ve birbirimize baktık.

Ağzının kenarı seğırdi ve gözlerinde bir parıltı belirdi. Yüzü yarıldı ve gülmekten kırıldı.

Durum çok tuhaf olduğu ve gülüşü bulaşıcı olduğu için pes ettim ve ona katıldım.

Bu kez gözleri yaşardı ve iyi bir mizahla parladı. Hâlâ kıkırdayarak başını salladı. "Eğer Miriam'ın kızı olduğuna dair bir şüphem varsa, bu onu ortadan kaldırdı. Aman Tanrım. Aynı çalım ve öfke. O düşüncesizlik."

Ön kapıya baktı ve Diane'in çantamla içeri girdiğini görmek için arkamı döndüm. Ev sahibesine birkaç kelime söyledi, çantayı yere bıraktı, etrafında döndü ve kapılardan hızla geçti.

Deb masanın ucundaki sebile uzandı ve bir peçete koparıp gözlerine sürdü. "Bir keresinde hatırlıyorum, o lisedeyken olmalı, ben de on iki ya da on üç yaşındaydım. Grant Park'taydık, şehir merkezinde. Neden orada olduğumuzu hatırlamıyorum. Yine de yılın bu zamanlarıydı."

Bunu düşünürken yüzündeki neşe kayboldu, gözleri uzaklara daldı. Yeniden bana odaklandı. "Annemin oraya tek başımıza gitmemize izin vereceğini düşünemiyorum. Ama her neyse, oradaydık ve genç bir adam Vietnam hakkında konuşuyordu ve insanlar

etrafında toplanıyordu. Doğaçlama mıydı yoksa planlı bir miting miydi bilmiyorum."

Yine durdu ve gözleri sanki her şeyi görüyormuş gibi ileri geri gidip geldi. "Acaba Miriam bunu biliyor muydu ve neden şehir merkezine gitmemiz gerektiğine dair bir bahane uydurdu mu?" Bana sırtıttı ve elini salladı. "Önemli değil. Her neyse, parktaydık ve Miriam beni adamın konuştuğı yere doğru sürüklemeye çalıştı. İnsanlar heyecanlanmaya başladı. Ben gitmedim ve Miriam'ın gitmesini sağlamaya çalıştım. Tabii ki annemle babamın bizi orada istemeyeceğini biliyordum. Ne dersem diyeyim, o adamı dinlemeye gitmeye kararlıydı. Ve beni terk etti. Diane' az önce yaptığı gibi benden uzaklaştı."

Diane'in anneme çok benzediğini hiç düşünmemiştim ama şimdi düşündüm. Diane, yoluna çıkacak birine meydan okurcasına hayatın içinde fırtınalar estiriyordu. Annem yavaş hareket , sanki her ayağını nereye koyacağını düşünüyor, belki de en küçük bir toz zerresini bile rahatsız etmek istemiyordu. Annem hiç Diane kadar güçlü olabilir miydi?

"Sen ne yaptın?" Araç paylaşımı ya da taksi çağırıp çağıramayacağımı, havaalanına giden bir otobüs ya da metro olup olmadığını ve bu gece Denver'a dönmek için ne yapmam merak ederek sordum.

Alnını kırıştırdı, yumuşak kestane rengi saçları kulağının arkasına sıkıştırdığı yerden kaydı. "Skokie'ye giden bir otobüse bindim. Emin olmak için çok korktum. Ama bir yolunu buldum. Anneme Miriam'ın arkadaşı Rita'nın evinde olduğunu söyledim. Sonra da hasta olana kadar endişelendim. Yani *hastalanana kadar*. Kustum . Miriam yemekten bir süre sonra eve geldiğinde, kendi deyimiyle 'hareket' konusunda çok heyecanlıydı. Onu ispiyonlamadığım için bana teşekkür etti ama beni eve tek başıma bırakırken iki kere düşündüğünü sanmıyorum."

"Özür dilerim," dedim. "Miriam dediğiniz kişinin bizim anne dediğimiz kişi olduğunu hayal edemiyorum."

Deb restoranın etrafına bir göz attı. "Annemi, yani büyükanneni çok uzun süre yalnız bırakamam. Sanırım havaalanına gitmek için bir araca ihtiyacınız var."

Chicago'da ne kadar kalacağımızı bilmediğim için Diane dönüş uçuşumu ucu açık bırakmıştı. Ama Diane haklıydı, burada annemi koruyacak pek bir şey yok gibi görünüyordu.

Annemin kız kardeşini daha yakından tanımak için bir merak ve özlem duyduğumu itiraf etmeliyim. Belki büyükannemle tanışırım.

"Neden yolda konuşmuyoruz? Kız kardeşimin son kırk beş yılını nasıl geçirdiğini öğrenmek için sabırsızlanıyorum ve eminim sen de bazı soruların yanıtlanmasını istiyorsundur."

Bir sorun çözüldü. Telefonuma uzandım. "Uçuşları kontrol edeyim, bakalım bu gece Denver'a giden bir uçağa binebilecek miyim?"

Ben Southwest uygulamasını açıp uçuş rezervasyonu rutinini tıklarken o arkasına yaslanıp sabırla bekledi. Sık uçan biri olmadığımın, bir uçağa binmenin neredeyse otobüse binmek kadar kolay olmasına şaşırmıştım. Ama daha pahalıydı. Chicago gezim, tatil birikimlerimde büyük bir düşüş yaratacak ve tüplü dalış gezisi hayalini daha da uzaklara itecekti.

Rezervasyonu tamamladıktan sonra telefonumu cebime koydum. "Üç saat içinde kalkacak bir uçak var." Umarım bu beni Diane'le aynı uçağa bindirmezdi. Ama o zaten birinci sınıfta olacaktı.

Hostes standından çantamı aldım ve Deb'i IHOP'tan otoparktaki beyaz bir Taurus'a kadar takip ettim. Yıllar görmüş olmasına rağmen içi tertemizdi ve ön paneldeki bir düğmeden çiçekli bir oda spreyi sarkıyordu. Direksiyonun arkasına geçti ve büyük el çantasını arka koltuğa bıraktı. Dik oturdu, iki eli direksiyonun üzerindeydi ve dikkatini aynalardan ön cama, oradan da gösterge paneline doğru sürekli bir dönüş halinde tutarak dikkatli bir şekilde sürdürdü.

"Sanırım Miriam'ın bir kız olarak nasıl biri olduğunu bilmek istiyorsunuz, bu yüzden size onu nasıl hatırladığımı anlatacağım. O benim idolümdü. Çok güzel, çok akıllı ve hayat doluydu. Herkes onu severdi. Annemi ve babamı parmağında oynatırdı. Özellikle babam. Ailemizin ışığıydı. Her zaman bir şeyler yapar ve bizi güldürürdü."

"Bu benim en büyük kız kardeşim Glenda'ya benziyor."

Sesim ağır gelmiş olmalı ki Deb hemen "Ölen kız kardeşin mi?" sordu.

Başımı salladım. "O da anneme benziyordu." Dalgalı saçlarımı kaldırdım. "Bazılarımız bunu aldı, bazılarımız alamadı."

Deb kendi düz saçlarına bir fiske vurdu ve elini tekrar direksiyona götürdü. "Tüm bu muhteşem bukeler büyükbabandan geliyor."

Büyükbaba. Vay canına.

Trafiği izlerken, "Miriam'ın görünüşünü hep kıskanmışımdır. Ancak çoğu insanın onun hakkında bilmediği şey, içinde bir hüznü olduğuydu. Derin bir acı ve bunun geldiğini bilmiyorum. Bunu hep büyükannenize sormak istemiştım ama o gittikten sonra Miriam hakkında hiç konuşmadık. Belki de Miriam bununla doğmuştur, bir tür kronik depresyon."

Başka bir otoyola doğru yol almıştık. Bu metropol geniş bir alana yayılmıştı, ancak arterler her şeyin hızlı bir şekilde sağlıyor gibiydi.

Gökyüzü karardıkça, şehir bana daha da yabancı bir his veriyor, endişemi ve klostrofobik hislerimi artırıyordu.

Büyükannen. Deb'in kendi annesi Ruby Fine'a bu kadar kolay bir şekilde büyükannem dediğini duymak beni sarstı.

Deb sağ şeritte kaldığı için arabalar etrafımızda vızıldadı. Bu trafikte manevra yapan ben olmadığımı sevinerek, "Annem bir keresinde hayaletleri kovalamak için bize ihtiyacı olduğu için bu kadar çok çocuğu olduğunu söylemişti. Karanlık ne zaman başladı bilmiyorum ama kendimi bildim bileli var."

Bu Deb'i üzmüşe benziyordu. "Belki de Miriam'ın genç bir insan olarak azmi ve tutkusu bu hayaletlerden kaçma çabalarıydı."

Onu annemin çocukluğuna geri götürdüm. "Yakın olduğunuzu söylemiştin."

Deb'in gülümsemesi arabanın içine güneş ışığı getirdi, kasvetli alaca karanlığı kovdu. Acaba anneme aile içinde kıvılcım etiketini yapıştırmakla kendini eksik mi satmıştı? "Çocukluğumuz boyunca bir yatak odasını paylaştık ve ne kadar eğlendik. Küçükken kaleler inşa eder, kitaplar okur ve bütün gün fıstık ezmesi ve tuzlu kraker yedik. Büyüdüğümüzde *Teen Beat* dergilerimizle geç saatlere kadar oturur ve bir gün evleneceğimiz erkekler hakkında konuşurduk." Kıkırdaması neşeliydi. "O hep John'u seçti ama ben Paul ve George arasında gidip geldim."

Hızlı bakış dizisine beni de dahil etti ve ben de onunla birlikte kıkırdamak zorunda kaldım.

İlk başta anıları umursamıyor gibiydi ama sesi giderek koyulaştı. "Miriam her zaman, o zamanlar dediğimiz gibi, hızlıydı. On dört yaşındayken düzenli bir erkek arkadaşı oldu. O andan itibaren

Her şeyini onunla paylaştı ve sadece o yokken benimle birlikte olmak istedi."

Gözler tekrar yolda ve artık ayık. "Ama sonra Miriam'da bir şeyler değişti. Arkadaşlarımdan ergenlik çağındaki kızları hakkında konuştuklarını duydum ve bunun oldukça yaygın olduğunu düşündüm. Bir sürü drama. Kimse onu anlamıyordu. Bağırıyor, kapıları çarpıyordu. Her zaman bencil bir çocukken, şimdi daha da bencilleşmişti. Sanki onun için savaştan ve savaşın sona ermesindeki rolünden başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibiydi."

Elleri direksiyonu kavradı ve ağzı aşağıya doğru döndü. "Belki de bir tür akıl hastalığı vardı. Arkadaşımdan kızında sınırda kişilik bozukluğu var ve bazı davranışları Miriam'a benziyor. Ama belki de Miriam sadece kendini düşünen biriydi. Annem ve babamın onu hep şımarttığını, her şeyi yanına bıraktığını ve nöbetlerine boyun eğdiğini düşünmüştümdür." Sesinde acı ve burukluk vardı. "Bilmiyorum. Öğrenmemiz için bize bir şans vermedi."

"Evden ne zaman ayrıldı?"

"1968 yazında. O yıl Chicago'da yapılan Demokrat kongresini duydunuz mu?"

Hakkında biraz bir şeyler duymuştum. "Savaş protestoları vardı ve polis müdahale etti, değil mi?"

Gözlerini anket rotasında gezdirmeye devam etti. Araba kullanırken bana Diane' daha fazla güven veriyordu. "Her şeyin çığırından çıktığı geceydi. Yazın sonunda. On yedi yaşına yeni girmişti. Erkek arkadaşıyla protestoya gitmiş, beni de planına dahil etmişti. Ama sonra babam onu televizyonda gördü ve eve döndüğünde büyük bir kavga ettiler. Kaçtı ama sabahın üçünde gizlice yatak odamızın penceresinden içeri girdi. Kıyafetleri kan ve sanki yanıyordu. Manik, şimdi öyle diyoruz. O zaman tek bildiğim beni korkuttuğuydu, sanki çok yakın durursam yanacakmışım gibi. Bir bavul hazırlamıştı."

Bunun üzerine Deb durdu ve güldü. "En sevdiğim gömleğimi ve sevdiğim cutoff'ları aldı. Bilirsiniz, tam doğru uzunlukta ve uygun. Onları asla geri alamazsın." Gözleri parladı. "On beş yaşındayken bu şeyler benim için gerçekten önemliydi."

"Sahip olduğumuz tüm parayı aldı, ki çocuk olduğumuz için çok fazla değildi. Bebek bakıcılığından kırk dolarım vardı ve annemin bütün yaz dondurmacıda çalışarak ne kadar biriktirdiğini söyleyemem ama yüz dolardan fazla değildi. Babamın cüzdanından bir yirmilik aşırıdım, annemde de iki tane vardı." Deb'in bisküvi üzerindeki tereyağı kadar sıcak olabilen sesi şimdi kömür serpilmiş gibi rendeleniyordu. "Bana hiç sarılmadı bile. Sadece pencereden kayboldu."

Gözlerindeki acı, kız kardeşlerimden birinin beni bu şekilde terk ettiği düşüncesiyle içimi acıttı. Diane'in IHOP'tan geri çekildiğini hayal ettim. Ayrılığımız geçiciydi ama. Öyle değil mi? "Ve onu bir daha hiç görmedin mi?"

Sinyal lambasına dokundu ve O'Hare tabelalarından çıktı. "Ondan sonra onu bir kez gördüm. Yaklaşık iki yıl sonra, annem ve babam eve geldi. Bana biraz para verdi ve şehir merkezinde ürkütücü bir mahalleye gidip onun için bir şey istedi. Kapalı bir zarfın içindeydi ve sahte bir kimlik olduğundan emindim. Annem ve babam yattıktan sonra gelip aldı. O zaman bana sarıldı. Sanırım bir daha geri dönmeyeceğini biliyordu."

"Marguerite Myers?"

Havaalanı kompleksine varmıştık ve terminale yaklaşırken yavaşladık. Gözleri kaldırıma dikilmiş, duracak bir yer arıyordu. "O zamana kadar ona çok kızmıştım, onu bir daha asla görmek istemedim. Biliyorsun, ailemizin kalbini kırdı. Babam gittikçe daha da sinirlendi ve daha çok sigara içti. O gittikten yaklaşık on yıl sonra babam akciğer kanserinden öldü. Bir kart bile göndermedi."

Annem babasının ölümünü biliyor muydu? 1978'de Glenda, Louise ve Diane doğmuştu. Miriam'ı ve yaptıklarını savunmak yanlış geliyordu ama hayatım boyunca annemi savunmuştum.

Deb kaldırıma doğru ilerledi ve arabayı park etti. "Annen hakkında kötü konuşmak istemem. Eminim sizin yanınızda, bizim yanımızda olduğundan çok daha farklı bir insandır. Öyle olmalı, çünkü sen ve Diane belli ki onu seviyorsunuz. Bunca yolu ona yardım etmek için geldiniz. Ve çok şefkatli bir insana benziyorsunuz."

Babam bize görev ve ilgi aşılayan kişiydi. Düğünlere, cenazelere, yıldönümü partilerine, bebek partilerine katılmamızda, kimin ihtiyacı olursa yardım eli uzatmamızda ısrar ederdi. Susan'ın anneme yönelttiği suçlamaları düşünmekten nefret ediyordum ama haklıydı; annem doğru olanı ya da bekleneni hiç düşünmeden tam olarak kendi istediğini yapıyordu. "Seni bu kadar incittiği için üzgünüm."

Deb hem kahkaha hem de hıçkırık gibi bir ses çıkardı. Burnunu çekti. "Onun adına özür dilemene gerek yok. Ama bilmelisin ki, sanırım bir keresinde gerçekten ihtiyacımız olduğunda bana yardım etmişti."

Ona sorgulayan bir bakış attım.

"Jimmy'm bir kağıt ürünleri deposunu yönetiyor. Göz alıcı bir iş olmadığı kesin. Ama neredeyse kırk yıldır bu işi yapıyor ve gelecek yıl emekli olacak." Gururla gülümsedi. "Ama 1996'da bir kaza geçirdi. Jimmy sola dönerken aptal bir adam kavşakta ona çarpmış. Işık Jimmy'deydi ama adamın acelesi vardı sanırım. Sigortası yoktu, bizimki de bir yere kadar. Jimmy'nin şirketi onu maaş bordrosunda tutamadı ve tekrar ayağa kalkması bir yıldan fazla sürdü. Miriam'ın bunu nasıl öğrendiğini bilmiyorum."

Etrafımızdan arabalar gelip geçiyor, farları onun çok fazla duygu barındıran yüzünde bir parlayıp bir sönüyordu. Birkaç saat içinde yüzünde kayıp, ihanet, minnettarlık, merak ve her zaman en ufak bir fırsatta kahkaha atmaya hazır olduğu hissini gördüm.

"Annem çoktan kuleye taşınmıştı ve onu zar zor geçindirecek kadar parası vardı. Tam aklım başımdan gitmişken, biri süt kutuma bir çanta dolusu para bıraktı. On bin dolara yakın. Nakit olarak. Süt kutumda yarım buçuk ve kaşar tuğlalarının arasında duruyordu. Yani, Salı sabahı hava önce sütü getirmek için dışarı çıktım ve kapağı açtığımda kocaman bir zarfla karşılaştım." Başını salladı, gözleri yaşlarla parlıyordu. "O kadar çok para harcamak biraz zahmetli ama ipoteği ödeyebilmek için bir yıl boyunca yavaş yavaş yatırmayı başardık. Ve bakkaliye gibi şeyler için kullandık."

"Miriam'dan geldiğini nereden biliyorsun... Annemden mi?"

Ellerinin kucağına düşmesine izin verdi. "Başka kim olabilir? Miriam cömert olabilirdi. Kendi şartlarına göre ve her zaman öngörülemez, ama ihtiyaç anında yardıma koşabilir."

İkna olmuş görünmüyor olmalıyım, çünkü ekledi, "Oh, öyle değil. Sadece biliyordum." Sırıttı ve bana göz kırptı. "Hepsi bu kadar. Aynı şekilde ben de onun bir yerlerde yaşadığından hep emin oldum. Aramızda bir bağ var." Bu kahkaha beklenmedik bir şekilde patladı. "Ama bir milyon yıl geçse bile bu kadar çok çocuğu olacağını ve Nebraska'da yaşayacağını hiç düşünmemiştim."

Dışarı çıkmak için mandalı tuttum. "Anneme senin hakkında ne söyleyeyim?"

Deb'in yüzü kışın ortasında derin bir göl gibi karardı. "Hiçbir şey. O hayatımızdan çıktı ve öyle de kalmalı."

Dudaklarım aralandı ama ne söyleyeceğimi bilemedim. Deb yumuşak, misafirperver, rahatlık ve sevgi dolu görünüyordu. Aramıza ördüğü bu çelik duvar beni şok etmişti. "Onunla konuşmak istemiyor musun? Onu görmek istemiyor musun?"

Deb koltuğunda arkasına yaslandı ve pencereden dışarı baktı. "Hiç kimseyi Miriam'ı sevdiğim kadar sevdim mi bilmiyorum. Jimmy'yi bile, ama bunu ona asla söylemem. Kalbimi parçaladı. İkinci bir düşünce olmadan. Beni terk etti. Beni parçalanmış ebeveynlerimizle uğraşmak zorunda bıraktı. Babam hep bana baktı, sanki Miriam'a değil de bana kızgınmış gibi. Ve annem beni sadece taptığı kızının zayıf bir yedeği olarak gördü. Bu yüzden hayır, beni reddettiğinde ya da terk ettiğinde kendimi tekrar bu tür bir acıya açmak istemiyorum. Çünkü terk edecek."

Deb kapısına yaslandı ve kendini Taurus'tan dışarı çekti. Kaldırımında durduğumda, bana doğru ilerledi ve kollarını bana doladı, tüm karanlık yine kayboldu. Sarılışı beni kararlılık ve şaşırtıcı bir güçle yumuşak bedenine çekti ve sözleri içimde titreşti. "Seninle tanıştığım için çok mutluyum. Eğer beni kabul edersen, hayatının bir parçası olmayı çok isterim."

Boğazımdaki yumru, kendimi kontrol edene kadar ona başka bir şey yapmamı imkânsız hale getirdi. Bu sarılma, daha önce hiç deneyimlemediğim ve özlediğimi bilmediğim bir anne rahatlığı kokuyordu.

Biri bana sorsa, ironi yapmadan mutlu bir çocukluk geçirdiğimi söylerdim. Hiçbir zaman sevilmediğimi ya da ihmal edildiğimi hissetmedim. Etrafım ailemle çevriliydi, kırlarda dolaşma özgürlüğüm vardı, tüm fiziksel ihtiyaçlarım karşılanırdı, kahkaha ve ilgiyle dolu bir evim vardı. Ama bu kucaklaşma içimde varlığından haberdar olmadığım bir özlem yarattı.

Aynı anda bırakmadan önce birkaç saniye daha tutunduk ve küçük bir adım geri çekildik.

"Bu hoşuma giderdi," dedim, sesim çatlayarak.

Elini arabanın içine sokup çantasına uzandı ve muhtemelen alışveriş listeleri için tuttuğu küçük spiralli bir defter çıkardı. Telefon numarasını karaladı ve bana uzattı. "Beni ara. Ne zaman istersen."

Hızlıca bir kez daha sarıldıktan sonra, bir güvenlik görevlisi bırakma alanında fazla kaldığımız için bize bakarken, o şoför mahalline geri döndü.

Deb'in trafiğe girip uzaklaşmasını izledim. Marguerite Myers ve Deb Fine'in aynı gen havuzundan gelmiş olmaları mümkün müydü? Louise ve Diane'i, beni, Susan'ı ve hatta Glenda'yı düşündüm.

Diane'i düşünmek midemi bulandırdı. Ona yanlış bir şey yapmamıştım. Beni başından duruyordu. Belki de Deb'in hayatından bir not almalı ve gitmesine izin vermeliydim. Kendimi reddedilmeye açık hale getirmeye devam etmek aptallığın özü gibi görünüyordu. Bırakalım Diane acısının içinde yuvarlansın. Yeni keşfettiğim Deb Teyzem gibi başımı dik tutup yoluma devam edebilirdim.

1967

Havayı dolduran sert koku kamp ateşinin dumanından çok farklıydı. Esrarın elden ele dolaşmasını, yavaşça çemberin içinde yol almasını izlemek Miriam'a heyecan veriyordu.

Marty'nin Parkchester'dan arkadaşı Cornell'de birinci sınıf öğrencisiydi ve onları yazlıktan arabayla sadece bir saat uzaklıktaki bu partiye davet etmişti. Ruby ve Barry bunun zengin bir ailenin yazlık evindeki bir havuz partisi olduğunu düşündüler. Miriam'ın en tuhaf hikayelerinden biriydi ama

Yediler. Statü ve servetle o kadar ilgiliydiler ki yalanın saçmalığını fark edecek kadar meraklı değillerdi.

Çoğu Cornell öğrencisi olan bu kalabalık bir kamp ateşinin etrafında uzanmış, gitar çalıp "Scarborough fuarına mı gidiyorsunuz?" diye ahenkle şarkı söyleyen iki adamı dinliyordu. Büyük çocuklar bira getirmişlerdi, şişeler gölde soğuyordu. Miriam kendininkini yudumladı, acı tadı sevmiyordu ama bu havalı grubun bir parçası olmayı seviyordu. Dikkat çekmek için kusmuyor ve aptalca davranmıyorlardı. Çoğunlukla yoksulluk, ırkçılık ve her zaman olduğu gibi savaş gibi gerçek meseleleri tartışıyorlardı. Marty ve Miriam gibi bu insanlar da değişimin gelmekte olduğunu biliyor ve bunun bir parçası olmak istiyorlardı.

Marty'nin çapraz bacakları arasına oturan Miriam arkasına yaslandı ve onun İngiliz derisi tıraş kremi ve ter karışımı sıcak kokusunu içine çekti. Vücudunun gerçek kokusunu bilmek, gerçek sevgi ve kabulün bir damgası gibi samimi hissettiriyordu.

Geçen yaz tanıştıklarından beri tüm dünyası onunla dolup taşmıştı. Bronx'ta liseye gittiği ve Fines'in Skokie'deki evinin hapishanesinde yaşadığı dokuz ay boyunca her gün birbirlerine mektup göndermişlerdi.

Tabii ki Ruby ve Barry bundan hoşlanmadı. "Özel olmak için çok gençsin. Bütün erkeklerle çıkmalısın," dedi Ruby. Babamın cevabı ise, "O çok genç. *Hiçbir* erkekle çıkmamalı." İkisi de Marty'nin Yahudi olmasından ve ailesiyle tatil köyünde tanışmış olmalarından memnundu. Ama Marty'nin kendisinden üç yaş büyük olmasından ve liseden birkaç hafta önce mezun olmasından nefret ediyorlardı.

Bir ruh eşine sahip olmanın ne demek olduğunu anlamıyorlardı. Marty'nin otuz ya da on iki yaşında olması fark etmezdi, kaderlerinde birlikte olmak vardı. Ruby ve Barry bunu durduramazdı.

Miriam'ı dünyaya yapmak için geldiği sanatı yaratmaktan alıkoyabileceklerinden daha fazla. Miriam'ın fırçasından çıkan soyut ve rahatsız edici imgeler yerine neden manzara ve meyve kaseleri çizmeye devam edemediği konusunda çıkan kavgalardan sonra Miriam resimlerini saklamaya başlamıştı. Kavgalar durdu ama Miriam yaratıcılığına asla engel olamadı. Kimse onun yaratıcılığını

ondan. Hatta birkaç tablosunu resim odasında gören tarih öğretmenine satmıştı.

Marty onun saçlarını okşadı. "Mm. Güzel kokuyorsun."

Onun ne istediğini biliyordu. O da istiyordu. Lastikler cüzdanındaydı. Ama o gece Marty ile kamptan ayrılmasına izin verilmesinin tek yolu Debbie'yi de yanlarında getirmeyi kabul etmesiydi. Ruby, Miriam'ın planlarını bozmak için hiçbir fırsatı kaçırmazdı.

Marty'nin onu göl kenarındaki bir üniversite partisine götüreceğini bilselerdi, inekleri olurdu. Bilmedikleri şey onlara zarar vermezdi.

Miriam, Debbie'ye en sevdiği köylü bluzunu ve İspanyol paça pantolonunu ödünç vermek zorunda kalmıştı, böylece Debbie bir kare gibi görünmeyecekti. Debbie kıpırdanıp durmaktan ve bluzun iplerini sürekli parmaklarına dolamaktan kendini alamamıştı. En iyi ikinci kot pantolonu ve püsküllü yeleğiyle Miriam yine de sevimli görünüyordu.

Debbie ona dirsek attı, gözleri panikle parlıyordu. Miriam'ı oturmaya zorladı ve fısıldayabilmek için ona doğru eğildi. "O gerçek bir sigara değil. Yani, tütün değil."

Ugh. Miriam bunun olacağını biliyordu. "Sana söyledim: Bizimle geliyorsan, sakın olmalısın."

Debbie yaşlı bir kadın gibi dudaklarını büzdü. "Senin istediğinden daha fazla gelmek istemedim."

Şarkıcılar Miriam'ın en sevdiği şarkılardan biri olan "Blowing in the Wind" e başladılar. "Yolunuza çıktığında iletin ve daha önce bir esrar görmüş gibi davranmaya çalışın."

Marty onu sırtından dürttü. "Her şey mı?" Miriam onun göğsüne doğru sallandı. "O iyi."

Esrar çemberin etrafında birkaç kez dönmüştü. Miriam'ın aklına muhtemelen birden fazla elden ele dolaştığı geldi ve bu düşünce onu başka bir kıkırdama dalgasına sürükledi. Marty'nin eli Miriam'ın karnındaydı ve ara sıra yukarı çıkıp göğüslerini okşuyor, Miriam'ın üzerinde karıncalanmalar yaratıyordu. Onu ağaçların arasına sürükleyip istediklerini yapabilir miydi?

Debbie onun yanında oturmuş, ateşe bakıyor ve perişan görünüyordu. Ruby ve Barry'ye gölde olduğu hakkında gevezelik etmese iyi olurdu. Söylemezdi de zaten. Debbie ve Miriam kardeşiler ve bu bağ sağlamdı.

Miriam Marty'yi dürttü ve birkaç dakikalığına gizlice kaçabileceklerine karar verdi. Acele ederlerse Debbie yeterince güvende olacaktı. Öne doğru oturdu ve Marty'nin elini tuttu.

"Hey, adamım." Tel tel sarı saçlı bir adam kamp ateşiyle aralarında belirdi.

Marty onu bırakıp elini kaldırdı ve ikisi başparmaklarından birbirlerine sarıldılar. Marty ona başıyla selam verdi. "Bebeğim, bu Lyle Joffe. Sana bahsettiğim adam."

Hangi adam? Miriam doğru referansı aradı ve Marty'nin okuldan arkadaşını hatırladı, şimdi Cornell'e giden çocuk. "Ah, doğru ya."

Lyle ona pek dikkat etmedi ama Marty ile hızlı hızlı konuştu. "Kardeşim sonunda geldi. SDS ile toplantısı gecikti ama şimdi burada. Alan şehirdeki mitinglerle ilgili her şeyi anlatacak. Askerlik kartlarımızı yakacağız."

Miriam'a kısa bir bakış attı. "SDS, Demokratik Toplum için Öğrenciler'dir."

"Biliyorum," diye bağırarak istedi ama bu çocukça görünecekti, o yüzden kısa bir baş sallamasıyla yetindi.

Debbie nefes nefese kaldı, aniden uyandı. Miriam'a o küçük kız paniği bakışlarından birini attı, kocaman gözleri ve yuvarlak ağzıyla.

Lyle'in anlatış şekli her şeyi gerçekmiş gibi gösteriyordu. Tatil köyünden, potluck'lardan ve golf mücadelelerinden çok uzakta. Cuma gecesi yetenek gösterilerinden ve öğleden sonraki kanasta turnuvalarından. Skokie'den, mezuniyet törenlerinden ve Ulusal Onur Topluluğu'ndan ışıık yılı kadar uzakta.

Marty canlandı ama Miriam'a sorgulayan bir bakış attı. Onun savaş hakkında ne hissettiğini biliyordu. Bu konuda konuşurlardı. Gelecek ay on sekiz yaşına basacaktı ve askere alınma ihtimali belirmişti.

Ruby ve Barry koyu Demokratlardı. Ama yine de savaşı destekliyorlardı, sanki bu bir vatanseverlik göreviymiş gibi. Miriam onlarla tartışmaya cüret ettiğinde ve

Amerika Birleşik Devletleri'nin Vietnam'a müdahil olması emperyalizm ve haksız bir çatışmaydı... yine cezalandırılmıştı.

Bu durum Miriam ve Marty'yi savaş ve sözde demokratik hükümetteki yolsuzluklar hakkında bilgi edinmekten alıkoymamıştı. Bu partiye ot içmek ve bir kez olsun kapalı ve güvenli tatil beldesinden kaçmak için gelmişlerdi. Ama şimdi evren onları sihirli bir şekilde buraya çekmiş gibi görünüyordu.

Kısa kollu gömleğinin yakasına degecek kadar uzamış sarı saçları alnına dökülmüş bir adam ateşin ışığına doğru adım attı.

Lyle, Marty'nin ayağını tekmeledi. "Bu Alan."

Alan'ın söylediği ilk sözler Miriam'ın içinde bir tutku uyandırdı ve orada toplanan diğerlerine bir bakış aynı yanmayı gösterdi.

Uzun boylu ve kendinden emin olan Alan, sert gerçekleri dile getirdi. "Zaman eylem gerektiriyor. Biz sadece savaşı protesto etmiyoruz, hata yapmayın, bunu yapıyoruz. Ama yepyeni bir dünya için bir vizyonumuz var. Yoksulluğu, ırkçılığı, açgözlülüğü ve tutuculuğu ortadan kaldıracağız."

Bir tezahürat yükseldi ve Miriam da onlara katıldı.

"Sevgi, barış ve isyan için bir zaman getiriyoruz." Her şey burada oluyordu.

Miriam ve Marty gerçekten yaşamaya başlamak üzereydi.

Denver'a dönüp aracımı aldığımda saat on biri geçiyordu ve parlak bir ay şehrin kuzeyindeki kırları aydınlatıyordu. Normalde, Diane işe gitmeden ve ben eve dönmeden önce birkaç saat uyumak, sabahları sert bir fincan kahve içmek ve biraz kardeş dedikodusu yapmak için Diane'in evine giderdim. Ama Diane benimle hiçbir şey yapmak istemiyordu. Belki önce o beni reddetti ama ben uzlaşmaya çalışmaktan vazgeçme kararlılığımdan emindim. Bu ona bağlıydı ve belki bir teklifte bulunursa onu affederdim ya da affetmezdim.

Bir otel odası bulup sabah Nebraska'ya dönebilirdim ama yabancı bir yatakta fazla uyuyabileceğimden şüpheliydim. Chicago'ya gitmiştim ama meşhur sosislisini ya da pizzasını tatmamıştım. Ancak havaalanında iyi bir restoran bulmuş ve salata eşliğinde biftek yemiştım, yani yakıt almıştım. Sistemimde yeterince benzin istasyonu kahvesi varken, üç saatlik yolu eve dönmek imkânsız görünmüyordu.

Poupon'u kontrol etmek için Jeremy'yi aramak istedim, bütün gün onu düşünmediğim için kendimi suçlu hissediyordum. Ama Jeremy yatakta olacaktı. Diane'den bana miras kalan bu aptal tüy yumağı için bir yalnızlık hissettim. Diane'den bana kalan tek iyi şeyin Poupon olabileceğini düşündüm.

Radyodan sıkıldığımda telefonumdan podcast dinledim ve bundan da bıktığımda her şeyi kapattım. Bu da

Yoldaki lastiklerin gürültüsü, ayın dostluğu, Sandhills'e yaklaştıkça ruhumda artan aidiyet duygusu, eve giden toprak yoluma sıçrayana kadar son bir saat boyunca devam etmemi sağladı.

Poupon olmadan evim çok sessizdi, ama terk edilmiş hissine rağmen yatağa düştüm ve ertesi sabah saat yediye kadar başka bir şeyden haberim olmadı. Birkaç saat daha uyuyabilirdim ama çoğu Sandhillsers gün doğumundan sonra yatakta kalmakta zorlanırdı. Uykusuz kaldığım için tembellik ve güne gecikmeli başladığım için şaşkınlık suçlamalarımı bilinçli olarak bir kenara bıraktım.

Chicago'ya yaptığım yolculuk beni ölü adamın kimliğini belirlemeye ya da annemin tehlikede olup olmadığını öğrenmeye yaklaştırmamıştı ama cevaptan çok soru içeren bir delik açmıştı. Baxter'ı arayıp bu konuyu konuşabilmek için neler vermezdim. Onu bu kadar çok özlemekten vazgeçmek için bundan çok daha fazlasını verirdim.

Son zamanlarda ne kadar nefret dolu olsa da, Diane'le öğrendiklerimiz ya da öğrenemediklerimiz hakkında konuşmak her şeyi bir perspektife oturtmama yardımcı olduğu için minnettar olurdum. Şu anda beynim tam bir karmaşa içindeydi. Birinin neden annemin peşinde olduğuna dair hiçbir ipucu bulamamıştım, bu yüzden babamın annemin tehlikede olup olmadığını anlamasına yardım edemezdim.

Ama annemle konuşmamız gereken bazı şeyler vardı. Elbette ailesini terk etmesi ve onu sevenleri terk ettiği 1968 ile babamla tanıştığı 1972 yılları arasında neler yaptığıyla ilgili sorularım vardı. Ama beni gerçekten yiyip bitiren ve bütün gece devam etmemi sağlayan şey Marty Kaufman'dı. Duvarındaki tablolar Miriam Fine tarafından imzalanacak kadar eski olabilirdi. Kahve fincanı kesinlikle bir galeriden alınmış olabilirdi. Ama Marty Kaufman'ın evindeki komodinin üzerindeki heykel bir yıldan daha eski olamazdı.

Sorularım vardı.

Kahve sürahiye damlarken -o kadar yavaştı ki- Louise'i aradım.

İkinci zilden sonra telefonu açtı. Sesi lise müzikalindeki bir aktris kadar sahteydi. "Merhaba Kate. Bugün ne yapıyorsun?"

Daha da önemlisi, neyin peşindeydi? "Annemle konuşmam lazım. Neredesin?"

Yine o aptal ses tonunu kullandı. "Eminim annem seni görmeyi çok ister. İsteddiğiniz zaman eve uğrayın."

"Hadi Louise. Bana nerede olduğunu söyle."

Bu sefer sesinde biraz daha az güneş ışığı vardı. "Her gibi evdeyim. Neden sordunuz?"

Oyunlarından sıkılmaya başlamıştım. "Annemle misin, yoksa gerçekten senin evinde misin?"

Bu sefer sesi daha normaldi. "Evdeyim. İkizlerin mezuniyet şenliği için kostümlere ihtiyacı var. Ruthie onlara Panthers ve Longhorns rollerini . Yazdığı skeçte çok sevimli olacaklar ama bu kıyafetleri diktirmem gerekiyor. Gelecek hafta sonu mezuniyet balosu var, hatırlıyorsun değil mi? Sen de orada olacaksın. Ve Susan."

"Annemin nerede olduğunu bilmem gerek."

Mırıldandığı cevap sanki dudaklarının arasına toplu iğne sıkıştırmış gibiydi. "Orada olacağına söz . Geçmiş kraliçeler, bando okul şarkısını çalarken Shorty'nin açık kasa kamyonetiyle pistte tur atacaklar. Sonra da şenlik ateşini yakacaklar."

"Onunla gerçekten konuşmam gerek."

Topu bana geri verdi. "Üniformanı giymezen harika olur. Diane'in sana verdiği şu elbise, şal olan, mükemmel olurdu."

Bu inatçı çizgi klanımızın derinliklerine işlemişti. "Evet. Tamam. Orada olacağım. Şimdi, annem nerede?"

İğneler ağzından çıkmış olmalı. "Söylemeyeceğime yemin ettim. Babama sorman gerekecek."

Anneme ulaşmak, Chicago'daki geçmişini takip etmekten daha zor olabilirdi. "O işte."

"Sanırım gerekecek." "Annem nasıl?"

Louise sesini alçalttı ve ben de onun eğilerek o anın dramına kapıldığını hayal ettim. "Çok tedirgin. Ona bir çizim defteri ve kalemler aldım ve hiç kimseyi ilgilendirmemiş gibi devam ediyor, ama o

ne yaptığına bakmamıza izin vermiyor. Pencereden pencereye koşturuyor ama evden birkaç adımdan fazla uzaklaşmıyor."

Nerede olabileceğine dair ipuçlarını bulmak için dikkatle dinledim. Bir ev. Louise annemin resim malzemelerini almak için kasabaya inebilirse, belki de çok uzakta değildir.

Louise neredeyse fısıldayacaktı. "Gerçekten görünüyor." "Ne demek istiyorsun?"

Hâlâ o komplocu ses tonuyla, "Çalışırken nasıl olur bilir misin? Mesela, bir parçanın ortasındaiken aşağıya çok heyecanlanır ..." Çocuklarının okulda, Norm'un da işte olduğunu varsaydığım halde durakladı ve sonra açıkça fısıldadı. "Çıplak. Biraz deli gibi, sanki içinde dışarı çıkamayan arılar var."

Deb, Miriam'ın olduğunu söyledi. Annem yaratıcılık aşamasındayken çıplak çalışırdı, hafif bir giysi bile giyemeyecek kadar sıcaktı.

Louise devam etti, "Benimle zar zor konuşuyor. Çay ve bazen sebze dışında bir şey yemiyor."

Zavallı Louise, annemiz bu gizemli yarattığı beslemek için çok uğraşıyordu. "Özür dilerim. Onunla bu şekilde birlikte olmak zor olmalı."

Louise'den hıçkırık gibi bir ses geldi ve sonra sesi çatallandı. "Sorun yok. İstedığımız gibi bir anne olmayabilir ama bize ihtiyacı var. Şimdi her zamankinden daha fazla."

İyi ki mutfağımda duruyordum, yoksa açık ağızımda birkaç sinek yakalayabilirdim. Louise'den böyle bir merhamet beklemiyordum. "Onun tarafında olduğun için çok şanslı."

O an geçti ve Louise yeniden çocuklarına odaklandı. "Esther'in bu öğleden sonra ortaokul voleybol maçı var. Orada olursan çok sevineceğini biliyorum. Saat ikide."

Louise'den daha fazlasını öğrenemeyecektim. Dedikoduyu seviyor olabilirdi ama babam ona gizlilik yemini ettirdikten sonra annemin yerini söylemesini sağlamak zor olacaktı. "Bakalım gelebilecek miyim?" Muhtemelen bunun bana güvenmemesi gerektiği anlamına geldiğini biliyordu.

Şerif kahverengilerimi giydim, kahveyi devasa bir seyahat kupasına doldurdum ve adliyede check-in yaptırmak ve ardından güvenilir yardımcımı almak için yola çıktım.

Jeremy'nin Bryant'ın bir çiftlikte bulunan evine vardığımda güneş yükselmiş ve bize o nadir Ekim günlerinden birini daha yaşatmıştı. Yamaçlar göz kamaştırıcı bir altın ve kırmızı renk cümbüşüne bürünmüştü ve hafif bir esinti tüm bunlara hayat veriyordu. Gökyüzü, hiçbir ressamın gerçek dışı görüneceği korkusuyla taklit etmeye cesaret edemeyeceği bir maviyle sonsuzluğa uzanıyordu. Burada nefes alabiliyordum. Etrafı saran ağaçlar yok, durmak bilmeyen trafiğin telaşı ve eziyeti yok, sadece tazeliğin ve yaşamın saf kokusu var.

Buraya yerleştiği ve geri dönmediği için annemi suçlamadım. Ama Miriam Fine neden ?

Jeremy evde değildi elbette. Yılın bu zamanı çiftlikte işler yavaşlardı ve bugünkü gibi harika bir gün çitleri onarmak için mükemmel olurdu. Uzak bir otlakta olduğunu tahmin ettim, kamyonetinin kapıları açıktı, radyosu bangır bangır çalıyordu ve o da çukur kazıyor ve tel geriyordu.

Yatak odasına girdiğimde Poupon, Jeremy'nin yatağındaki tahtından başını kaldırdı. Kuyruğu bir gümbürdedi, bu başka bir köpek için gök gürültüsü gibi bir alkış olabilirdi. Onu yataktan kaldırmak için tasmaını çekıştirirken bekledi.

"Ben de seni gördüğüme sevindim." Başını okşadım, sonra Deb'in sarılışını hatırlayarak eğildim ve kollarımı Poupon'un karnına doladım ve başımı kayısı rengi kabarık sırtına koydum.

Şaşırtıcı bir şekilde buna tahammül etti. Hayal görmüş olabilirim ama bana doğru eğildiğini fark ettim. Doğrudum. "Tamam. Gideceğimiz yerler var. Perşembe günü Gordon'daki müzayede evi olacak."

Jeremy'nin evi Hodgekiss'ten yolun yarısına kadar uzandığı için benim için uygun bir yerdi, dolayısıyla Poupon'la dünü konuşmak için sadece yarım saatlik bir yolumuz vardı. Jeremy ile kaldığı süre hakkında söyleyecek pek bir şeyi yoktu ve benim deneyimime de pek ilgi göstermedi, bu yüzden sohbetimiz uzun sürmedi.

Biz geldiğimizde açık artırma yeni başlamıştı. Müzayede servisinin sahibi Willard Stumpf, her Perşembe, kendi satışları için yeterince büyük olmayan mülkler ve başka hiçbir yere sığmayan ufak tefek şeyler için bir satış yapıyordu. En popüler eşyalarla başlardı, bu yüzden Newt ve Earl'le konuşmak için biraz zamanım olduğunu biliyordum, onlar da akli başında kimsenin satın almayacağı eşyaları .

Bu da Newt ve Earl hakkında çok şey söylüyor.

Kapıyı açtığımda Poupon isteksizce arka koltuktan indi. Günlerini uyuyarak, gecelerini horlayarak geçirmeyi tercih edebilirdi ama biraz egzersize ihtiyacı olduğunu düşündüm. Willard müzayedeyi hızlıca anlatırken etrafında toplanan yaklaşık yirmi kişilik kalabalığın arasından geçtik. Sandhills'de bir Perşembe satışı için hiç de fena bir gösteri değildi. Kamuflajlı ikiliyi bir kutu cıvata ve vidayı karıştırırken gördüm.

Birkaç metrelik mesafeden onları birbirinden ayırmak zordu. Solmuş kamuflaj ceketleri ve pantolonları, benden sadece birkaç santim daha uzun olan hantal vücutlarına döküldüğünde, askeri korkulukları andırıyorlardı. Çelimsiz yüzlerindeki gri tüyler, birbirlerine attıkları vızıltı kesimleri ve Hodgekiss'ten çok uzak olmayan bir arazide annelerinin onlara bıraktığı evde yaşamaları dışında evsiz adamların genel görünümü. Yaklaştığımda kulaklarını kontrol ederek onları ayırt ettim. Earl, ikisinden bir yaş büyük olan, onlar daha Newt'in kulağından bir parça ısırılmıştı.

"Merhaba çocuklar," dedim yeterince yaklaştığımda.

İkisi de başını kaldırıp bakmadı, muhtemelen kimsenin onlarla konuşmasını beklemedikleri için. Kendi mırıltılarıyla iletişim kuruyorlardı ve ben yaklaşıırken Newt başını kaldırıp Earl'ü geriye doğru itti. "Öyle değil."

Earl kaybettiği yeri kapattı ve yumruğunu geri çekti. "."

Louise'in ikizleri şiddete başvurmakla tehdit ettiklerinde onları zapt etmek için kullandığım sesi kullandım. "Hey, şimdi."

Bana doğru döndüler ve hazırola geçtiler, hepsi de selam vermeden askeri "ten- hut" yapıyorlardı. Earl bana çenesiyle dostça bir işaret yaptı ve rahatladı. "Katie, burada ne işin var?"

Newt Earl'e dirsek attı. "Şerif. Saygı göstermelisin." Bana memnun bir gülümseme fırlattı, dişleri benimkileri diş ipiyle temizlemek istememe neden olacak kadar griydi. "Seni görmek güzel, Şerif."

Newt ve Earl babam yaşındaydı. Onlar da Vietnam'da bir süre görev yapmış ve Hodgekiss'e hurdacılık işine geri dönmüşlerdi. Kimse Johnson kardeşler gibi çöpleri ayıklayamazdı. Kendilerini benim gizli muhbirim ilan etmişlerdi çünkü perde arkasına sızarak çok fazla zaman geçiriyorlardı.

Çiftlikler ve onların özel çöplükleri, insanlar izlendiklerinden hiç şüphelenmezken etrafta dolaşıyorlardı.

Gözlerimi kısarak Willard'a baktım, ahşap bir platformdan müzayedeyi yönetirken başı kalabalığın üzerinde . "İyi bir satışa benziyor, ha? Özel bir şeyin peşinde misiniz?"

Newt ve Earl aralarında sorgulayıcı bir bakış geçti. Muhtemelen bütün bir konuşmayı oluşturunuyordu. Earl cevap verdi, "Normal Perşembe satışı. Diğerlerinin bilmediği şey, hiçbir şeye benzemeyen bu eşyaların bazılarını metal için satabilirsiniz. Ya da bazılarını elinizde tutarsınız ve antikaya dönüştüğünde para kazanabilirsiniz."

Şüphesiz evlerinde 70'lerde üç kuruşa aldıkları ve bir servete satmak için sakladıkları hurda yığınları vardı.

Newt kimsenin dinlemediğinden emin olmak istercesine etrafına bakındı. "Bir keresinde bu eski konserve kavanozlarını birkaç kutu için bir dolara almıştık. Ve onları Ogallala'daki Antika Alışveriş Merkezi'ne götürdük, tam orada, eyaletler arası yolda, biliyor musun? Her biri için beş dolar aldık."

Earl tiksintiyle dudağını büktü. "Tabii ki Tacy James'e bunları kabinine koyması için yarısını vermek zorunda kaldık."

Newt bana sırtıttı ve ben de onun kokusundan öğürmemeyi başardım. Johnson kardeşler gelirlerini misk sıçanlarını yakalayıp derilerini yüzerek sağlıyorlardı. Bazen iş bittikten sonra duş almayı unuturlardı. "Ama buna değirdi."

Artık onları ısıttığıma göre, içeri girdim. "Anneme ne olduğunu duydunuz mu çocuklar?"

Ciddi yüzlerini bana çevirdiler ve başlarını salladılar. Newt dedi ki, "Bu çok kötü bir iş. Onun bir sanat hayranı olduğunu duyduk. Ona saldırdı çünkü onu çok seviyordu. Annen için üzülüyorum..."

Earl hiç ara vermeden devam etti: "Birine ateş etmek ve onu öldürmek zorunda kalmak. Bunu biz de yaptık ve dayanması zor bir şey."

Newt'in yüzü eski bir hüzne büründü ve onu teselli etmek istedim ama ona dokunmam için bundan daha fazlası gerekecekti. Dedi ki, "Bu savaş işi seninle kalacak. Baban biliyor."

Earl ve Newt göz göze geldiler ve babam hakkında ne bildiklerini öğrenmek istedim. Earl belirsiz bir açıklama yaptı.

"Bir bedeni değiştirir. Hepimizi değiştirdi. Ama baban..." Açıklama yapmakta zorlandı. "Pek de aynı adam sayılmaz."

Newt kardeşine Earl'ün homurdanmasına neden olacak kadar sert bir dirsek attı. "Bu onu nasıl değiştirdi?" Ben sordum.

Newt'in alını bunu kelimelere dökmeğe çalışırken kırıştı. "Hank büyürken vahşi bir çocuktı. Büyükannenin onunla çok uğraştığı kesin. O kadar çok okuldan atıldı ki, neredeyse hepimizle birlikte mezun olamayacaktı."

"Neden dışarı atıldı?"

Earl sopayı aldı. "Kavga. Sanki Hank'in birine yumruk atmadığı bir gün doğru değilmiş gibi."

Newt Earl'ü itti. "Kate'e babasıyla ilgili hikayeler anlatma." Bana dedi ki, "Hank o kadar da kötü değildi. Ama çok sinirliydi."

Earl, "Vietnam'dan döndüğünde onu bir yere sakladı," dedi.

Newt neşelendi. "Evet. Annenle birlikte geri geldi. Adamım, o zamanlar çok güzeldi."

Earl dirseğini Newt'in böğrüne dayayarak sırasını aldı. "Bir kıza böyle söylenmez. Aklından ne geçiyor?"

Gülmek için kendimi zor tuttum. "değil. Bence annem hâlâ iyi görünüyor."

Newt kırmızının beş tonuna bürünmüştü ve gözlerimin içine bakamıyordu.

"Her neyse, bir konuda fikrini almak istedim," dedim.

Earl omuzlarını genişletti, gözleri önemle parlıyordu ve Newt başını kaldırıp bana bakacak kadar kendini topladı.

"O adamın kim olduğunu bilmediğimiz için, başka birinin de aynı şeyi yapma fikrine kapılabileceğinden endişeleniyoruz. Bu yüzden, bildiğiniz gibi," ve umarım biliyorlardır, "annemi bir süreliğine uzaklaştırdık."

Earl tüm dikkatiyle dinledi. "Bunun iyi bir fikir olduğunu düşündük. Ben de Newt'e aynı şeyi söylüyordum." Newt başını salladı. "Öyleydi."

Güzel. Annemin nerede saklandığını biliyorlardı. şimdi bunu onlardan ayıklamam gerekiyordu. "Bilmek istediğim şey, sizce orada güvende mi?"

Onlar soruyu ciddi ciddi düşünürken ben bekledim. Sonunda Earl dedi ki, "Burası iyi bir yer. Onu Bill Hardy'nin buzağılama kulübesine götürmüş olabilirim. Orası arka tarafta gizli."

Newt yüzünü buruşturdu. "Bu aptalca bir fikir. Arka yoldan gitmediğiniz sürece oraya ulaşmak için Bill'in bahçesinden geçmeniz gerekiyor ama o yol da iki yıl önce yıkıldı. Hardy de çenesini hiç tutamazdı. Şimdiki gibi değil. Annenin nerede olduğu hakkında ağzından tek kelime çıkmayacak. Bundan daha karanlık sırlar sakladılar."

Earl yan tarafa baktı ve çenesini asil bir suçlama işaretiyle kaldırdı.

Newt fikrini beyan etmek için duyduğu heyecanı fark etmemiş gibiydi. "Göz önünde saklanabilirsin. Ona Long Branch'ta bir oda tutup lüks içinde yaşamasına izin verebilirsin."

Newt'in ve benim lüks anlayışımız uyuşmuyordu. Muhtemelen Motel 6'nın iyi bir hayat yaşadığını düşünürdü. Şimdiye kadar bana annemin nerede olabileceğine dair herhangi bir ipucu vermemişlerdi. "Acaba oradaki yol yeterince kullanılmıyor muydu, bu yüzden birdenbire izlerin olması şüpheli görünebilir mi diye düşündüm."

Kafaları karışmış yavru köpekler gibi birbirlerine baktılar. Earl, "Bunu göremiyorum. Belki Otogar'ı geçtikten sonra, ama nereye gittiğinizi bilmeniz gerekir."

Newt, "Ama çoğunlukla o büyük pamuk ağacı kavşağı gölgeliyor, bu yüzden izleri görmek zor," diye ekledi.

Pamuk ağacı ve tabelası olan bir kavşak. Sır saklayabilen biri. Bu da bir şeydir. Ama yeterli değildi.

Earl ve Newt birbirlerine anlamlı bir bakış daha attıktan sonra Earl başını salladı. "Onun evinin önünden geçmek bile cesaret ister, bu yüzden evin geçmeseniz bile hayatınızı ellerinize almış olursunuz. Elbette Newt ve benim kimsenin bilmediği yollarımız var."

İşte . İhtiyacım olan son parça.

"Tüm dünya izliyor. Bütün dünya izliyor. Bütün dünya izliyor."

Kelimeler Miriam'ın kulaklarında çınladı. Başı ağrımaya ve gözlerindeki kanı silip süpürmesine rağmen bağırmaya devam etmek istedi.

Marty onu kucağına daha da yaklaştırdı, teri karışıyordu. Sırılsıklam olmuş bandanayı yüzünden çekip aldı ve gözlerini kısarak ön panelin ışıklarında, bir domuz sopasının neresine çarptığını görmeye çalıştı. Sesi titriyordu. "Çok fazla kan var."

Araba, ayaktakımının kullandığı göz yaşartıcı gazın havai fişek kokusunu taşıyordu.

Lyle Joffe eski Buick'i bir virajdan döndürerek Marty ve Miriam'ı kapıya fırlattı. Miriam kafasını cama çarptı.

Marty Lyle'a, "Yavaşla lan," diye bağırды. "Sanırım onu hastaneye götürmemiz gerekiyor."

Miriam güldü. Avuçlarını Marty'nin yüzüne koydu ve tutkulu bir öpücük için onu kendine doğru çekti. "Ben iyiyim. Kafa yaraları çok kanar. Ama bu bir onur nişanı. Bak bu gece ne yaptık."

Lyle başka bir virajda hızla ilerledi. Karşıdan gelen trafiğin ışıkları ön camda kayıyor ve işyerlerinin renkli neonları Miriam'ın heyecanını artırıyordu.

Marty alnını kuruladı. Başını ona doğru salladı ve dudaklarında yumuşak bir gülümseme oluştu. "İşler çığırından çıktı." Kızarmış, tahriş olmuş gözlerini ovuşturdu.

Lyle göz yaşartıcı gazdan şişmiş gözlerle onlara baktı. Omuzları kulaklarının etrafından çöktü. "Evet. Polisler, dostum, bizi öldürmeye çalıştılar."

Miriam Marty'den bandanayı aldı ve zonklayan başına tuttu. Gözleri yanıyordu ve muhtemelen çocukları kadar kötü görünüyordu. "Lanet olası Daly. Siktiğimin domuzları."

Marty sırtıttı. "Ama onlara gösterdik. Bütün dünya izliyor."

Üçü birlikte birkaç kez daha slogan attılar, ülkenin dikkatini çekmenin heyecanı içlerinden geçiyordu. Değişimi zorluyorlardı. Bundan sonra her şey farklı olacaktı.

Konuşmaları, Marty'yle aralarında paylaştıkları öpücüklerin arasına serpiştirilmiş, birbirinin sözünü kesen, karmakarışık bir planlar ve umutlar patlamasıydı.

Marty ve Lyle, Demokratik Ulusal Kongre'deki protestolarda SDS ile birlikte yürümek için New York'tan yola çıkmışlardı. Düzen daha da yozlaşmış ve kötüleşmiş, genç erkeklerin bedenlerini politikacıların hırslarının tanklarının altına atmaya niyetlenmişti. Robert Kennedy'nin öldürülmesinden bu yana Demokratlar onlar için kaybolmuştu. Miriam ve Marty Kongre'yi protesto edenlerle birlikte olmaları gerektiği konusunda hemfikirdi.

Yine ev hapsinde olduğu için evden uzaklaşmak zor olmuştu. Bu kez okuldaki asker posterlerinin üzerine spreyle boyayla "Savaşma Seviş" yazdığı için. Miriam Debbie'ye geceyi arkadaşı Meg ile geçirmesini söyledi, sonra Ruby'ye Miriam ve Debbie'nin Rachel Cantor'un evinde bir pijama partisine davet edildiklerini söylediler. Ruby, Rachel ve küçük kız kardeşini onaylıyor ve Miriam'ın sınıfındaki en popüler kızla vakit geçirecek olmasından heyecan duyuyordu.

Ve Lincoln Park'a doğru yola çıktılar. Sonunda Michigan Avenue ve Hilton'a ulaştılar. İşte o zaman Belediye Başkanı Daly'nin izniyle domuzlar kendi isyanlarını başlatmış ve protestoculara saldırmışlardı.

Artık herkes altında yaşadıkları faşist rejimi anlayacaktı. Miriam ve Marty bu gece tarihin bir parçası olmuşlardı. Miriam kendini uçabilecekmiş gibi hissetti. Bu sadece başlangıçtı. Tanrım, Eve gidip bu muhteşem deneyimin bir parçası değilmiş gibi davranmak zorunda kalma fikrinden nefret ediyordu. Marty'yi öptü ve onunla birlikte olmak istediğini belli edecek kadar kucağında biraz kıpırdandı. "Beni de New York'a götür."

Lyle gözlerini onlara doğru kaydırды, sonra da arabayı şehrin kuzeyine, Skokie'ye ve hapishanesine doğru sürmeye odaklandı.

Marty onu itti ve bir saniyeliğine gözlerini kapattı. Konuştuğunda nefesi ağırdı. "Henüz değil, Miriam. Okula yeni başladım. Bize destek olamam. Beklemek zorundayız. En azından sen mezun olana kadar."

Miriam kucağından kalkıp yanındaki bank koltuğuna oturdu. "Bu iki yıl demek. Barry ve Ruby'nin yönetimi altında yaşamak zorunda kalırsam ölürüm."

o kadar uzun."

"Özür dilerim bebeğim." Sesi yaralı gibiydi. "Seni her zaman yanımda istiyorum. Ama sabırlı olmalıyız."

Marty'nin yüzündeki incinmiş ifade onu daha da kızdırdı. "Sanki sabırlı olsaydık bu gece yaptıklarımızı asla yapmazdık. Bu orta sınıf hayatında yaşama fikri çok sahte. Buna ihtiyacımız yok."

Marty kolunu kızın omuzlarına doladı ve onu kendine çekti. Genellikle onu ıslatacak bir şekilde kulağına yakın konuştu. "Biliyorum. Biz ruh eşiyiz bebeğim ve her gün sensiz yaşamak beni deli ediyor. Bunu için bana biraz zaman ver. Söz veriyorum uzun sürmeyecek."

Miriam onun aşkından şüphe duymuyordu. Sanatının yanı sıra sonsuza dek ona ait olduğunu bildiği tek şey buydu. "Fazla bir şeye ihtiyacımız yok. Tabloları satabilirim. Frisco'ya taşınabilir ve bizim gibi düşünen diğer insanlarla birlikte olabiliriz."

Onu tekrar tekrar öptü ve birlikte olmaları için bir yol bulacağına söz verdi. Skokie'ye giden yolun geri kalanında öpüştüler ve Lyle orada olduğu için hafifçe okşadılar.

Plan, Miriam'ın yatak odasının penceresinden gizlice girmesiydi. Barry üç yıl önce pencereyi çivileyerek kapatmıştı ama Miriam çivileri sökmüş ve istediği gibi girip çıkmıştı. Ailesi pek zeki değildi. Odalarından çıkmadan önce sabah Debbie'nin eve gelmesini beklerdi. Ruby bu konuda iki kere düşünmezdi.

Ama şimdi Miriam'ın kafasındaki düğüm için bir bahane bulması gerekiyordu. Yastık kavgası yaptıklarını ve yataktan düştüğünü söyleyecekti. Gecenin bu geç saatinde Lyle'a onu evinin önüne bırakmasını söyledi. Ruby ve Barry kütük gibi dışarıda olacaktı ve arabayı ya da onun pencereden içeri girdiğini duymayacaklardı.

Evrendeki en tutkulu öpücüğün ardından Miriam, Lyle'in arabasından inip avluyu geçmeye başladı. Verandanın ışığı yandığında fazla uzaklaşmamıştı. Bir hapisane avlusundan kaçarken spot ışıklarına yakalanmak gibi hissetti. Tek yapabildiği donup kalmak ve kurşunları beklemektir.

Ön kapı açıldı ve Barry'nin dışarı adım atması Miriam'ı şaşırttı. Verandanın loş ışığında bile yüzü öfke saçıyordu. O

daha önce hiç duymadığı bir şekilde kükredi. "Miriam Fine. Bu eve gir."

Şartlanmanın etkisiyle, durmadan önce ona doğru bir adım attı.

Arabanın kapısı arkasından açıldı. "Bay Fine-"

Babamın omuzları genişledi ve Marty'ye ateş etti. "Kapa çeneni, seni aşağılık pislik."

İçinde anlık bir öfke patladı. "Onu rahat bırakın."

Barry beton basamaklardan aşağıya, ona doğru tepindi. "Seni gördüm! Haberlerde. Kızım polislerle saldıran lanet hippilerle birlikte."

Görüşü ona odaklandı ve diğer her şeyi dışarıda bıraktı. "Bu doğru. Dünyayı değiştiriyoruz. Ve sen artık bize ne yapacağımızı söyleyemeyeceksin. Bir şeyleri yok etmene izin vermekten bıktık."

Adam kızın bileğini tuttu ve onu eve doğru sürükledi. "İşte bu kadar. Seninle her şeyi denedik. Ve sonunda çok ileri gittin. İslah evine gidiyorsun."

Miriam'ın kafasında her şey çözüldü. Onu kilitleyemezlerdi. Onlarla yaşarken neredeyse ölüyordu, her iki haftada bir ceza alıyordu ve Ruby tam bir güzergah talep ediyordu. İslahevine gidemezdi. Bu onu öldürürdü. Miriam'ın çılgılığı bir panik patlamasına yol açtı. Barry'yi o kadar sarsmıştı ki, onu kurtarmak hiç de zor olmamıştı.

"Miriam!" Barry bağırdı ve onun peşinden koştu.

Ama kadın adamın önünden atladı ve arabaya doğru koşmaya başladı. Marty ve Lyle'a "Gidin, gidin, gidin!" diye bağırdı. Eğer kaçmazsa, onu kurallarıyla boğacaklardı. Ruhunu parçalayacak, sanatını yok edecek, ruhunu zincire vuracaklardı. Şimdi kurtulma zamanıydı. Hayatı buna bağlıydı.

O ve Marty kendilerini arka koltuğa attılar. Miriam Marty'yi üzerinden itti, böylece oturup onlar uzaklaşırken evini izleyebilecekti.

Barry bahçenin ortasında, verandadan gelen ışık hemen dışında duruyordu. Onun yüzünü göremiyordu. Ama Ruby netti. Üzerinde tüylü pembe bornozuyla verandada duruyordu, yüzü gözyaşlarından bir şelale gibiydi. Miriam'ı kandıramamıştı. O gözyaşları sadece Ruby içindi.

Akıllı babam. Annemi evimden kuş uçuşu sadece birkaç mil uzağa götürmüştü. Earl "o" der demez taşlar yerine oturdu. Kendi evi olup da May Keller kadar huysuz olan pek az kadın vardı. Sır saklamasına gelince, bu muhtemelen May Keller'ın birkaç on yıl önce kocasını öldürdüğüne dair spekülasyonlara atıfta bulunuyordu. Herkesin kesin olarak bildiği tek şey onun ortadan kaybolduğuydu. May'in kontrolü altında yaşamak zorunda kalsaydım, ben de kaçmanın bir yolunu bulurdum.

Ayrılma vakti gelene kadar birkaç dakika daha sohbet devam ettik ve onlara iyi avlar diledim. Poupon sonraki bir saat boyunca arka koltuğa yerleşti, ben de bizi Hodgekiss'e geri götürdüm ve May Keller'ın çiftliğine giden sapağa kadar yaklaşık on mil kuzeye sürdüm.

Bu anda, evrenin bu noktasında, güneş yazdan kışa geçişin altını çizmek için ıslıl ıslıl parlayan hediyesini gönderdi. Ne yazık ki durup son sıcak nefesin tadını çıkaramadık.

Pamuk ağacının ve Keller Çiftliği tabelasının bulunduğu Y yoluna henüz ulaşmamıştım ki, ilerideki toz bulutu yaklaşan bir aracı fark etmemi sağladı.

Güneş soluk mavi metalin üzerinde parlıyordu ve May Keller'ın eski Ford Ranger pikabını tanıdım. Yaklaştığımızda, her ikimiz de sağa çektik, yan aynalarımız için bir iki santim ayırarak yolda ikimize de yetecek kadar yer açtık.

May'in yolda bana nasıl tepki vereceğini merak ederek aracımın camını indirdim. "?"

Penceresinden iplik gibi ince bir kol sarkıttı ve dışarı eğildi. Gürleyen öksürüğünün dinmesini bekledim. Bana verandasının altındaki rakunmuşum gibi yukarıdan aşağıya baktı. "Katie Fox. Hank bana yolumda neredeyse hiç trafik olmayacağına dair söz vermişti, ama işte hepiniz tozu dumana katıp yolu kayalıklara çeviriyorsunuz."

May esprileriyle tanınan biri değildi, bu yüzden tavrı beni şaşırtmadı. "Bunun için üzgünüm. Belki önümüzdeki birkaç gün içinde biraz yağmur yağar ve durumu düzeltiriz."

"Hımm." Kolunu içeri çekti ve arkasını döndü, kafasını dışarı çıkarmadan önce bir saniye taksinin içinde oynadı, dişlerinin arasında yanmayan bir sigara vardı. "Babanı hayatı boyunca tanıdım. Hank için yapamayacağım şey yoktur. Yıllar boyunca bana çok yardım etti." Taksiden teneke gibi bir ses geldi ve kadın çakmağa uzanıp sigarasının ucuna tuttu. Güçlü ve uzun bir şekilde çekti ve dumanı ciğerlerinde bir süre tuttuktan sonra nefes vererek uzaklaştı. "Annende ne bulduğunu asla bilemedim ama bu beni ilgilendirmez."

Bilinmeyen bir nedenle Poupon biraz gerinmeye karar verdi. Arka koltukta durdu ve ön tarafa doğru eğildi, sonra burnunu cama dayadı. Biraz temiz hava alabilsin diye camı indirdim.

"Cehennemim. Bu da ne böyle?" May'in patlaması bir dizi öksürüğe yol açtı.

En iyi arkadaşım, bugünlerde konuşabildiğim tek kişi. "O benim köpeğim."

Başını geriye çekti ve onu değerlendirdi. "Pek inek köpeği sayılmaz."

"Benim hiç ineğim yok."

Kaşlarını kabul edencesine kaldırdı. "Yeterince doğru. Ama sana bir şey söyleyeyim. Bir köpek bir erkeğin yerini tutamaz."

İtiraz etmeye başladım, bununla nereye varacağımdan emin değildim ama konuşmayı bitirmek istiyordum.

Elini kaldırdı. "Oh, biliyorum. Sana ne yapman gerektiğini söyleyecek bir adam her zaman yanında değil. Joshua Stevens'ı kendi yoluna göndermen iyi bir şeydi. İyi bir adam olduğu kesin ama senin için fazla iyi. Sen anlıyorsun. Sen de benim gibisin."

Hayır, . En azından umuyordum.

"Her zaman yanında bir erkeğe ihtiyacın yok. Ama bazen bir erkeğe ihtiyacın olur." Ne demek istediğini anladığımdan emin olmak için elini yakmış gibi salladı. "Yani, tamam, bir köpeğin olsun. Benim de zamanında birkaç tane . Ama bunu sana daha önce de söyledim ve yine söyleyeceğim. Rapid City ya da Omaha'da bir hafta sonu geçir. Kaslı ve sana bir kozmopolit alacak kadar parası olan yakışıklı bir aygırla iyi vakit geçir." Kokteylin adını söylemekten gurur duyuyor gibiydi.

Buna eklemek istediğim pek bir şey yoktu. "Yardım ettiğin için hepimiz minnettarız. Annem evde olduğu için gergin. Anlarsın." May'in herhangi bir şeyden korktuğundan şüpheliydim, o yüzden anlamayabilirdi.

May ikinci çekişinde burun deliklerinden dumanlar çıkarmaya başlamıştı bile. "Hank tüm bu olanlar hakkında ağzını sıkı tutuyordu. Sen ne düşünüyorsun?"

Dedikoduları paylaşmak annemi görmemi geciktirecekti. Birden onunla yüzleşmekten korkmaya başladım ve bunun nasıl gelişeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Annem bana Marty Kaufman hakkında ne söyleyecekti? "Onun hakkında hiçbir şey bilmiyoruz."

May sigarayı tutan elini salladı. Yüzü Cadılar Bayramı'ndan iki gün sonra verandaya bırakılmış bir balkabağına benziyordu. "Benim düşüncem onun eski günlerden kalma bir alev olduğu yönünde." Sanki mesele çözülmüş gibi başını salladı.

Marty Kaufman ve bu bilinmeyen saldırgan ikisi birden mi? Annemin boş büyüleri ya da stüdyosunda geçirdiği günler ne olursa olsun, babama olan bağlılığından şüphe etmek için hiçbir neden görmemiştim. Hiç kavga etmediler. Çocukları ve torunlarıyla dolup taşan odalarda gülümsemelerini paylaşır ve her zaman imrendiğim bir rahatlık ve kabullenişle birbirlerinin etrafında hareket ederlerdi. Bırakın birden fazla erkeği, annemin bu bağı başka biriyle paylaşmasına imkân yoktu.

Yüzümü kibar tuttum. "Bundan şüpheliyim. Muhtemelen bir hayran."

Düpedüz alay etti. "Marilyn Monroe ya da onun gibi bir şey değil ki."

Devam edelim. May'in evinde olan biten her şeyi takip ettiğini düşündüm. "Ailesinden başka kimse onu görmeye gitti mi?"

Sigarasının son damlasını da emdi ve kamyonetinin kapısına sapladı. Sanırım onlarca yıllık güneş, kar, kum ve rüzgârdan daha fazla zarar vermezdi. "Gördüğüm kadarıyla hayır. Kız kardeşin o koca otobüsüyle bir iki kez düşmüştü. Şimdi de sen."

Sadece birkaç araç olduğu halde sanki bir geçit töreni yapılmış gibi göstermişti. "Babamın evinizi kullanmasına izin verdiğiniz için tekrar teşekkürler. Bunun onun için çok önemli olduğunu biliyorum."

Elini salladı ve başka bir şey söylemeden yola koyuldu.

Bir parçam arabayı geri çevirip onu takip etmek istedi. Hiçbir kız çocuğu annesini sadakatsizlik konusunda sorgulamak zorunda kalmamalıydı. Taraf seçmek zorunda kalacak mıydım?

1969

Miriam, çoğunluğu öğrencilerden oluşan yaklaşık yirmi kişilik bir grubun kenarında toplanırken sonbaharın keskin havasında heyecanlı konuşmalar yükseliyordu. Dalgalı saçlarını iki uzun örgü haline getirmişti ve birisi bir tanesini çekiştirdi. Arkasını döndüğünde Marty'nin elinde yağlı kâğıda sarılı bir sandviçin yarısını tuttuğunu gördü.

Sırıttı. "Fıstık ezmesi ve jöle. Washington Anıtı'nın yanında bunları dağıtan bir kadın var."

Miriam parmak uçlarında yükseldi ve Marty'yi öptü. "Teşekkür ederim. Açlıktan ölüyorum." Fıstık ezmesi ve jöleyi pek sevmezdi ama bedava olan en sevdiğiydi. Son bir yıl içinde daha az seçici ve daha minnettar olmayı öğrenmişti. Marty yanında olduğu sürece başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Hareket önemliydi.

Kalabalığın arasından esen bir rüzgâr Marty'nin yanaklarını pembeleştirdi. Kot ceketini pek koruma sağlamıyordu. Bir dahaki sefere resimlerinden birini sattığında, Goodwill'e gidip daha iyi bir şey bulacaklardı. Gözleri heyecanla parlıyordu. "Bugün burada yarım milyon insan olduğunu söylüyorlar. Ekim'deki Moratoryum protestolarından daha fazla."

Miriam ağzının üstündeki fıstık ezmesini sildi. Kalbi buradaki herkesle birlikte atıyor, onu herhangi bir kürk mantonun yapabileceğinden daha fazla ısıtıyordu. "Bu iki Woodstock."

Bir kolunu kızın omuzlarına doladı ve onu kendine çekti. "Daha çok insan, daha az çamur."

"Müzik yok."

Güldü. "Peter, Paul ve Mary'nin burada olduğunu söylediler."

Birkaç gündür başkentteydiler. Perşembe gecesini Pennsylvania Bulvarı'ndan Beyaz Saray'a doğru tek sıra halinde bir yürüyüşle başlamışlardı, her birinin elinde öldürülen bir ABD askerinin adının yazılı olduğu bir pankart vardı. Dün toplantılar ve planlarla doluydu, her şey Beyaz Saray'daki bu miting için yapılıyordu. Dün gece Smithsonian'da uyuyacak yer bulmuşlardı ama Miriam pek dinlenmemişti.

Mumlu kâğıdı sardı ve ceketinin cebine soktu. "Şuna bir bakın. Tüm bu insanlar. Nixon'ın dikkat etmesi gerekiyor."

Marty pek umutlu görünmüyordu. "Hâlâ 'onurlu barış' hakkında atıp tutuyor."

Bu bir öfke patlamasını körükledi. "Pislik."

Lyle onun yanında belirdi ve kalçasını kontrol etti. Fu Manchu bıyığı bırakmaya çalışıyordu ama bıyıkları buna uygun değildi, bu yüzden çikolata sütlü bıyık takmış gibi görünüyordu. Kulaklarının arkasına sıkıştırarak kadar uzamış sarı saçları kirli görünüyordu.

Lyle kolunu on altı yaşlarında görünen minyon bir sarışının omuzlarına atmıştı. "Bu Beth."

Sevimli kız onlara gülümsedi. "Bu harika değil mi?"

Miriam eğlenerek kaşlarını kaldırdı. "Rad. Kesinlikle." Lyle'in fetihlerinden biri daha. Onlara ne anlattığını Tanrı bilir, ama muhtemelen radikal bir savaş protestocusu olmakla ilgili bir şeyler anlatmış ve muhtemelen iç çamaşırlarına girmek için deneyimini abartmıştır.

Lyle başıyla gençlerin oluşturduğu düğümün ortasına doğru işaret etti. "Alan yine iş başında."

Miriam, Lyle'in bakışlarını takip ederek tanıdık bir sahne gördü. Alan neredeyse bir evlilik teklifi yapar gibi diz çökmüştü. Öne doğru eğildi, ciddi yüzü sırayla dinleyicilerinin her birine odaklandı. Öyle görünüyordu ki

Lyle'a çok benziyordu, bıyıkları yeni çıkmaya başlamıştı ve ince sarı saçlarını genellikle at kuyruğu yapardı, ama yüz hatları biraz farklı bir şekilde bir araya gelerek onu neredeyse yakışıklı yapıyordu. Ama insanları ona çeken şey karizmasıydı. Grubu neyin büyülediğini duymak için kulak kabarttı.

"İsmi hatırla: My Lai."

Biri mırıldandı ve Alan kaşlarını çatarak onları susturdu. "Katledildiler. Kadınlar ve çocuklar Amerikan askerleri tarafından biçildi. Öldürülen masum insanlar. Savaşı durdurmalıyız."

Birkaçı "Tamamdır" ve "Barış hemen şimdi" dedi.

Alan bir kolunu sallayarak güneydeki alışveriş merkezinin çimenlik alanında toplanan binlerce insanı işaret etti. "Pennsylvania Bulvarı'nda yürüyeceğiz ve Nixon'a kendisi ve *Vietnam Savaşı'nı Sona Erdirme Moratoryumu*'nu düzenleyenler hakkında ne düşündüğümüzü söyleyeceğiz." Son sözleri yüzünde olduğu kadar sesinde de alaycı bir ifadeyle söyledi. "Onlar buraya 'öfke ve hiddetlerini değil, savaştan duydukları keder ve üzüntüyü' göstermek için geldiler."

Dinleyicilerinin önünde büyüyor gibiydi. "Ben öfkemizi ve hiddetimizi göstermemiz gerektiğini, keder ve üzüntünün canı cehenneme diyorum. Bunların hepsi iyi ve güzel ama yeterli değil."

Miriam elini Marty'ninkinin içine kaydırıp ve sıktı. İçinde ateşler yanıyordu, aynı anda hem savaşmak hem sevişmek, hem koşmak hem bağırmak, hem kucaklaşmak, hem gülmek hem de ağlamak istiyordu. "Evet," diye fısıldadı.

Başını kaldırıp Marty'ye baktığında, onun gözlerinde karanlık bir endişe havuzu yakaladı.

Kollarını onun boynuna doladı ve başını zorla kendi başının altına indirdi, onu tekrar kendisine çekmek ve şüphelerinden uzaklaştırmak için derin bir öpücük kondurdu.

"İşte buradalar." Alan'ın sesi yükseldi ve ciddi tonuna bir parça mizah karıştı. "M&M'lerim."

Marty ve Miriam kendisine şaşırarak ona döndüler. Marty kolunu mahcup bir barış işaretiyle kaldırdı.

Alan ayağa kalktı. "Hareket için her şeylerini feda ettiler. Marty üniversiteyi bırakmak zorunda kaldı. Mimi evini terk etti. Hayatlarımız için savaşıyorlar. Haklarımız için. Nixon'ın zulmüne, vurgunculara, Pentagon'a karşı."

Miriam'ın Alan'ın kendisine taktığı lakaba alışması biraz zaman almıştı ama hoşuna gitmişti. M&M'lere gelince, o da iyiydi. O ve Marty aynı ruhun iki parçasıydı.

Alan onunla göz göze geldi ve kadının omurgasını bir heyecan kapladı. "Burada oturup keder ve üzüntü göstermeyeceğim. Pentagon'a gidiyorum. Belki de biraz öfke göstermenin zamanı gelmiştir."

Lyle'in sırtışı yüzünü ikiye böldü. "İşte bu!" Miriam'a doğru uzandı ve Marty'nin omzunu itti. "Gidelim dostum."

Marty tereddüt etti ama Miriam onun elini tuttu ve Marty de onunla birlikte adım attı.

Devasa metal Morton Binası, May Keller'ın çiftlik merkezini demirlemişti. Çok uzakta olmayan, yeni boyanmış bir tavuk kümesinin etrafı tellerle çevriliydi, süslü bir hayvanat bahçesindeki herhangi bir kuş kafesi kadar doğaldı. Muhtemelen 80'lerin sonunda inşa edilmiş, geniş verandalı, tek katlı bir Craftsman olan evi, basamaklardaki büyük saksılardaki neşeli sarı krizantemlerle ev gibi görünüyordu. Bahçesi mükemmel bir şekilde budanmış, çimler bir yeşilliğe bürünmüştü ve sadece evi gölgeleyen uzun meşe ağacından kopan yapraklar göze çarpıyordu. Bir toplu iğne kadar temizdi, aklıma gelen buydu.

Arabayı Louise'in soluk vişne çürüğü Suburban'ının yanına, çitlerin önüne çektim ve dışarı çıkıp bir an etrafıma bakındım. Son birkaç günün stresi üzerimdeydi. Annemin bir adamı öldürmesi, Chicago'ya koşturmamız ve oradaki şok edici keşifler ve tüm bunların annemin hâlâ tehlikede olduğu anlamına gelip gelmediğini bilmemek.

Sonbaharda olduğu gibi öğleden sonra da dibe vurdu. Akşam yemeğinden sonraya kadar havanın aydınlık kaldığı yaz mevsimiyle kıyaslandığında, birkaç dakika içinde sıcaklığın gömlek kollarından ağır ceketlere ani düşüşü, öğleden sonrayı Sevgili John mektubu gibi sona erdirdi.

May'in mükemmel bahçesinde hem yazın hem de sonbaharın en iyileri sergileniyordu. Parlak sonbahar çiçekleri ve dökülen yapraklar bahçesinin yemyeşil görüntüsüyle tezat oluşturunuyordu. Çok fazla ziyaretçisi olmasa bile

Yarattığı güzelliği paylaşıırken, bakım zahmetinden verandasındaki salıncağında yudumladığı rahatlatıcı burbona kadar her zerresinden keyif aldığından emindim.

Poupon'u arka koltuktan çağırdığımda ön kapı açıldı ve annem dışarı çıktı. Normalde minyon ve zayıf olan annem sanki üç beden küçülmüş gibi görünüyordu. Uzun gri saçları vahşi dalgalar halinde dalgalanıyor ve onu akli dengesi yerinde değilmiş gibi gösteriyordu. Solgun, zayıf yüzünde gözleri kocaman görünüyordu. Yaklaşmamı izledi.

Merdivenlerin dibinde durdum. "Yorgun görünüyorsun."

Sanki onu dik tutan bir ip kopmuş ve o da ipi bırakarak yere yığılmıştı. Kaşları çatıldı ve yüzü sarktı. "Çok yorgunum. Sanki kırk yıldır uyumamışım gibi."

Merdivenleri çıkmaya başladım ve Poupon yanımda kaldı.

Çizilmiş yüz hatlarında korku belirgindi. "Adamın kim olduğunu öğrendiler mi?"

"Parmak izlerini daha yeni teslim ettiler, umarım yakında olur. Trey'in öğrenir öğrenmez arayacağını biliyorum çünkü duymak için sabırsızlandığımı biliyor. Bu arada, güvendesin. May çoğu zaman etrafta oluyor ve kimse ona bulaşmıyor."

Bu onu hiç de eğlendirmişse benzemiyordu. "Belki de kim olduğunu asla ." Sanki kimliğinin bir sır olarak kalmasından memnun olacakmış gibi bir hali vardı.

Rahatlatmak için yakınımnda durdum. "Neden bu kadar ? Eğer bir vantilatörse, bu tek seferlik bir şey. Ve eğer hayran değilse, gerçekten başka bir açıklaması yok. Bir ordunun senin için geldiğine inanmakta zorlanıyorum."

Başını onaylarcasına salladı. "Haklısın. Elbette. Korkacak bir şey yok."

Ama sesi ikna olmuş gibi gelmiyordu. Yere baktı ve korkusunu kontrol etme mücadelesini kaybetmiş gibi görünene kadar yüzünde gerginlik arttı. Kendini yukarı çekti ve ellerime uzandı. "Beni bir yere götür."

Tavrındaki çalkantı beni sarstı. "Nereye?"

Avlunun etrafına baktı. "Herhangi bir yer. Bulunamayacağım bir yer."

Ellerini bıraktım ve şaka yapmaya çalıştım. "Burası May Keller'ın ıssız bir yerdeki çiftliği. Kimseye söyleyecek gibi görünmüyor, kimse de onu geçemez."

Sanki May'in sakin bahçesinde bir tehlike saklanıyormuş gibi gözlerini etrafta gezdirdi. "Kimse beni senin kadar iyi koruyamaz."

"Anne." Nasıl başlayacaktım? "Chicago'ya gittim."

Gözleri benimkilere kaydı ve düşen bir yaprak onu paramparça edecek kadar kırılgan görünüyordu. Sanki ne kadar bildiğimi ölçüyormuş gibi beni dikkatle izledi. "Merak ettim. Nereden biliyorsun?"

Ona cevap vermedim, hala geçmişle ilgili başka bir şey öğrenmek isteyip istemediğimden emin değildim.

Ön kapı hızla açıldı ve Louise kutudan fırlamış gibi dışarı fırladı. Kot pantolonu ve bol ekose gömleğiyle, sesinin otoriter hakimiyetini ve yüzünün sert duruşunu tam olarak yansıtamıyordu. "Burada olmamanız gerekiyordu. Bizi nasıl buldun? Başka bilen var mı?"

"Bence Johnson kardeşlere yaklaşabilecek başka biri olmadığı sürece güvendesiniz." Bir kolumu anneme doladım. Kürek kemikleri soğuk inşaat demiri gibiydi. Titriyordu ve bacaklarının onu içeri taşıyıp taşıyamayacağını merak ediyordum.

Louise kapıyı bizim için itti ve bizi içeri kadar takip etti. Ev sıcacık çikolatalı kurabiye kokuyordu. İçerisi de en az dışarısı kadar neşeliydi. Mutfağın bir tarafında bir aile odası ve bir dizi pencere vardı. Diğer tarafta ise insanların resmi oturma odası olarak adlandırdıkları bir oda vardı ama Sandhills halkı resmiyete pek önem vermezdi ve burası kimsenin kullanmadığı bir oda haline gelmişti.

Ancak Louise burayı kullanmamız gerektiğine karar verdi ve bizi oraya götürdü. May, basma perdeler ve Laura Ashley elbisesi giymiş gibi görünen aşırı doldurulmuş bir kanepenin yanı sıra şaşırtıcı derecede kadınsı dokunuşlarla dekore etmişti. Kalın halı ve parlak cilalı koyu renkli ahşap mobilyalar, May'in zevklerine göre hayal edebileceğimden daha telaşlı görünüyordu. Belki de gizli bir tarafı olan tek kişi annem değildi.

Louise, döşemesi büyük çiçeklerle kaplı yüksek arkalıklı bir sandalyeye oturdu.

Bahçe. Bu odayı seviyor olmalı, kız gibi ve aile oyuncakları ve spor malzemelerinden arınmış.

Annemi kanepenin bir ucuna yerleştirdim. Minderler pelüş gibi görünüyordu ama bir vagon koltuğu kadar sertti. Ben de kanepenin koluna tünedim.

Louise'in tombul yanağına bir un lekesi bulaştı. "Chicago'da olduğunu söylediğini mi duydum? Sana burada ihtiyacımız varken neden oraya gittin?" Başını anneme doğru eğdi ve ona sempatik bir ifade verdi. "Yani, burada olmaktan memnunum tabii ki. Sadece önümüzdeki hafta mezuniyet balosu ve Ruthie'nin sorumlu olması nedeniyle yapacak çok şey var. Onu danışmansız bırakmaktan nefret ediyorum. Ve senin çocuğun yok, bu yüzden evde olamamak konusunda endişelenmene gerek yok." Gülümsemeye çalışıyordu ama ailesinden uzakta olmanın gerginliği yüzüne işlenmişti.

"Özür dilerim." Gerçekten üzgündüm. "Diane ve ben sadece bir geceliğine gitmiştik." Louise sandalyesinde geriye düştü, gözleri ve ağzı yuvarlaklaştı.

"Sen ve Diane? Birlikte mi? Bu harika!" Ellerini bir kez çırpı ve anneme doğru döndü. "Harika değil mi?"

Annem solgun görünüyordu ve dudakları titriyordu. "Diane de mi?"

Mutfaktan yumuşak bir çınlama sesi geldi. Louise öne doğru sarsıldı, mutfağa baktı, sonra tekrar bize döndü. Kendini yukarı itti. "Kurabiyeleri çıkarmam lazım. Ama bütün bunları duymak istiyorum. Acele edeceğim."

O gider gitmez anneme döndüm. "Deb'le tanıştım."

Eli ağzına gitti ve gözleri parladı. Gözlerindeki aşkı, kaybı ve özlemi görmemek imkânsızdı. "Debbie. O nasıl?"

Boğazım . "O iyi, sanırım. Annene o bakıyor." Büyükannem.

Gözlerinde bıçak sırtı gibi bir parıltı belirdi. "Ruby Fine. Elbette ona bakacak birini bulurdu. Debbie olduğu için üzgünüm. Onun için daha fazlasını isterdim."

"Kız kardeşiniz annenize bakmanın bir yük olduğundan bahsetmedi."

Gözlerinin etrafındaki deri yumuşadı. "Hayır. Debbie kimse hakkında kötü bir şey söylemez." Gözlerimi aradı. "Benim hakkımda ne dedi?"

Muhtemelen onun üzerine fazla gitmemeliydim ama belki de yumuşak bir iniş hak etmiyordu. "Her şey iyi değildi."

Annem sanki yere dökülmesinler diye içini sıkıyormuş gibi kaskatı kesildi. Gözlerini kapadı ve en kötüsünün geçmesine izin verdi. "Hayır. Sanırım beni övmek için bir nedeni yok. Yine de paylaştığımız bağı unutmamış umuyordum."

Karşımdaki kadın, onu seven ve ona ihtiyaç duyan kız kardeşini terk eden Miriam Fine'dı. Ama aynı zamanda ben yedi yaşındayken saçlarımı papatyalarla ören annemdi. Bana en mükemmel işlemeli ceketini bulan, Santa Fe'deki plazanın karşısından onu çağırdığını, çünkü bunun benim için olduğunu söyleyen . "Hatırlıyor. Seni seviyordu ve sen onu terk ettin. Bunu neden yaptın?"

Annemin elmacık kemikleri derisini yaracakmış gibi görünüyordu. Çok kırılgan görünüyordu. "Debbie'yi her gün özliyorum. Onu son gördüğümde on sekiz yaşındaydı. Saçları at kuyruğu, beyaz Keds ve benim eski Levi's ayakkabılarım. Çocukluğumuzun geçtiği evin garaj yolunda durmuş, arabayla uzaklaşmamı izlerkenki görüntüsü aklımdan çıkmıyor. Onu ne kadar sık düşündüğümü asla bilemeyecek."

"Ayrılırken onları parçaladığını söyledi. Ailen bunu asla atlatamadı."

Annemin cevap vermesi biraz zaman aldı, çünkü mavi gözlerinde bir duygu girdabı dönüyordu. Keder, meydan okuma, özlem, kayıp.

Louise mutfakta tencerelere vurdu, sonra bağırdı, "Hamur bitti ve rulolara şekil vermem gerekiyor. Buraya gel ve konuş."

Beni oturma odasından duyabilmesi için arkama yaslandım. "Bir saniye içinde orada olacağız." Bu bize biraz zaman kazandıracaktı. Anneme döndüm ve konuşmaya başlaması için başımı salladım.

Annem çalkalanan duygularını alıp bir yere kilitlemişti. Yüzü sertleşmiş, kızgınlık duygusu yerleşmişti. "Belki de olmamı istedikleri kızı kaybetmenin yasını tutuyorlardı. Beni ideallerindeki kutunun içine ittiler ve sıkıştırdılar. Öğretmen olmamı istediler. Hayal edebiliyor musun?"

Hayatımda birkaç kez ona karşı savaşmak istedim. "Ve bu ayrılmak için bir sebep miydi? Bunu halledebilirmişsiniz gibi görünüyor."

Şakaklarına masaj yaptı, konuşmak istemediği zamanlarda sık sık yaptığı bir şeydi bu. "O zamanlar nasıldı bilemezsin. Dünya yanıyordu. Kuruluş, kapitalizm adına genç erkeklerimizi çalıyor ve onları katliama gönderiyordu." Yüzü kızardı ve sesi güçlendi. "Şimdi ne kadar alçak olduklarını kanıtlayan belgeseller ve bu konuda yazılmış kitaplar var. Ama o zamanlar biliyorduk ve kimse bizi dinlemiyordu." Nefesini içine çekti. "Ailem onları destekledi. Beni dinlemediler. Harekete katılmamı yasakladılar. Eğer beni eve zincirleyerek kurtulabilselerdi, bunu yaparlardı."

"Ama olmalı-"

Öne doğru eğildi, sıcaklığı neredeyse beni yakıyordu. "Bir şeyler yapılması gerekiyordu. Ve Debbie buna kulak asmadı. O sadece iyi bir kız olmak ve annemle babamın istediklerini yapmak istiyordu. Gitmek zorundaydım. Bunu göremiyor musun?"

Bu kadar ateşli bir tutkuyu hayal etmeye çalıştım. Ama kız ya da erkek kardeşlerime sırtımı dönmeme neden olacak hiçbir şeyi hayal edemiyordum. Aileme.

Cevap vermeyince arkasına yaslandı, görünüşe göre devam ediyordu. "Peki ya sen ve Diane?"

Oturmak için kolumdan kaydım. "Chicago'ya birlikte gittik. Ama o benimle hiçbir şey yapmak istemiyor."

Bana on iki yaşındayken Danny Duncan'ın saçlarımın karga yuvasına benzediğini söylediği o zamanki gibi yanına sokulup acımasız dünyayı unutmak istediğim zamanki gibi sempati dolu bir bakış attı. "Her zaman hepsini affetmeye çok istekliydin. Diğerleri için en iyisini düşünmeye çok isteklisin. Onlara son kuruşunu verirsin, bir içki bulmak için çölde sürünürsün. Bunu senin için yapacaklarına inandığını biliyorum. Ve bazıları yapar. Ama Diane senin gibi değil. Onun içinde sert bir yer var. Çelik kapılı granitten oda ve o kapı çarpılarak kapatılırsa bir daha açılmaz."

Eğer yanağıma beyzbol sopasıyla vursaydı daha fazla incinmezdim. Bu nasıl benimle ilgili oldu? Deb, Miriam'ın manipüle edebildiğini söylemişti. Belki de annem düşündüğümünden daha çok Diane'e benziyordu.

"Peki ya Marty Kaufman?"

Annem nefes almayı ya da hareket etmeyi bıraktı. Çalıların arasındaki bir tavşan gibi, yırtıcı bir hayvan onu görmesin diye kıpırdamadan duruyordu. Sonra yanakları kızardı ve gözlerinde öfke parladı. "Onun hakkında konuşmayacağım."

Marty Kaufman korktuğı kişi olmalı. "Diane ve ben onu görmeye gittik."

"Bunu yapmamalıydın."

Hayal kırıklığı içinde elimi sıktım. Ondan elle tutulur bir şey almak imkânsız görünüyordu. "Ne oluyor anne? Kim bu Marty Kaufman ve neden duvarlarında senin resimlerin asılı?"

Titreyen elini saçlarının arasından geçirdi ve bakışlarımı kaçırdı. "Marty Kaufman. O benim geçmişimden biri. Ve şu anda onunla hiçbir ilgim yok."

Eğer daha açık olsaydı, belki de bombayı ona patlatmazdım. "Heykeli gördüm."

Bakışları şaşkınlıkla bana kaydı. Panikle irileşmiş gözlerinin ardında bir yanıt oluşturmaya çalışırken çarklar dönüyor gibiydi.

Bekledim, onu izledim.

Louise tencerelere vurdu. "Buraya geleceğini . Ne konuştuğunuzu duyamıyorum."

Bu kesinti anneme kendini toparlaması için yeterli zamanı verdi. Zaten sessiz olan sesini alçalttı. "Anlıyorsun, ."

Kılandım. "Neyi anladın?"

Elini bana doğru uzattı ve tekrar kucağına bıraktı. "Aşkıım. Sen ve Ted'de nasıl olduğunu gördüm. Kalbini bir kez verdin mi, asla tam olarak geri alamazsın."

Midem bulandı ama Ted yüzünden değil. "Ted'i artık sevmiyorum. O gerçekten benim geçmişim." Sevdığım adamla geleceğimi mahvetmişim.

Bana üzgün bir şefkat ifadesiyle baktı. "Gerçekten mi? Sana ihanet etti ve sen yeni bir hayat kurdun. Ama seni tanıyorum Katie. Sevdığın zaman, sonsuza kadar sürer."

Futbol topları ve şekerlemeler, umarım yanılmıştır. Ama asla özgür Baxter olamayacağımdan korkuyordum. "Biz benim hakkımda konuşmuyoruz. Biz

Marty Kaufman'la görüşüyorum. Chicago'da yaşayan ve ofisinizde bulduğum cep telefonunda numarası olan adam."

İnce boynundan aşağı bir yumru süzüldü, gerçek bir şok yutkunmasıydı. Titrek bir eliyle saçlarını alnına doğru itti, ancak yüzüne hiçbir bukle düşmedi. Zayıf bir sesle, "O Glenda'nın babası," dedi.

Ziller kulaklarımda çınladı ve tekrar nefes almam bir saniye sürdü ama savaşıarak geri döndüm. "Glenda?"

Kanepeden atladı. "Babanı seviyorum. Kırk yılı aşkın bir süredir birlikteyiz ve aramızda kimsenin bilemeyeceği kadar derin bir bağ var. Senin tarafından sorgulanmayacağım." Şaşırtıcı derecede sağlam bacaklarıyla evin arka tarafına, muhtemelen May'in boş yatak odasına doğru yürüdü. Oraya varmadan önce aniden döndü ve parmağıyla beni işaret etti. "Ya da başka birini." Kapının çarpmasını bekleyebilirdim ama annem sadece yumuşak bir tıkırtıya izin verdi.

Peşinden gidip cevap istemek istiyordum ama telefonum çaldı. Görmezden gelmek istedim ama Sandhills çoğu zaman sakın kalsa bile ben şerifim ve telefonuma cevap vermemek gibi bir seçeneğim yoktu.

Marybeth, seksen mil ötedeki Ogallala'da bulunan Sandhills bölgesel kolluk kuvvetlerinin sevk memuru, söze başladı. "Aile içi. Duran çiftliği. Karısı kocasının depresyonda ve sarhoş olduğunu ve tüfeğiyle traktörüyle kaçtığını söylüyor. Kocasının intihara meyilli olduğundan endişeleniyor."

Buster Duran 1.80 boylarında ve bir boz ayı gibi yapılydı. Ted şerifken birkaç kez Duran'ın evine gitmişti. Buster ve alkol hiçbir zaman iyi bir ikili olmamıştı. "Yola çıkıyorum."

Louise elinde bir eldiven, sıcak kurabiye tepsisi asılı bir şekilde duruyordu. Yanaklarında parlak kıpkırmızı çizgiler vardı. Umarım fırının sıcaklığından dolayıdır, annemi zina yapmakla suçladığımı duyduğundan değil.

Kalıp annemle bu konuyu konuşamayacağım için sinirlenmişim, kapıya doğru giderken zar zor yavaşladığım için sesim amaçladığımdan daha ters çıkıyordu. "Gitmem gerek."

Tepsi bir takırtıyla tezgâha düştü. "Gitmek mi? Daha yeni geldin. Annemle kalacağını umuyordum, böylece eve uğrayıp

bir şeyler üzerinde."

Bir intihar girişimini engellemek için yola çıkmak da planlarım arasında yoktu. Arkamı dönmedim. "Yapamam. Üzgünüm."

Batı ufkunda kara bulutlar toplandı. Bir parça rüzgâr, verandada oturma ve gün batımını seyretme sezonunun açıldığı konusunda bizi uyarmak için topuklarını kaldırdı. Duran'ın evi May'in çiftliğinden kuzeye doğru arabayla yaklaşık on beş dakikalık mesafedeydi. Sürüş lojistiği bugün benim ve Poupon için iyi işliyordu, çünkü çağrı geldiğinde Hodgekiss'te olsaydım, on mil daha eklenmiş olacaktı.

Poupon kocaman bir nefes alıp daha da uzun bir nefes vererek arka koltuğa yerleşti. Kestirebileceği bir yer olduğunda şikâyet etmeye meyilli olduğundan değil, ama kruvazörün arka koltuğu kanepemden sonra ikinci favori yeri haline gelmişti. Eğer Buster'ı arabaya almam gerekirse -ki umarım almam-oupon'un ön koltukta oturması gerekiyordu. Kova koltuğa sığacak kadar dar bir top şeklinde kıvrılmaya zorlanmamayı tercih ediyordu.

Telefonum saatte 80 mile ulaşmıştım. Babamdı. FTA yönetmeliklerine göre on saat sonra dönüş trenine çağrılmadan önce mola yeri olan Lincoln'e varmış olmalıydı. Hoparlör düğmesine dokundum.

Yavaşça konuştu, sanki yıpranmış gibiydi. "Bir şey bulabildiniz mi?"

Yılların karısı hakkında öğrendiklerimi ona söylemek istemedim. Ama bilmeyi hak ediyordu, değil mi? Bir dakika. Bunu ona söylemek annemin görevi değil miydi? Yıllarımın çoğunu annemle geçirmemin bir nedeni vardı.

yatağımın altında çizgi roman okuyarak geçirdim. Aile dramlarından nefret ederdim ve bu şimdiye kadarkilerin en kötüsüydu. "Trey hâlâ parmak izi bekliyor."

Sesi kovadaki çakıl taşları gibiydi. "Bana söylemediğin bir şey biliyorsun."

Dehşet içimde asit gibi kaynıyordu. Akşam sert ve hızlı bir şekilde çöküyordu. Farlarım önümde parlıyordu ve tek istediğim zifiri karanlığa doğru sürmeye devam etmek, en büyük endişem Louise'in başımın etini yediği iki gün öncesine dönmekti. "Evet. Chicago'dan olduğunu öğrendim." Ona daha fazla bir şey söylemeden kapıyı kapattım.

"Katie." Bu tek kelime onun talebiyle birlikte ağırlaştı.

Gece boyunca koştum ama bana karşı duyduğu hayal kırıklığını atlatacak kadar hızlı değildim. Annemin sadakatsizliğinden bahsetmek için son bir tur attım. "Annemin küçük bir kız kardeşi var, Deb. Annemin annesi hâlâ hayatta. Kendine Marguerite Myers demeden önce adı Miriam Fine'dı."

Ağır nefes alıp verişi hattan geliyordu. Sonra, "Öğrendiğin tek şey bu değil ama."

Ona bunu nasıl bildiğini sormak istedim ama babam beni her zaman okuyabiliyordu. Görünüşe göre, yüzümü göremese bile. Artık bundan saklanmak yok. "Eskiden tanıdığı bir adam var."

Sinirlendiğinde yaptığı gibi kaşlarının arasındaki noktayı ovuşturduğunu hayal ettim. Gençken sinirli olduğunu öğrendikten sonra, bu alışkanlığın sakinleşmek için kendine zaman tanımanın bir yolu olup olmadığını merak ettim. Belki de beşe ya da kadar sayıyordu. "*Eskiden* tanışıyorlar mıydı? Şimdi görüşüyorlar mı?"

Belki de en kötüsünü anlatmak zorunda kalmazdım. "Onun hakkında hiçbir şey söylemeyecek." Bu kadarı doğruydu.

"Ama bazı şeyleri biliyorsun."

Cevap vermeyi reddederek direksiyonu sıktım.

Sorusu beni samana saplanan bir yaba gibi delip geçti. "Glenda'nın babası mı?"

Konuşmak için ağzımı açtım, sonra kapattım. Sonra tekrar açtım. "Bunun ortasında kalmak istemiyorum. Onunla konuştum. Annemi tanıdığını inkâr etti. Bir tehdit olmadığına eminim."

Sesindeki yorgunluk kayboldu ve enerji kazandı. "Onunla evlendiğimde annenin hamile olduğunu biliyordum. Bunu benden hiç saklamadı. Yine de geçmişimizi geçmişte bırakma konusunda anlaşmıştık. Benim de geride bırakmak istediğim şeyler vardı. Ama onun temiz bir sayfa gerçekten inanıyordum."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Birden Marty'nin ya da babamın yüzü aklıma gelmedi. Görebildiğim tek şeyin Baxter olmasından ve gözlerinde yanan küçümsemeden nefret ediyordum.

Görüntüden kurtulmak için gözümü kırptım. Bu benimle ilgili değildi. "Muhtemelen onunla sadece telefonda konuşmuştur. Başka ne olabilir ki? Neredeyse hiç bir yere gitmiyor."

Ama ben daha iyi biliyordum. Onun sanatı dumanı tüten bir silahtı.

Kızın masumiyetine benden daha fazla gibi görünmüyordu. "Elbette." "Adı ne?" diye sormadan önce tekerleklerimin altında yarım mil daha toprak vardı.

Bunu yüksek sesle söylemek gerçek olmasını sağlayacaktı. Annemin ihanetinin ailemizi daha da yaralamasını istemiyordum. "ama. Bilmene gerek yok."

"Kırk beş yıldan sonra, en azından bunu hak ettiğimi düşünüyorum."

Ama benden değil. Bir kızın görevi nerede yatıyordu? Annem yanlış yaptı. Ve babam kırılmıştı. "Söylemeyeceğim."

Konuştuğunda, sesindeki sertlik parçaladı. Bu benim tanıdığım baba değildi ve sanki gürleyen bir uyarı gibiydi. "Onun adını bilmek ."

Ona daha fazla acı çektirmek istemesem de, emri karşısında kendimi çocuk gibi hissettim. İtiraf etmek zorunda kaldım. "Marty Kaufman."

Nefesini içine çekti ve kalbim çarpmaya başladı. "Onu tanıyor musun?" diye sordum.

"Marty Kaufman. Chicago'dan." Durakladı. "Hayır. Şahsen değil." Bir an daha sessizlik oldu. Konuştuğunda sesi, sanki boğazında bir kapı açılmış ve dışarıya bir sel akıtıyormuş gibi, kendi sesinin yükselmiş bir versiyonu gibiydi. Bu beni ürpertti. "Şimdi pek çok şey mantıklı geliyor."

Otoyoldan Duran'ın toprak yoluna dönmek için fren yaptım. "Mantıklı olan ne?"

Telefon .

Yolun bozuk olması kruvazörün zıplamasına ve savrulmasına neden oldu. Bir elimle direksiyonu tutup yönlendirmeyi başarırken diğer elimle tekrar aramayı buldum. Babam cevap vermedi.

Tekrar deneyecek zamanım yoktu.

Lastiklerim Duran'ın çiftlik bahçesine giden otogarın üzerinde gümbürdedi. Duran'ın eski sıva çiftlik evinin ön pencerelerinden parlayan ışıklar, yapraklarla kaplı ön bahçeye gölgeler düşürüyordu.

Farlarım ön verandaya sıçradı. Kapı açıldı ve Fran hızla dışarı fırlayıp merdivenlerden inerek ben arabamdan inerken beni karşıladı.

Muhtemelen ellili yaşlarında olan Fran hayatı boyunca çok çalışmıştı ve öyle görünüyordu. Bir hapşırığın onu fırlatıp atmasını bekleyebileceğiniz kadar minyonda ve gri saçları çene hizasına kadar uzanıyordu. Kot pantolon ve kolları ellerinin üzerine çekilmiş ve yumruk yapılmış büyük boy bir sweatshirt giymişti. "Güneydeki otlığa doğru gitti. Orada göle bakan yüksek bir tepe var. Orada oturmayı seviyor."

Marybeth'in verdiği bilgileri doğruladım ve Fran'in bana verdiği yetersiz yönergeleri takip ettim. Duran'ın arazisinin bu kısmına hiç gitmemiştim ama tepeyi bulmakta ve Buster'ın rölantide çalışan traktörünü görmekte zorlanmadım. Kapalı kabini gecenin karanlığına karşı silüet halindeydi ve egzozu soğuk havaya üflüyordu.

Buster yaklaştığını bilmeliydi. Bunu saklamanın bir yolu yok. Bulunduğu noktadan, yoldaki farlarımı görmüş olmalıydı. Dik tepeyi ve tepeye çıkan en iyi yolu değerlendirdim, çünkü tepeye çıkan bir patika yol bile yok gibi görünüyordu.

Dayanıklı Charger'ımı kutsa. Çoğunlukla düz bir şekilde tepeye çıkarken, otların üzerinden geçerken ve gevşek kumda biraz dönerken hiç sarsılmadı. Durmamak için takla atmam gerekti ama kruvazörüm zorlu yollara hazırды.

Buster uzaklaşmak ya da benimle buluşmak için herhangi bir hareket yapmamıştı. Onu kabinde göremiyordum ve bu içimde bir ürperti yarattı. Traktör rölantide çalışmaya devam etti ve içime soğuk bir korku düştü.

Karnım, tüfeği kendine almasından korktum. Ve eğer almadıysa, her zaman bana ateş etme ihtimali vardı. Kevlar yelek giymekle ilgili çoğu kolluk kuvveti protokolünü düşündüm.

Park ettim, Big Dick'i ve el fenerimi aldım ve kuruyan çayır otlarının arasına girdim, babamla konuşmak da dahil her şeyi yapmayı o traktörün kabinine gidip belki Buster'ı bulmaya tercih etsem de... Ne görebileceğimi hayal etmekten kendimi alıkoydum. Şerif seçildiğimden beri umursamadığım kadar çok cesetle uğraşmak zorunda kalmıştım ve Buster'ın zarar görmemiş olması için dua ettim. Poupon temiz hava almak için ısrar etmedi ve ben de onu arabada tuttuğum için mutluydum.

Yaklaşırken bağırış çağırış, uyarı ateşi ya da tehdit yoktu, ki bunu sadece marjinal olarak iyi bir haber olarak saydım. *Lütfen, Buster'ın parçalanmış cesedinin üzerinde tökezlememe izin vermeyin.* Pompalı tüfekte ölüm hoş değildi.

Kırları aydınlatacak fazla ay yoktu, ama derin gece henüz çökmemişti, bu da el fenerini açmak zorunda kalmadan yığın otlar ve sabun otları arasında yolumu bulmamı mümkün kılıyordu. Traktörden çıkan dizel egzoz geceyi kirletiyordu. Tepede hızla esen rüzgâr şerif kahverengisi gömleğimi delip geçiyor ve kafa derimden belime kadar tüylerimi diken diken ediyordu.

Yaklaştığımda traktörün kapısının açık olduğunu ve Buster'ın traktörün koltuğuna yan oturmuş, ayaklarını dışarıdaki basamağa dayamış ve başını ellerinin arasına almış olduğunu gördüm. "Merhaba Şerif. Sanırım Franny seni çağırdı."

", Buster?"

Bir devden bekleneceği gibi, sesi alçak ve melankolikti. "Franny'yi endişelendirdiğimi biliyorum ve keşke seni buraya çağırmasaydı. Artık iyiyim."

"Bu iyi bir şey." Ses tonumu sohbet havasında tuttum. Onun traktörünün ve benim kruvazörümün motorunun gürültüsü, rüzgârın çimenlerdeki hafif salınımını örtüyordu. "Seni ne tetikledi?"

Başını yavaşça sallayarak ona daha da fazla ayı imajı verdi. Elli küsur yaşlarında ve biraz fazla kilolu olduğu için yenilmiş bir havası vardı. "Bazen her şey çok fazla geliyor ve neden buna devam ettiğimizi merak ediyorum. Ama buraya çıkıyorum ve bu ülkeyi görüyorum." Bana odaklandı ve tepeleri göstermek için kolunu salladı. Umarım gökyüzünde göz kırpan yıldızları ve

imen ve kumun tatlı kokusu. "Gerçekten çok güzel. Burada yaşıyabildiğim için şansı olduğumu hatırlıyorum. Geçinmekte zorlanıyor olsak ve Franny'ye hak ettiğİ her şeyi veremiyor olsam bile, de burası her yerdeki en iyi yaşam yeri."

Onun bu engebeli ülkeye olan sevgisini anlıyordum. Onu rahatlatacağını düşünürsem botuna dokunabileceğim kadar yaklaştım. "Bunu duyduğuma sevindim. Fran'in seni satın alabileceğİ her şeyden daha çok sevdiğini biliyorsun."

Sertçe yutkundu. Artık gözlerim geceye alıştığından, iri adamın gözyaşlarını tehdit ettiğini görebiliyordum. "O iyi bir kadın. Eğİ ben... şey, eğİ aptalca bir şey yaparsam onun için cehennem olur."

Ona olan aşkı, bir fincan sıcak çikolatadan çıkan buhar gibi süzölüyordu. "Gerçek bu."

"Öyleyse aşağı inip Franny'ye onu bu kadar için üzgün olduğumu söyleyeceğim. Beni kontrol etmeye geldiğİn için minnettarım."

"Yardım etmekten her zaman memnuniyet duyarım, Buster." Her şeyi düzeltmek ama ona elimden yaptım. "Devlet bir program sunuyor. Size ücretsiz. Konuşacak birileri var."

Kederli bir kıkırdama çıkardı. "Kafa küçültücü mü?"

Ben de onunla birlikte güldüm. "Üzölduğünüzde ya da çaresiz hissettiğinizde size yardım etmek üzere eğİtilmiş insanlar. Hepsİ evrimii, yani onlarla bilgisayarınızdan konuşabilirsiniz. Bağlantınız var, değİl mi? Yoksa adliyeye gelebilirsiniz. Ofisimi kullanabilirsiniz ve tamamen özeldir."

doğru döndü. "Bunu düşüneneğim."

Bir adım daha yaklaştım ve ona sııttım. "Fran'e bir broşür bırakacağım."

Gölümsememi isteksizce karşıladı. "Bu arabamı tamir eder."

Traktörü çevirip aşağı inmesini bekledim, sonra da onu eve kadar takip ettim. O traktörü park ederken ben de Fran ile konuşmak ve ona bilgi vermek için eve uğradım. Buster'ın elini sıkacak ve krizin geçtiğİnden emin olmak için gözlerine bakacak kadar uzun süre kaldıktan sonra kasabaya geri döndüm.

Dönüş yolunda kaloriferi açtım. Yılın tam da ceket giyilecek zamanıydı ve günün daha önce ne kadar ışıltılı ve sıcak olduğunu hatırlamıyordum. Babamı tekrar aradım. Cevap vermedi.

Şehre yirmi dakika kala parmaklarım harcanmamış enerjiyle direksiyona vuruyordu. Annem Louise ile birlikte May'in evinde güvendeydi. Bir yanım içeri dalıp Marty Kaufman hakkındaki tüm detayları anlatmasını talep etmek istiyordu. Yatak odasındaki o lanet heykelin ne anlama geldiğinden başlayarak. İnkâr Ülkesi'nde mutlu mesut yaşayan yanım ise zaten bildiğimden daha fazlasını bilmek istemiyordu. Babam adına müdahale etmeye meyilli bir yanım vardı ama ne amaçla? Bir de annemle babam arasında olup bitenlerin onları ilgilendirdiğini söyleyen mantıklı yanım vardı.

Peki ya Deb? Debbie Teyze. Yeni gerçekliğimizde o nereye oturacaktı? Mutfağında bir sandalye çekip bir fincan çayı paylaşmak güzel olurdu. Glenda, Louise, Diane ve Susan'ın harika bir bileşimi gibi görünüyordu ve hepsi de yargılamayan bir teyzede toplanmıştı. Belki de sohbet etmek için onu aramalıyım. Ne hakkında? Annem hakkında değil.

et. Baxter'ı aramak istedim.

Carly'yi aradığımız aylar boyunca, kafamda çözmem gereken pek çok şey varken uzun yolculuklarda onunla konuşuyordum ve her şey yerli yerine oturuyor gibiydi. Baxter hayatımın sadece kısa bir bir parçası olmuştu, ama şimdi o yokken, Wyoming kırlarındaki bir kar fırtınası gibi boşluğumda rüzgar esiyordu.

Hâlâ huzursuzdum ve on mil daha yolum vardı, Trey'in numarasını tuşladım.

Sözleri boğuktu. "Ne zaman yemek yediğimi sana söyleyen bir tür radarın mı var?"

Güldüm. "Kusura bakma. Akşam yemeğinde ne var?" Yutkunması bitmiş gibi şapırdadı. "Runzas."

Midem yuvarlandı ve yalvarmak için doğruldum. Birden canım yumuşak, dumanı tüten ekmeğe sarılmış lahana ve hamburger karışımı çekti. "Kız kardeşim Louise en iyi runzaları yapar."

"Onu bilemem. Bunlar oldukça iyi." Arka planda bir kadın alay ediyordu ve Trey'in biriyle çıktığını söylediğini hatırladım.

Onun adına sevinirken, yalnızlık beni dürttü. Yalnız olmayı umursadığım için değil, Baxter'ı özlediğim için. "Parmak izlerini kontrol ediyorum. Bir şey duydun mu acaba?" Elbette bir şey duymamıştı, yoksa beni arardı.

Gümüşler tabakların üzerinde şingirdadı. "Oh. Evet. Çıkarken elime bir şey tutuşturdular ama geç kaldığım için bakma fırsatım olmadı. Şimdi bakarım."

İstediğim gibi ona bağırmadım. Ona etmesi için bağırarak yerine sabırlı görünmeye çalıştım. ", teşekkürler."

Telefonu bırakmış gibi bir ses duyuldu, ardından sayfalar karıştırıldı. "Bu çok ilginç."

Bağırarak istememe rağmen iç sesimi kullanmaya devam ettim. "Ne?" "Burada pek bir şey yok. Bu adam her , parmak izleri FBI ve bu rapor gizli olduğunu söylüyor."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Anneme saldıran adam FBI için önemli biriydi. Belki de korkmak için haklı bir nedeni vardı. "Bir isim bile mi yok?"

Belki de bir ısırık daha almıştı, çünkü cevap vermesi bir saniye sürdü ve ağzı dolu gibiydi. "Uh-uh. büyük kırmızı bir damga var. Bakalım yarın biraz daha derine inecek miyim?"

Trey'in şu anda mesaide olmadığını ve benim için bilgi toplamaktan daha önemli işleri olduğunu anlamıştım. "Harika. Teşekkürler. İyi geceler."

Artık Hodgekiss'e varmıştık. Canım Louise'in runzalarından birini çekiyordu ve onun dondurucusunda bulma şansımın oldukça yüksek olduğunu düşünüyordum. Ama bu, kasabanın dışındaki evine birkaç mil daha gitmek anlamına geliyordu ve ben bu adamın kim olduğunu ve FBI'ın onu neden istediğini öğrenmek istiyordum.

Long Branch'ın önünde durdum ve Poupon'la göz göze gelmek için döndüm. "Sen kaleyi koru, ben de sana yemek getireyim."

Kutsanmış yıldızlar ve çizgiler, bar o kadar yoğundu ki Twyla Teyze yirmi soru oynamaya zaman ayıramadı. Restoran tarafına geçtim ve kendim için bir hamburger ve patates kızartması, en iyi arkadaşım için de iki sade köfte sipariş ettim. Bud Amca bana el salladı ve rekor bir sürede yemeğimi getirdi.

Poupon'u adliyedeki ofisime varana kadar beklettim ve hamburgerleri strafor kaplarına koyup yere bıraktım. Ben yemeğimi poşetten çıkarıp masama koymadan önce onları ortadan kaldırdı.

Neredeyse bir yıldır şeriftim ve mesai saatleri dışında adliyede çok zaman geçirdim. Yine de burası beni hala. Ofisim ana katta bir depo olarak başlamıştı, bu yüzden ağır bir kapının arkasında iki küçük hapisane hücresi olan bir ofise dönüştürüldüğünde, masam, sandalyem ve iki dosya dolabım için ancak yeterli yerim vardı. Bina geceleri inliyor ve gıcırıyordu. 1960'larda inşa edilmiş olmasına ve hayalet fersahları için yeterince eski görünmemesine rağmen, onların huzursuz enerjisini etrafımda hissettiğime yemin edebilirim. Poupon benimle tehlike arasına girecek türden bir köpek değildi ama köşedeki yatağında horlaması tüylerimi diken diken etmeye yardımcı oluyordu.

Yağlı bir yemeğin tadını çıkarmak patates kızartmasının sıcaklığına bağlı olduğundan, sonraki adımlarımı atmadan önce yedim. Bud Amca az pişmiş tercih ettiğimi biliyordu ve hamburgerimi mükemmel pişirmişti, suyu özel sosuyla (varil ile satın aldığı Thousand Island sosu) karışıyordu ve neredeyse Louise'in runzalarından biri kadar ödüllendirici olması için üzerine bir domates dilimi ve turşu atmıştı. Kızartma yağı soğumadan ve lezzetli bir çöküşten fena halde pıhtılaşmaya dönüşmeden önce patates kızartmasını bitiremedim.

Ellerimi tekrar temizleyerek rehberime baktım ve North Platte'de birlikte çalıştığım FBI ajanı Ryan Standage'ın numarasını buldum. Sesi benden haber aldığına şaşırmış gibi geliyordu, ancak alçakgönüllü tavırlarından memnun olup olmadığını anlamak zordu.

"Duydun mu bilmiyorum," diye başladım zorunlu selamlaşma ve sağlık kontrolünden sonra, "ama annemin stüdyosuna zorla girilmiş ve annem bir adamı vurmuş."

Ryan dişlerini emdi. "Grand County'de her gün insanlar vurularak öldürülüyor, hatta Sandhills'in tamamında, yani evet, bunu duyduk."

"FBI'nın işin içinde olduğunu söylediler, ben de biraz daha bilgi almaya çalışıyorum."

Ryan yavaş bir sesle konuştu. "Parmak izlerinin adamın kimliğini belirlediğini duydum. Oldukça ilginç bir gelişme. Bunca yıl sonra nihayet Nebraska'da ortaya çıktığına inanamıyorum. Yani, adam oldukça yaşlıydı, ama bu D.B. Cooper'ı bunca zaman sonra bulmak gibi bir şey."

Şimdiye kadar bana pek bir şey anlatmamıştı. "Anneme zarar vermek isteyebilecek başkalarıyla bağlantısı olduğundan endişeleniyorum."

Yine o dişlerini emme sesi. "Uzun zamandır ülke dışındaydı. Açıkkçası, eğer biri bunu düşünseydi, eminim öldüğünü varsayardı. Neden annenin evine geldiğini bilmiyorum. Belki de o bölgeden geçiyordu ve paraya ihtiyacı vardı. Bir sebepten dolayı, senin evini hedef aldı. Annenin kendini savunabilmesi iyi bir şey."

Ancak şimdi bir tavşan kadar çaresiz davranıyordu. "Biraz araştırma yapmak istiyorum. Bana onun adını verebilir misiniz?"

Ryan hmmed. "Bunu yapmaya yetkim yok. Ama kontrol edileceğinden emin olabilirsiniz. Eninde sonunda bir rapor alacaksınız."

"Her şeyin yolunda olduğuna eminim ama tüm ailem gergin. Nasıl olduğunu bilirsiniz. Önemli bir şey değil. Sadece annemizin güvende olduğundan emin olmak istiyorum."

Çok uzun düşünmedi ve kelimeleri her zamanki gibi ağzından döküldü. "Biliyor musun, eğer annem olsaydı, ben de araştırırken daha iyi uyurdum. Geçmişini öğrenmekte zorlanmayacaksın. Uzun zamandır kaçaktı."

Kalemimi masaya vurdum. "Onu tanıyor musun?"

"İsmi gördükten sonra . Alan Joffe. Onu tanıyor musun?"

Bu yapmadı ses Tanıdık, ama Ryan devam etti önce I cevap verebilirdi.

"1970 yılında Milwaukee'deki ofis binasının bombalanması olayını biliyor musunuz?"

Tarihin bu karanlık kısmı aklıma . "Hayır."

Aynı coşkuyla devam etti. "Evet, ben de. Ama onu araştırdıktan sonra *60 Minutes* ya da başka bir programda bir şey gördüğümü hatırladım."

Arka planı kesip konuya girmesini isterdim.

"Her neyse, Vietnam savaşı protestoları sırasında bazı gruplar şiddete başvurdu. Weathermen falan gibi."

Annem ve babam o dönemi pasifist olarak geçirmişlerdi; ikisi de aktif olarak protesto edecek bir tipe benzemiyordu. Ama Deb'e göre Miriam savaş konusunda tutkuluydu.

"Ayrılıkçı bir grup dağıldı ve bir ofis binasını bombalamaya karar verdi çünkü orada Dow Chemical'ın faaliyet gösterdiğini düşünüyorlardı. I

Sanırım Dow napalm ya da Agent Orange gibi bir şey ürettiyordu.

Binadaki hiçbir ofisin savaşıla bir ilgisi olmadığı ortaya çıktı."

Bu gezintiye dayanamadım ve önemli kısma geçmesi için onu teşvik ettim. "Peki, Alan Joffe adam kimdi?"

Ryan sözünün kesilmesinden dolayı şaşırılmış gibiydi ve tekrar konuşmaya başlaması bir saniye sürdü. "Milwaukee bombacılarından biriydi. En azından FBI böyle düşünüyordu, çünkü parmak izleri her yerdeydi ve onu asla bulamadılar. Kanada'ya kaçtığını ve asker kaçaklarıyla birlikte saklandığını düşündüler."

"FBI kırk yıl önceki bir bombalama olayından dolayı onun peşinde miydi?"

"Şey, birkaç kişi öldü, bu yüzden bekleyen cinayet suçlamaları var."

Oof. Bir katil annemin stüdyosuna girmiş ve annem de onu vurmuştu. Bu rastgele bir eylem olamazdı. Hafif bir ses tonu ve aramayı sonlandırmanın bir yolu için mücadele ettim. "Tamam. Haber verdiğin için teşekkürler."

Görünüşe göre söyleyecek daha çok şeyi vardı. "Evet, Sandhills'e nasıl geldiğini bilmiyorum. Ama tekrar söylüyorum; annen yakınında bir silah olduğu için şanslıydı. Öte yandan, adam yetmişli yaşlarının sonlarında olmalı. Cesedi gördün. Tehdit oluşturacak birine benziyor muydu? Yani, bıçağı olduğunu söylediler ama o kadar yaşlı biri oldukça yavaş hareket ediyor olmalı."

Nasıl olduğu hakkında spekülasyon yapmak istemedim. Annemin başının ne tür bir belada olduğunu öğrenmem gerekiyordu. "Eminim FBI tüm bunları . Bu arada annemin iyi olacağını düşünüyorum. Eski savaş protestocularının Nebraska'ya akın etmesi gibi bir şey olmayacak."

Bunu düşünmüş gibi görünüyordu. "Muhtemelen hayır. Her halükarda, durum radarımızda."

Eski ve hasta masaüstü bilgisayarımın bağlantısını kestim ve güç düğmesine bastım. Annemle geçmişi hakkında yüzleşmeye gitmeden önce daha fazla bilgiye ihtiyacım vardı.

Bilgisayar canlandı ve arama satırına *Alan Joffe* yazdım. Çok sayıda makale çıktı ve birini seçip okumaya başladım.

Ryan bana çok az bilgi vermişti. Okudukça kalbim çarpmaya başladı.

Çok az uyuyarak çalıştığımın, tüm bu okumalar yüzünden uyuyabileceğimi düşünmüştüm ama kanım bir daha asla uyuyamayacağımı düşünene kadar aktı.

Poupon başını kaldırıp bana baktı ve ben de nefes alış verişimin hızlandığını fark ettim. Her biri aynı şeyi tekrarlayan birkaç hikaye okudum ve birinin, herhangi birinin gerçekleri çürütmesini umdum. Ama anlatılanlar tutarlıydı.

Ölümcül bir bombalama olayı 5 Ağustos 1970 Perşembe gecesini meydana geldi. Beyaz bir minibüs Milwaukee şehir merkezindeki dört katlı tuğla bir ofis binasına yanaştı. Caddenin karşısındaki bir apartmanda oturan bir tanık minibüsten iki adamın indiğini söyledi. Diğer tanıklar da iki kişinin bir blok doğuda ve batıda kaçış arabalarında beklediğini doğruladı. İkinci kattaki bir ofisten bir ışık parlıyordu.

Bomba, minibüsün gelmesinden yarım saatten kısa bir süre sonra patlatıldı. Binada bulunan küçük bir firmada birinci sınıf hukuk öğrencisi olan Thomas Scanlon patlamada hayatını kaybetti. Geride iki küçük çocuk ve bir eş bırakan Scanlon, rekor bir sürede ortak olmaya kararlı, hırslı ve enerjik bir adamdı. Sık sık sabahın erken saatlerine kadar çalışırdı. Savaşla hiçbir ilgisi yoktu.

Binada bir adam daha öldü. Lyle Joffe, Alan'ın küçük kardeşi. Yakalanan ve hüküm giyen bir bombacıya göre, bombacılar içeride kimsenin olduğunu hesaba katmamış ve kimseyi öldürmeyi amaçlamamışlardı. Cinayetten para kazandıklarını söyledikleri Dow Chemical'ın açgözlü uygulamalarına ışık tutmak istemişlerdi.

Görünüşe göre Lyle, Thomas Scanlon'u uyarmak için binaya girmişti. Mahkum edilen adam bombayı patlatmanın bir hata olduğuna yemin etti. Ancak Lyle Joffe ve Thomas Scanlon, görüşe göre binadan çıkarken bir sahanlıkta bulunmuşlardı.

Yirmi yılı aşkın bir süre önce patlamanın yirminci yıldönümü anısına yazılan bir makalede, yedi yıllık cezasını tamamlayarak hapis yatan bir bombacıyla röportaj yapılmıştı. Görüşme sırasında Chicago'da çalışıyordu. FBI

bombacılarından üçünün kimliğini tespit etmişti: Minibüste parmak izleri bulunan ünlü aktivist Alan Joffe, binada ölen kardeşi Lyle, minibüste parmak izleri bulunan ancak kimliği tespit edilemeyen gizemli üçüncü bir adam ve hüküm giyen tek kişi David M. Kaufman.

Kulaklarım uğuldadı ve sanki tüm sinirlerim derimi delip geğmiş gibi hissettim. Titreyen , görmekten korktuğum referansı bulana kadar David M. Kaufman yazdım. "David M. Kaufman, Marty olarak bilinir..."

Alan Joffe'nin bombalamadan bir yıl önce çekilmiş sabıka fotoğrafına tıkladım. Dağınık saçlar ve dağınık bir sakal. Gözlerinde belli bir çekicilik vardı ama pek bir özelliği olmayan pasaklı bir adama benziyordu. Diğer fotoğraf ise Diane ve benim Chicago banliyösündeki evinde köşeye sıkıştırdığımız adamın daha genę ama daha az asık suratlı bir versiyonunu gösteriyordu. Yirmi yıl önce yazılmış bu makalede fotoğrafın başlığı "Hapiste zaman geçiren tek Milwaukee Bombacısı" şeklindeydi. Tutku ve özgüvenle yola çıkmış ama sonunda yıkılmış olan bu adama karşı fazla merhamet besleyemiyordum. Masum bir adam olan Thomas Scanlon'un ölümünden sorumluydu.

Poupon masamın yanında belirdi. Poposunu sandalyemin yanına dikti ve bakışlarını benden kaçırdı. Elimi kabarık başının üzerine koydum ve parmaklarımın yumuşak saçlarında dolaşmasına izin verdim. Baxter'la konuşamadığım için Poupon'a mırıldandım. "Dördüncü bir bombacı. Kimsenin tanımlayamadığı bir adam. Annem ve Marty Kaufman..." Tereddüt ettim çünkü Poupon bir köpek olsa bile bunu kelimelere dkemezdim. "Olaya karıştı. Alan Joffe anneme zarar vermek için geldi. Ama bunca zaman sonra onu nasıl bulmuştu?"

Bunu bir an için düşündüm. Annem iyi yaşlanmıştı. "Gençliğinde bir sanatçıydı ve Alan bunu biliyor olabilirdi. Ya rutin akşam haberlerini izliyorsa ve bölümün sonunda onu gördüyse? Kanada'da olduğunu söylediler mi? Ama belki de son kırk yıl içinde ABD'ye geri dönmüştür."

Poupon gözlerini kapatırken ben de kulaklarına muhtemelen rahat edebileceğinden daha fazla kuvvetle masaj yaptım. Parmaklarımı gevşetmeye çalıştım.

"Eğer annem bombalamayı ve dördüncü adamın kimliğini biliyorsa ve Alan bunca zaman bir şekilde bunu ortaya çıkaracağından korkuyorsa, belki de buraya onu susturmak için gelmiştir. Bu da dördüncü adamın da yolda olabileceği anlamına geliyordu."

Poupon başını geriye eğdi, belki de saçlarını titizlikle okşamamdan rahatsız olmuştu. Elimi yaladı.

Baxter'inki kadar cazip olmayan ilgisiz kahverengi gözlerine baktım. "Haklısın. Bu her şeyi görmezden gelmeye çalışıyorum."

Masamdan kalktım ve rengi solmuş tavan döşemelerine baktım. Başka bir açıklama bulmaya çalıştım. Hiçbir şey mantıklı gelmeyince başımı öne eğip gözlerimi kapattım ve tüm kaslarımı dirençle sıktım. Derin bir nefes alıp kararlılıkla başımı kaldırdım ve Poupon'un sıkılmış gözlerine baktım.

Hayatımda yaptığım en zor şeyi yapmam gerekiyordu.

May Keller'ın evine giderken ayağım gaz pedalına ağır ağır basıyordu. Arabayı geri döndürmek için mücadele etmediğim bir mil bile geçmedi. Tüm yol boyunca, Japon tsunamisi, Honduras kasırgası, Kaliforniya'daki orman yangınları ve dünyanın en kötü felaketlerinin bir arada olduğu bir yapboz gibi parçaların yerine oturmaması için mücadele ettim.

Babam annemle 1972'de tanıştı. Glenda'ya hamile, David M. Kaufman'ın bebeği. O yıl tutuklanan adamla aynı kişi. Dördüncü bombacının kimliği asla belirlenemedi.

May'in düzenli evinin önünde durdum ve hızla kapıdan geçip bahçeyi, ön basamakları ve verandayı geçtim. Sadece kapıyı çalacak kadar durakladım, kapıyı açtım ve "Merhaba," diye seslenip iyi aydınlatılmış mutfığa daldım.

May çoktan kalkmış, elinde köfte, yeşil salata ve brokoli masanın yanında duruyordu. Louise kıyametin ortasında bile iyi dengelenmiş bir yemek hazırlamayı ihmal etmezdi.

May'in cızırtılı sesi bana çarptı. "Ateş nerede? Neredeyse kalp krizi geçirecektim."

Herkesi çileden çıkarsam da neredeyse "Anne, onunla konuşmam lazım" diye bağıracaktım.

Lavabodan dönüp ellerini bulaşık havlusuna silen Louise, evdeki karmaşa ve drama dolu ortama alışık olmalı ki, benim patlamamı sakın karşıladı. "Sanırım onu üzdün ya da biraz kestirmeye karar verdi. Sen gelene kadar, biraz yemek yapıyordum.

Etin yüzüne bakmasa bile düzenli yemek yemesini sağlamak için onunla ilerleme kaydettik. Daha fazla proteine ihtiyacı var..."

Louise'i saçmalaması için bıraktım ve koridordan aşağıya doğru ateş etmek için döndüm. Parmaklarım kapı tokmağının üzerine kapandı ve onu çevirdim. Kilitlendi. Yumruklarımı sıktım ve "Bırakın gireyim." diye bağırdım.

İki saniye bekledim ve hiçbir şey duymadım, bu yüzden geri .

May arkamda durdu. "Sanki Matlock'muşsun gibi kapıdan içeri dalacağını sanma."

"Onu kontrol etmem gerek."

May kapıya kaşlarını çattı. "Kilitli kapılar, zor durumdaki genç kızlar. Bu tür aptallıklar hepimizin adını kötüye çıkarıyor. En azından sende o kadınsı aptallığın olmamasını takdir ediyorum. Ama lanet kapımı kırmayacaksın. Sen burada bekle, ben de anahtarı getireyim." Ana yatak odası olduğunu tahmin ettiğim yerde kayboldu.

May'ın yatak odası kapısına neden anahtarlı bir kilit taktığını sormak istedim. Bildiğim kadarıyla bu, evlerde standart bir uygulama değildi. Ama May Keller'ın keşfetmek istemediğim birkaç sırrı vardı. Özellikle de bu gece.

Louise hantal adımlarla koridordan aşağı indi. "En azından brokoliyi yemekle ilgilenmiyorsa, biraz et suyu ısıtabilirim. O iğrenç yeşil smoothie'lerden birini yapmayı kesinlikle reddediyorum."

May odasından çıktı ve Louise'i iterek yolundan çekti. Louise homurdandı ve geri itmek istermiş gibi davrandı ama kollarını iri göğüslerinin üzerinde kavuşturdu ve dudaklarını sıkıca kenetledi.

May anahtarı kilide soktu ve kapıyı iterek açtı. "Hepsinin canı cehenneme. Bu biraz gerektirecek ve bu değerli prensesin partisi için vaktim yok."

Rüzgâr penceredeki perdeleri hışırdattı ve perde üst çerçeveden sarktı, annemin dışarı kaydığı alt kısımda büküldü ve eğildi. Evin geri kalanında olduğu gibi bu oda da fırfırlar ve yumuşak bebek tonlarıyla dekore edilmişti. Başka bir zaman May'ın dekorasyon zevkini kişiliğiyle bağdaştırmaya çalışacaktım.

Louise bir elini göğsüne vurdu ve sesi dehşet içinde çıktı. "O gitti."

"Hadi canım, Sherlock. Ekranımı da eğip büktü ve bak, perdelerimi yırttı. Bütün bunlar hakkında Hank'le konuşacağım."

May ve Louise soluk soluğa kalıp söylenebilirlerdi; ben annemi bulmalıyım. Koridordan hızla geçip evden çıkarken adımlarım hızla ilerliyordu. Rüzgâr hızlanmıştı ama annemin izini çimenlikte ve ötesinde takip edebilecek gibi değildim. Yatak odasının penceresinden gelen ışıkla bahçenin etrafını taradım ve nereye gittiğine bir ipucu aradım.

May tepinerek yanıma geldi. "Tahminimce ben batıdaki otlağı kontrol ederken o küçük yaşlı fingirdek kaçtı."

"Hiçbir yere gidecek yolu yoktu."

May kıkırdadı ve çiftlik avlusunun karşısındaki garajı işaret etti. "Bu kadar cesur olduğumu bilmiyordum. Bir öküz ağılındaki azgın bir boğadan daha kızgın olmam gerekirdi ama bu işi çözmüş olması hoşuma gitti."

Beni kaybetmişti ve benim cevabım ona deliymiş gibi bakmak oldu.

Kaşlarını bana doğru salladı ve garaja geri döndü. "O kapıyı açık bırakmam. Eve geldiğimde fark etmemem komikti ama kız kardeşinin yaptığı köftenin kokusunu aldım ve sanırım midem beynimi kör etti. Her neyse, görünüşe göre senin yaşlı kadın Scout'umu alıp kaçmış."

May'in International Scout'u, muhtemelen ben doğduğumda yeniydi, renksiz bir araçtı ve asla iki kere bakmazdınız. May'i onu kullanırken en son ne zaman gördüğümü hatırlayamıyordum. "Hâlâ çalışıyor mu?"

Kaşları daha da çatıldı ve yüzünde bir Badlands kadar kırıksıklık oluştu. "Tabii ki hâlâ çalışıyor. Çalışmayan şeylere tahammül edemem."

Bu, kocasının birkaç on yıl önce ortadan kaybolmasını açıklayabilir.

"Onlar" kocasının bir yaz kadar tembel olduğunu söylüyorlar. "Ayrıca

May'in beş bin dönümlük arazisinde bir yere gömüldüğünden şüpheleniyorlar. Şu anda onun geçmişi umurumda değildi. Annemi bulmam gerekiyordu.

Koşarak evin önüne gittim ve Louise'i elinde telefon, May'in verandasında volta atarken buldum. Verandanın ışığıyla aydınlanmıştı.

solgun ve endişeli. "Özür dilerim. Ayrılacağını hiç düşünmemiştim. Chicago'ya gidiyor, değil mi?"

Karnım botlarımın içine düşerken ayağa kalktım. "Neden böyle söyledin?"

Louise bir ayağından diğerine geçerek, bebekleri sakinleştirmek için kullandığı sallanma hareketiyle cüssesini ileri geri salladı. "İşte bu adam orada. Glenda'nın babası. Ona giderdi."

"Ne-" diye kekeledim ve tekrar başladım. "Sen neden bahsediyorsun?"

Louise'in sesi gıcırdadı. "Annemle konuştuğunuzu duydum. Ama Glenda'yı zaten biliyordum."

Gece kararmış ve düpedüz soğumuştur ama üşümemin nedeni bu değildi. "Nereden biliyordun? Ne zaman? Neden hiçbir şey söylemedin?"

Dizlerinin bağı çözülmüş gibi görünüyordu ve merdivenlere yığıldı. "Glenda anlattı. Lisedeydik ve Jeremy yeni doğmuştu. Glenda kaçtı."

"O ne?" Bu benim için yeni bir şeydi.

Louise keskin bir acı hissetmiş gibi yüzünü buruşturdu. "Yedi ya da sekiz yaşındaydın ve onun yerine ben bakıyordum. Gittiğini kimsenin bildiğinden emin değilim. Norm ve ben o zamanlar çıkıyorduk ve Brian'ın onu Omaha'da bulmasına yardım ettik. Onu geri getirdi ve hepsi bu kadar."

Brian ve Glenda lise aşıklarıydı ve ne zaman işin içinden çıkamaları, kimse kendini bildi bileli birlikte olan Louise ve Norm'la çiftte randevuya çıkıyorlardı. Louise haklıydı. O yaşta benden bir şey saklamak kolay olurdu.

"Bunca zamandır babamın Glenda'nın babası olmadığını biliyor muydun? Glenda bunu nasıl öğrendi?" Hikâyenin devamı vardı.

Louise düzleşmiş görünüyordu. "Bunca yıldan sonra, gerçeğin asla söylenmesine gerek kalmayacağını sanıyordum."

"Şimdi tam zamanı," dedim.

May o sırada bize katılmış, bir ahır kedisi kadar sessizce yaklaşmıştı. Verandanın ışığının gölgesinde çimlerin üzerinde durdu ve şaşırtıcı bir şekilde hiçbir şey söylemedi.

Louise arkasına yaslandı ve sözlerini yıldızlara yöneltti. "Annem doğuma girdiğinde babam trendeydi, bu yüzden Glenda hastaneye gitti."

onunla birlikte. Annem o zamanlar kırklı yaşlarındaydı ve zor bir doğum oldu. Gerçekten kendinden geçmişti. İlaç aldığından şüpheliyim ama acı içinde geçen onca saatten sonra aklının nerede olduğunu kim bilebilir?"

"Glenda'ya söyledi o zaman?"

Louise hâlâ bana bakmıyordu, sanki uzun zamandır sakladığı bir sırrı açıklamayacakmış gibi davranıyordu. "Glenda'nın anlattığına göre annem ağlıyor ve Jeremy'nin Glenda'nın gerçek kardeşi olduğu konusunda atıp tutuyormuş, sonra her şey bir şekilde ortaya çıkmış. Bilmiyorum. Ama annem Glenda'ya kendisinin ve Jeremy'nin babamın çocukları olmadığını söyledi."

Dizlerim tıpkı Louise'inki gibi çökme tehlikesi geçirdi. Glenda ve Louise bunu biliyorlardı ve annemi affetmişlerdi. Her nasılsa, ailemizi paramparça edecek bir patlamaya yol açabilecek bu sırrı saklamışlardı.

Aldatıldığım için öfkelenmeli miydim yoksa yıllar süren cehaletim için minnettar mı olmalıydım bilemiyordum. Ağır adımlarla basamağa çıktım ve Louise'in yanına çöktüm. "Bunu bu kadar uzun süre tek başına taşımak zorunda kaldığın için üzgünüm."

Louise elimi tuttu ve dizine birkaç kez vurdu, hıçkırıklarına engel olamıyordu. Bir sel gibi boşaldı ve kenetlenmiş ellerimizi bacağına vurmaya devam etti. Onun sıcak elini tuttum ve Deb'inkine ne kadar benzediğini düşündüm.

May bir süre gölgelerden bizi izledi, sonra verandaya doğru adım attı. "Daha kötülerini de duydum. Hank için üzülüyorum. O iyi bir adam. Ama evlendiği o tüy parçasına hiç şaşırmadım." Merdivenlerde bizi atlattı ve verandaya doğru ilerledi. "Bir şey söylemem konusunda endişelenme. Nasıl sır tutulacağını bilirim. Bundan emin olabilirsin."

Louise'in ağlama nöbeti sona erdiğinde elimi bıraktı ve kolunu yüzünde gezdirdi. "Annemi bulmalısın."

Öne doğru eğildim ve ısınmak için dizlerime sarıldım. "Hiç sanmıyorum."

Louise sırtımı sıvazladı. "Ne yapmış olursa olsun, o bizim annemiz. Ailenin geri kalanı için bu sabahtan beri değişen bir şey yok. Bilmelerine gerek yok. Özellikle de babam ve Jeremy'nin."

Sert bir siyahlık yumağı kaburgalarımı itti. "O hiçbir zaman düşündüğümüz gibi bir kadın olmadı. Susan haklıydı. Annem bizi hiç önemsemeyen bir narsistmiş."

Gerektiğinden biraz daha sert bir şekilde sırtımı sıvazlamaya devam etti. "Bencilce.

Tamam, bunu kabul ediyorum. Ama bence elinden gelenin en iyisini yaptı."

Buna ihanet filtresi olmadan bakabilmek için biraz mesafe koymaya . "Onu savunduğuna inanamıyorum. Bize annelik yapma şeklinden hep şikâyet ederdin."

Louise annelik rolüne geri döndü. "Ve sen her zaman onu savundun. Onu neden takdir ettiğimize dair tüm argümanları düşünün. Şimdi onları kullan. Onun bizi sevdiğini inkar edemezsin."

Elbette. Geçmişte bir yerlerde annem Deb'i, hatta belki Ruby ve Barry Fine'ı sevmişti. Ama onları da terk etmişti.

Louise kolumu dürttü. "Gidip onu getirmelisin."

"Neden bileyim ki?" Louise'in bombalamadan, Thomas Scanlon'ın dul eşinden ve babasız büyüyen çocuklardan haberi yoktu. Yapılacak en doğru şey Ryan Standage'ı arayıp annemin yolunu kesmesini sağlamaktı. Ama FBI'ı annemin üzerine salmadan önce Do-Right tankıma yakıt ikmali gerekiyordu. Bunu hak etmiş olsa bile.

Louise cüssesini basamaktan kaldırdı ve avluya inerek ışıktan uzaklaştı. Benimle yüzleşmedi. "Çünkü babama kaçtığını söyleyebilirdim."

Babam mı? Onunla son konuştuğumda çok telaşlıydı. Dokuz çocuk ve bir sürü torun karmaşasının etrafında sinirlenmeden dönmesine izin veren o sakın adam değildi. Sesi deli gömleğinden çıkmaya hazır gibiydi. Ayağa fırladım ve kolundan tutarak bana bakmasını sağladım. "Ne dedin sen?"

Bakışlarını benden kaçırdı. "Bunu yapmak istememiştim. Gerçekten. Üzüldüm, endişelendim, gitmesine izin verdiğim için suçluluk duydum ve ne yapacağı belli olmayan biri olduğu için kendine zarar vermesinden korktum."

Kolunu sıktım. "Babama ne söyledin?"

Boğazından bir hıçkırık kaçtı. "Ona Chicago'ya gideceğini düşündüğümü söyledim." Elini benim kolumun üzerine koydu. "Ama sorun değil. Çünkü tam olarak nereye gittiğini bilmiyor. Ona Marty Kaufman'dan hiç bahsetmedim ve Deb teyzemizin adını hiç söylemedim."

Oh, sevgili korku. "O biliyor." Cebimden telefonumu çıkardım ve babamın numarasını tuşladım.

Louise'in gözleri korkuyla parlıyordu. "Cevap veriyor mu? O iyi mi?"

Babam cevap verdi ve ben de lastiklerin statik gürültüsünü ve araba sürmenin kusursuz seslerini duydum. "Onun gitmesine izin vermeyeceğim, Katie. Öyle ya da böyle, bu iş bitecek." Bu sesin içinde bir yerlerde her şeyden çok sevdiğim adam vardı. Ama kanımı donduran bir öfkenin ardına gömülmüştü.

"Bekle. Baba. Gidip onu getireyim. Bunu ."

"Bu senin düzeltmen gereken bir sorun değil." Telefon ve bu geceki tek ölümün bu olması için dua ettim.

1970

Camlar açık olsa bile, Ağustos gecesinin sıcağı ve neminde mazot ve gübre kokuları onları bastırıyordu. Miriam Econoline minibüsü Milwaukee'nin boş sokaklarında sürüyordu. Dörtlünün en küçüğü olarak, manuel frenler ve direksiyon çaba gerektirse de minibüsün sürücüsü olmak için kendini zorlamıştı. Bu işi Alan'a bırakmasına imkân yoktu. Onun uzmanlık alanı kalabalıkları ateşlemektir, detaylı planlama yapmak değil. Yine de zor şeyleri yapmak için cesareti eksik değildi.

Sabahın üçünde kimse kıpırdamamıştı. Histerik bir kıkırdamayı engelledi. Bu ciddi bir şeydi. Şimdiye kadar yapılmış en büyük jestti. Dünyanın açgözlülüğün yarattığı kötülüğü görmesinin zamanı gelmişti. Bu geceki eylemleri Dow'a kelimenin tam anlamıyla ışık tutacaktı. Ruby ve Barry gibi cahil insanlar bile bunu fark etmek zorunda kalacaktı.

Marty ve Lyle'la birlikte evden ayrılmalarından yana geçen iki yıl içinde pek çok macera yaşamışlar ve olması gerekenden çok daha fazla hata yapmışlardı. Elektrik santralindeki boru bombaları tam bir felaketti. Sadece patlamamakla kalmamışlar, Alan'a bir sabıka kaydı ve muhtemelen FBI incelemesi de kazandırmışlardı. Onu hapse atmamış olmaları çok . Belli ki bombalar hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

O ve Marty onun kaçış şoförleri olmak için her şeyi riske atmışlardı. Nasıl bomba yapılacağını bildiği için ona güvenmişlerdi. Ama o bu hatadan ders almıştı.

Miriam bu planı bombanın nasıl yapılacağı, ne kadar gübre, ne kadar mazot, zamanlama, fünyenin ne kadar uzun olması gerektiği ve kaçış rotası gibi konulardaki araştırmalara kadar yönetmişti. Alan'ın katkısı dinamit ve minibüsü temin etmek olmuştu. Bu bombanın işe yarayacağından hiç şüphe yoktu. Patlama, Vietnam'daki genç askerlerin hayatlarından beslenen açgözlülüğün bir anıtı olan bu ofis binasını yerle bir edecekti.

Alan, Dow'un işlerinin kısmını hukuk büroları ve muhasebe firmalarının bulunduğu bu masum tuğla binada yürüttüğünü öğrendi. Birilerinin bilmemesi ihtimaline karşı binayı neden yok ettiklerini açıklayan mektuplar posta kutularına bırakılmıştı bile. Mektupları tüm önemli haber kaynaklarına göndermişlerdi.

Dikkatini ver, Amerika. Savaş mı istiyordunuz? burada. Sadece fakir ve siyah gençlerimizi savaşa göndermiyoruz. Ve dünyanın öbür ucundaki küçük kahverengi insanları öldürmüyoruz. Kapınıza kadar getiriyoruz. Nasıl buldunuz?

Miriam herkesin sevdiği Country Joe and the Fish şarkısını söyledi.

Lyle sırttı ve katıldı.

Miriam dikiz aynasından Marty'nin Alan'ın daha önce düz kontak yaptığı Oldsmobile ile sola döndüğünü gördü. Sigortayı yaktıktan sonra Marty'yle birlikte arabaya atlayıp otoyoldaki bir dinlenme tesisinde arabayı terk edeceklerdi. Alan, kendisi ve Lyle için sıradan bir araba daha bulmuştu. Sağa döndü. Lyle ve Miriam sigortayı yakar yakmaz ayrılacak ve kendilerine tahsis edilen kaçış arabalarına koşacaklardı.

Miriam ve Marty'nin az sayıdaki kavgalarından biri bombayı kimin hazırlayacağı ve kaçış arabasını kimin kullanacağı konusundaydı. Miriam, Marty'nin içinde böyle bir yıkım için kibriti çakacak cesaret olmadığını biliyordu. Korkup vazgeçebilirdi. Onu, soğukkanlılığını kaybedeceği için onları uzaklaştırmak için çelik gibi sınırlara ihtiyaçları olduğuna ikna etmişti. O da buna inandı. Belki de kalbinin derinliklerinde kendi sınırlarını da biliyordu.

"Sadece sen ve ben, bebeğim," dedi Lyle iki far grubu birbirinden ayrılırken.

Miriam Lyle ile sohbet etmek istemedi. Alan'dan hoşlanmıyordu ve ona güvenmiyordu ama o da kendisi gibi tetiği çekmekte tereddüt etmeyecekti.

Lyle palavracı biriydi ama bağılılığı yoktu. Muhtemelen fitili ateşlemeden önce onu gönderecekti. Lyle'ı sessiz tutması için Alan'a güvenmek zorundaydı. Muhtemelen bir kızla yatmak için onunla övünecekti ve hepsi ifşa olacaktı.

Ama Alan akıllıydı. Sabıka kaydı olan tek kişi olarak, Lyle'ı da yanına alarak Kanada'ya gitmeyi planlıyordu. İyi kurtulduk.

Miriam binanın önünden geçti. *Lanet* olsun. İkinci kattaki bir pencereden bir ışık parladı.

Ara sokağa döndü ve yükleme iskelesine doğru ilerledi. Kalbi göğsünde güm güm atıyordu ve ağzı yazın Sahra'dan daha kuruydu. Ter yanlarından ve sırtından aşağı akıyor, tişörtünü ıslatıyordu.

Lyle ona doğru döndü ve pencereden dışarı bakmak için başını uzattı. "Hayır. Bekle. Bunu yapamayız. İçeride biri var."

Gördün mü? Bunu kaldıracak midesi yoktu. Alan tereddüt etmezdi. Miriam başını salladı, sinirleri kızak çanları gibi şingirdiyordu. "Saat üç oldu. İçeride kimse yok. Sadece ışığı kapatmayı unutmuşlar."

Miriam yükleme iskelesine doğru geri geri giderken Lyle öne doğru baktı. "Gitmeliyiz. Yarın tekrar deneriz."

Direksiyon ve frenlerle boğuştu, belki de histerik küçük bir kız gibi davrandığı için onu tokatlamaktan alıkoyan tek şey buydu. "Hadi hazırlanalım. Eğer ışık hala yanıyorsa, o zaman hallederiz."

Kollarını kavuşturdu. "Sanırım onu fırçalamalıyız."

Beyninde bir öfke topu patlamak üzereydi. Kelimelerini sıkışık bir akış halinde gönderdi. "Alan bu minibüsü çaldı. Sahiplerinin çalındığını anlayıp aramaya başlamaları ne kadar sürer sence? Ya bu gece ya da hiç."

Onca planlamadan, bir römork kiralamak için kendini tehlikeye attıktan ve gübre almak için üç Podunk çiftlik malzemeleri mağazasına gittikten sonra. Dün öğleden sonra yarısı mazotla dolu varillere gübre küreklemekten sırtı ve kolları ağrıyordu. Marty'yle birlikte bunu neden yapmak zorunda olduklarını konuşarak gergin ve uykusuz saatler geçirmişlerdi. Şimdi geri adım atmasına imkân yoktu.

Kadın dışarı tırmanıp arka kapıları açarken Lyle uzun koltuğunda kaldı. Kadın dinamitleri elli beş galonluk varillerin tepelerine yerleştirirken Lyle ön tarafta suratını astı. Altısını da. O sırada

Haşlanmış bir halde, yakacakları on metrelik fünüyle birlikte sigortaları birbirine bağladı. Bu uzunluk onlara kaçmak için on dakika kazandıracaktı.

Lyle'a ihtiyacı yoktu. Planı birlikte yaptıklarında ikisinin bombayı taşıyacağı, kuracağı ve fünüyle ateşleyeceği konusunda anlaşmışlardı. İkisi de kaçış arabalarını kullanacaktı. Alan muhtemelen Lyle'ı onunla birlikte göndermişti çünkü Lyle'in yardım almadan ayakkabısını bağlayamayacağını biliyordu ve Miriam'ın yardıma ihtiyacı yoktu.

Bomba hazır olduğunda ve Miriam derisinin eriyip gittiğini, sinirlerinin çığ ve açıkta kaldığını hissettiğinde, Lyle'in açık penceresine doğru yürüdü ve çerçeveye vurdu.

Ona ters ters baktı. "Işık yanıyor."

Titizliği için zaman yoktu. Alan biliyordu. O da biliyordu. Ne olursa olsun bu yapılmalıydı. "Bunu planladık. Nixon birlikleri arttırdı ve onlar adına konuşmamıza ihtiyaçları var. Bu patlama, bu piçlerin insanları öldürerek para kazanmaya devam etmeleri halinde bir bedel ödeyeceklerini açıkça gösterecek. Bu artık büyük bir olay. Üniversite rektörüne 'Lütfen öğrenci birliğine bir edebiyat masası koyabilir miyiz' diye sorduğumuz bir SDS protestosu değil."

Lyle'in gözleri biraz irileşti. "İçeride biri olabilir. Onları havaya uçuramayız, burada kimseyi öldürmüyorlar."

Zamanı gelmişti. Bunu her nefesinde, teninin her santiminde hissediyordu. "Bunu yapan ve sorumlu tutulması gereken adamlar için çalışıyorlar."

Lyle binaya baktı, sonra kapının mandalını tutup açtı ve Miriam'ı geri itti. "Tamam. İçeri girip onu dışarı çıkarmam için bana bir dakika ver."

Bunu düşündü. Saatini kontrol etti. Neredeyse üç buçuktu. Birkaç dakika ayırabilirlerdi. "Acele edin."

Arka kapıya doğru koşarken Lyle'in mokasenleri kaldırımda takırdadı.

Onun merdivenlere koştuğunu ve ikişer ikişer çıktığını hayal etti. Ayak sesleri o sessiz alanda at nalları gibi duyuluyordu. Adam - muhtemelen Vietnam kırsalında napalm bombası göndermek, sayısız insanı öldürmek ve yerinden etmek için bir fatura imzalıyordu

Kadınları ve çocukları, ormanı yok eden Lyle'in yaklaştığını duyacak ve masasından kalkacaktı.

Saatini kontrol etti ve otuz saniye daha bekledi. Kulakları uğuldadı ve midesi sıkıştı. Kusmayı reddetti.

Titreyen elleriyle cebine uzandı ve tahta mutfak kibriti kutusunu çıkardı. Dayanıksız karton kibrit kutularından kibrit yakma konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı. Marty her zaman kibriti yakar ve hamam böceğine tutardı. Burada işini şansa bırakmayacaktı. Bu kibritler sağladı. Bu iş için yeterliydi. Miriam gibi.

Sigortanın ucuna doğru ilerledi ve bakışları yanan pencereye doğru kaydı. Bunu şimdi yapmalıydı yoksa şanslarını kaybedeceklerdi. Lyle her zaman zayıf halka olmuştu. Aptalca bir şey yüzünden yakalanma ihtimali vardı, sonra da Alan'ı, Marty'yi ve onu ihbar edecekti.

Eğer böyle bir şey olursa, bu işi devam ettirecek kadar cesur kim olabilir? Yakalanırsa, onu hapse atarlardı. Ölürdü.

Savaş.

Onlar ya da biz.

Pirinç tarlalarında boğulan, kurşunların parçaladığı ormanlarda koşuşturan genç adamları düşündü. Kolları ve bacakları olmadan, ceset torbaları içinde eve dönen ya da eve hiç dönemeyen kırık dökük adamları.

Onlar asker olmayı seçmediler. Ama o seçti.

Miriam çömeldi, yanan pencereye son bir kez baktıktan sonra kibriti çaktı.

Gece soğuk olmalıydı ama May'in evinden gelen ışıkta gömlek kollarımla dururken bunu hissetmedim.

Louise de bana doğru eğilirken havadan habersiz görünüyordu. "Ne yapacağız?"

"Babam..."

Sözünü kesti. "Onu duydum. Tanrım, Kate. Sesi hiç kendisi gibi gelmiyordu. Aptalca bir şey yapacağından endişeleniyorum."

Yere baktım, hesaplıyordum. Annemden yaklaşık altı saat önce ayrılmıştım. Babamın yattığı Lincoln, buradan arabayla beş saat uzaklıktaydı. Marty Kaufman'ın adresini bulmak babam için zor olabilirdi ama imkânsız değildi. Yolun diğer ucundaki otellerde sıkışıp kaldığında internette çok zaman geçiriyordu ve bizim bilmediğimiz becerileri olabilirdi. Tüm bunları hesaba , aynı zamana yakın bir zamanda Marty Kaufman'ın evinde olacaklarını düşünmek pek de çılgınca görünmüyordu.

Louise hâlâ bana saçmalıyordu. "Babamın kötü bir mizacı olduğunu ve Vietnam'da bir şeyler olduğunu söylüyorlar-"

"Biliyorum." Düşünebilmem için konuşmayı kesmesini istedim. Denver'a üç saat var. Eğer bu gece bir uçak bulabilirsem, yine de onları yakalamak için çok geç kalmış olacaktım. Araba kiralamayı hesaba katmasam bile, ki tecrübelerime göre bunu başarmak on yıl sürebilirdi.

Kızartma tavaından ateşe kuğu dalışı gibisi yoktur. Telefonumu çıkardım ve parmağımı Diane'in numarasını çevirmek için uzattım, sonra durdum. Louise her ne , sözünü kestim. "Diane'i ara."

Ağız açık, kelimenin ortasında durdu. O kekelerken ben mutfağa doğru yola çıktım, muhtemelen telefonunu tezgahın üzerinde bulacaktım.

May lavabonun önünde durmuş, bir elinde tabak, diğer elinde çatalı havaya kaldırmıştı. "Bu köftenin ziyan olmasına izin vermenize gerek yok."

Louise'in telefonunu May'in yanında durduğu yerden kaptım ve sanki ona vurmaya çalışmışım gibi sıçradı. Louise'in rehberine bir kez, Diane'e bir kez daha dokundum ve Louise mutfağa varmadan telefon çaldı.

Diane çoktan konuşmaya başlamıştı. "Kate sana ne söylediyse , onu terk etmedim. Kendini Nebraska'ya geri götürebilecek kapasiteye sahip."

"Bizi bu gece Chicago'ya götürebilir misin?" Ölüm sessizliği.

Onu yardım etmeye ikna etmek için ne söyleyeceğimi bilemeden aceleyle devam ettim. "Annem oraya doğru yola çıktı ve babam da onu takip ediyor. Aptalca bir şey yapmasından ."

"Aptalca mı? Nasıl?"

Telefonu Louise'e doğru ittim. "Ona her şeyi açıkla ve üç saat içinde orada olacağımı söyle. Bana planları mesaj at."

Louise telefonu zar zor yakaladı. "Her şeyi değil. Bilmesi gerekmiyor."

Telefondan Diane'in tiz sesi geldi. "Neyi biliyorsun? Bana her şeyi anlat."

Şimdiden hareketli doğru ve önKapı, I
bağırdı üzerinde Omzumdan. "Artık sır yok.
Diane'in yardımına ihtiyacım var. Anlat ona."

Hemen May'e döndüm. Elleri çatalı sıkıca kavradı, sanki gerekirse beni bıçaklamaya hazırlanıyordu.

"Poupon'u sana bırakıyorum," dedim ona.

Dudağını büktü. "Kaka mı? O da ne?"

"Köpeğim. Onu besle. Bırak içeride uyusun." ani ve talepkâr geliyordu, ben de yumuşatmaya çalıştım. "Lütfen."

"Sadece bu . Ve köpeklerin mobilyaların üzerine çıkmasına izin vermem." Evet, iyi şanslar.

Louise'in hikayede t kezlediğini duymak için etrafta takılmadım ama Diane'in döngünün dışında tutulduğu için öfkeli tepkisini hayal edebiliyordum.

Üç saatlik araba yolculuğu, Diane'den gelen ve Denver ile Boulder arasındaki kentsel yayılmada bir kasaba olan Broomfield'daki Rocky Mountain Metropolitan Havaalanı'nda buluşmak için bir mesaj dışında hiçbir şeyle bölünmemişti. Daha fazla ayrıntı isterdim ama Diane ayarladığı için olayın gelişmesine izin vermeye karar verdim.

Nebraska Sandhills'de büyürseniz, araba kullanırken belli bir sabrı öğrenirsiniz. Hodgekiss'ten temel ihtiyaçlar dışında herhangi bir hizmetin olduğu bir kasabaya varmak bir saat sürüyor. Yapacak hiçbir şey yok ama zihniniz sizi endişelendiren her neyse sonsuza kadar dönüp duruyor. Yolculuğum boyunca hiç sorun yaşamadım.

Glenda'nın hepimizden farklı bir babası olduğunu öğrendiğinde neler hissettiğini anlamaya çalışırken çocukluğumdaki her olayı yeniden yaşamış olabilirim. Diğer Fox çocuklarının hepsi değil. Görünüşe göre Jeremy, Marty Kaufman'ın oğluydu. Annem bu yüzden mi onu tercih ediyordu? Glenda'ya hepimizden daha yakın olduğunu hissediyordum ama bunun nedeninin en büyükleri olarak Glenda'ya neredeyse başka bir yetişkinmiş gibi güvenmesi düşündüm.

Bitmek bilmeyen bir sürenin ardından bir tarih podcast'i açtım ve kendimi on sekizinci yüzyılın başlarında kolonilerdeki yaşamın ayrıntılarında kaybetmeye çalıştım. Sadece kısmen işe yaradı ama en azından bana odaklanacak bir şey verdi. Çünkü zihnim karanlık bir deliğe çekilmeye devam ediyordu.

Denver bölgesine vardığımda trafik gece için azalmıştı ve GPS'ime göre uygun çıkışları olaysız bir şekilde takip ettim. Küçük havaalanı muhtemelen birkaç on yıl önce kırsal bir alanda inşa edilmişti, ancak uzun yıllar sonra yoğun bir alışveriş merkezi, birkaç konferans tesisi ve büyük ofis parkları etrafını sarmıştı. Diane'in bir FBO olduğunu söylediği yerin önünde durdum. Bunun özel uçakların terminal olarak kullandığı bir yer olduğu anlamına geldiğini düşündüm.

Tertemiz bir çevre düzenlemesine sahip tertemiz bir binanın cam kapıları ve pencereleri arasından az sayıda güvenlik ışığı görünüyordu. Araçtan inip ön kapıya doğru koşmaya başladım.

Diane kapıyı açtı ve dışarı eğildi. Sözlerinde alaycılık vardı. "Yolda yemek için durdun mu?" Belli ki üniformamı ve kıyafetlerimi değiştirmek ya da kendi arabamı almak için eve bile uğramadığımı gerçeğini dikkate almamıştı.

Onun yanından geçip birkaç alçak kanep ve sandalyenin, bir duvar boyunca uzanan bir tezgâhın ve her iki yönde uzanan koridorların bulunduğu temiz, açık bir odaya girdim. Köşedeki ücretsiz karnaval patlatma makinesinden havaya hafif bir patlamış mısır kokusu yayılıyordu. Boş mekânın sessizliği, sağdaki koridorun sonundan yaklaşan hızlı ayak sesleriyle bozuldu.

Sesimde bir hırıltıyla, "Buraya hızlı geldim," dedim.

Ön kapıyı kapattı ve bir anahtarı kilide soktu, çevirdiğinde halkadaki birkaç anahtar daha şingırdadı. "Bir ışık çubuğunuz var. Kullanabilirmişsin gibi görünüyor."

Tabii ki, ne yaparsam yapayım onun için yeterince iyi olmayacaktı.

Koridordan genç bir adam fırladı ve Dolan Ostrander'i tanıyınca şaşırdım. Susan'dan birkaç yıl önce mezun olmuştu. Uzun boylu ve zayıftı, lacivert pantolonunun içine kısa kollu, beyaz düğmeli bir gömlek giymişti ve koyu renk kravatıyla birlikte bir şef garson ya da görevdeki bir LDS çocuğu gibi görünüyordu. Çoğu Ostrander gibi o da dişlerinin çıkıntı yaptığı bir sırtısa sahipti. "Hey, Kate. Hazır mısın?"

Gözlerimi kırıştıtararak ondan Diane'e baktım. Lobiyi geçip bankonun arkasına dolanmış ve piste açılan cam kapının önünde durmuştu. "Hadi gidelim."

Yalpalayarak birkaç adım attım ve Dolan'a bakmaktan kendimi alamadım. "Uçuş okuluna gittiğini biliyordum. Mezun olduğunu fark etmemiştim."

Uzun adımları beni gecenin serinliğine doğru sürükledi. "Yaklaşık bir yıl önce. Annem Diane'i aradı, Lighthouse Sigorta'nın CEO'sunu tanıyormuş. O da bana bir görüşme ayarladı. Greg iki adamla birlikte uçağın sahibi ve beni işe aldılar."

Dört cümlede çok şey anlattım. Dolan'ın annesi Betsy Ostrander, anlatılamayacak kadar karmaşık bir aile sarmalında babamın kuzeniydi. Sandhills'de büyüdüğünüzde, aile çok uzaklara uzanır ve biri size yardım edebileceği zaman elinizi uzatmak her zaman iyidir. Bu olayda, Diane yardım etmiş gibi görünüyor.

"Şimdi de pilot mu oldun? Diane istedi diye gecenin bir yarısı kalkıp bizi Chicago'ya mı uçurdun?" Beynim Charger'ımın direksiyonuna yığılmış gibi hissediyordum ve yetişme şansı yoktu.

Beni geçmemek için adımlarını daraltmış gibiydi. " yukarı. Ama bu bebeği uçurmak için elimize bir fırsat geçerse, hepimiz . Yani, Diane Greg'i aradı, o da bizi aradı."

"Biz mi?"

Güldü. "Şey, evet. Diğer pilot uçakta ön uçuşu yapıyor."

FBO'nun projektörleri pistten geçişimizi kolaylaştırdı. Şık bir jet ışığı bize geri yansıttı ve Diane'in doğrucu ona doğru gittiğini fark ettim. Kanat açıklığı belki yetmiş fit olan bu uçakların uçları yukarı doğru kalkıktı, bu da bana masum bir tarla faresine doğru süzülen bir şahini düşündürdü.

Dolan sanki bize bir şey sunuyormuş gibi kolunu kaldırdı.

"Challenger 3500.

Bombardier."

Ne demek istediye bana hiç mantıklı gelmedi. Sandhills'deki birkaç çiftçinin sahip olduğu Cessna'lardan biri gibi küçük bir uçağa bineceğimizi sanıyordum. Bu, bir mücevher hırsızı ile bir mirasçının ya da özel jetleriyle dünyayı dolaşan uluslararası bir casusun yer aldığı bir filmde fırlamış gibi görünüyordu.

Merdivenler asfalta iniyordu ve Diane korkuluklara tutundu. "Acele eder misin?" diye tersledi beni.

Dolan vitesle taktı ve dörtnala ilerledi, merdivenleri ikişer ikişer çıktı ve tepedeki ışıklı girişe eğildi.

Çok geride değildim ve yola Diane'e hayali şapkamı uzattım. "Gerçekten ."

"Bunu senin için yapmadım."

"Belli oluyor." Merdivenlerin tepesinden sağa döndüm ve karamela rengi deri koltukları, barı ve masasıyla Nebraska Eyalet Fuarı'nda gezme zevkine eriştiğim en iyi karavanları andıran bir salona girdim.

Diane beni iterek geçti ve koltuklardan birine oturdu. Etrafındaki emniyet kemerine uzandı ve bana ters ters baktı. "Otur. Kemerini bağla. Kalkıyoruz."

Ve öyleydik. Motorlar kükredi. Ben cam kenarındaki koltuğumu seçip Diane'in hareketlerini kopyalamadan önce tekerlekler dönmeye başladı.

Diane dizüstü bilgisayarını çıkardı ve hararetle yazmaya başladı. Ben kalkışa, Denver'ın ışıklarına ve her zaman ilgi çekici olan yıldızların görüntüsüne hayret ederken o bir saat boyunca çalışmaya devam etti. Bu yükseklikten bakıldığında, ön verandamdan bakıldığında olduğundan daha az şaşırtıcı değillerdi.

Yorgunluk gözlerimin arkasına ve kafamın içine vuruyordu ama gözlerimi kapatamıyordum.

Diane iç çekerek bilgisayarını kapattı ve ayağa kalktı. Buzdolabını karıştırdı ve bir şişe Perrier buldu. Hiç tereddüt etmeden, bu uçağa daha önce de bindiğini söyleyerek dolabı açtı ve kristal bir viski bardağı seçti. Buzdolabına bir kez daha daldı ve bardağa buz doldurdu, gazlı suyu döktü ve şişeyi sakladı.

Birden susadım ve onun işlemini tekrarladım. Birkaç yudum aldıktan sonra bardağımı yeniden doldurdum ve aynısını Diane için de yapmayı teklif ettim. Bardağını uzattı ve doldurmama izin verdi. Sırtımı ona dönerek, "Louise'in sana söyledikleri hakkında ne düşünüyorsun?" diye başladım.

Buzları şingirdadı.

Şişeyi buzdolabına ittim ve döndüm. "Annem bana Glenda'nın Marty'nin kızı olduğunu söyledi. Ve bu şok ediciydi. Ama bunun babamdan önce olduğunu ve affedilebilir olduğunu düşündüm."

Diane bardağına baktı.

"Jeremy'yi ve Glenda ile Louise'in başından beri bildiklerini öğrendiğimde..." Sözlerimi bitirmeden önce durdum ve bakışlarımın pencerede gezinmesine izin verdim. "Burada kayboldum. Biraz kardeş sohbeti işime yarayabilir."

Sözlerini bana tükürerek söyledi. "Ne istiyorsun? Birdenbire, senin çemberinin bir parçası olacak kadar iyi mi oldum? Siktir et. Tüm ailenin canı cehenneme."

"Bunu kastetmiyorsun."

"Ne demek istediğimi anlamıyorsun."

Soğuk parıltılardan yudumladım, sinirlerimi yatıştıracak bir şey bulduğuma sevindim. "Bir sigorta şirketinin sahibini uyandırıp ondan jetini ve pilotlarını ödünç istemek oldukça büyük bir olay."

Ahududu üfledi. "Greg eski bir arkadaşım. Bana birkaç iyilik borcu var."

"Gördün mü?"

"Ne?"

"Haklısın. Bilmiyorum. Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Her şeyi benden saklıyorsun. Hepimizden."

Bana bakmazdı. "Glenda benim hakkımda her şeyi biliyordu ve o gittikten sonra kimse umursamadı."

Bu doğru değildi, ama şimdi onun kendine acıma partisini bölmenin sırası değildi. "Şimdi söyle bana. Soruyorum. Neden bizden bu kadar uzak duruyorsun?"

Suyuna baktı. "Hikayeyi anlatmak için bundan daha güçlü bir şeye ihtiyacım var."

Ona orantısız bir sırıtış attım. "O yolculuktan sonra bir IPA'ya bayılmayacağımı mı sanıyorsun? Ama ne bulacağımızı bilmiyoruz. Bence mümkün olduğunca uyanık kalmalıyız."

İsteksizce onaylayarak burnunu çekti.

"Hadi ama. Uzun bir uçuşumuz var. Bana sadece Diane'in hikayesini anlat ve bir daha konuşmak zorunda kalmayalım."

Kolundaki elmas işlemeli saati kontrol etti ve bir yudum aldı. "Ben üçüncü kızdım. Glenda kraliçeydi. Kendine güveni ve karizması vardı."

Kimsenin Diane'den daha özgüvenli olmadığını söylemek için araya girmedim. "Herkes Glenda'yı severdi ve onu dünyanın öbür ucuna kadar takip ederdi.

Dünya. Tüm aile ve okuldaki çocuklar. O da onlardan biriydi.

O kadar mükemmel oldukları için genç yaşta ölmek zorunda kalan insanların herkesi hayal kırıklığına uğratacağı düşüncesine katlanamazsınız." Bana baktı. "Bildiğin gibi hep öyle olurlar."

Sessizce sandalyeme geri döndüm ve çöktüm.

"Bir de her zaman memnun etmek isteyen Louise vardı. Herkesle ilgilenmek zorundaydı. Küçük bir anne. O bir lider değildi ama Glenda öldüğünde o boşluğu doldurmak zorunda kaldı. Bunu asla yapmayacaktı. Dürüst olmak gerekirse, keşke denemeyi bıraksaydı."

Diane'in ses tonundaki nezaket beni şaşırtmıştı. Louise'i önemseydiğini kim bilebilirdi?

"Glenda olmak istemiyordum ve Louise olmak istemediğimden de emindim. Üç kız bana çok gibi geliyordu ama annem ve babam bir tür bebek montaj hattı gibiydiler. Bundan nefret ederdim. Tüm o gürültü, kıyafet ve yatak paylaşımı, bebek bakıcılığı ya da kavga."

"Evet, herkesi seviyorum ama genç yaşta evlenmemin ve taşrada yalnız yaşamayı sevmemin bir nedeni var." diye eklemeyi edemedim.

Diane ne demek istediğini biliyorum dercesine beni işaret etti. "İşte seninle benim aramdaki fark bu. Ben oradan çıkmak istedim. Herkesten ve Hodgekiss'li bir Tilki olduğuma dair her türlü referanstan uzakta. Kendim olmak istedim. Kendi kendimi yetiştirdim."

Bunu fazlasıyla başarmıştı. En azından kalbine doğru bir sıçrayış yapabiliyordu. "Vince'le nasıl birlikte oldunuz?"

Bana ters ters baktı ve ben de mahvettiğimi düşündüm. Bana Vince'ten asla bahsetmeyecekti. Buzunu bana doğru salladı ve ben de ona biraz daha Perrier doldurmak için ayağa kalktım.

Ağır bir ses tonuyla, "Ted'in seni seçmesine izin verdin," dedi.

Tanrım, ailedeki herkesin benim bilmesinden nefret ediyordum.

"Çünkü huzur istiyordun ve birinin biriciği olmak istiyordun. Ama sen her zaman aileye çok bağlı oldun. Küçük Katie, her zaman herkesle ilgilenirdi."

"Hayır, efendim." Bazen, özellikle de hayatınız boyunca tanıdığınız insanlar söz konusu olduğunda, bu eski kalıp ifadelerden asla vazgeçemezsiniz.

Tekrar burnunu çekti. "Herkes sana güveniyor. Sen yapıştırıcısın." "Değilim. O Louise." İşte yine başladım.

"O sadece herkesi sinirlendiriyor. Sen herkesi eşit tutuyorsun." "Yani, Vince."

Gözleri parlıyordu. "Vince. Elbette çok yakışıklı." Durdu ve bana ölümcül bir bakış attı. "Öyleydi." Söylediklerini bir süre bekletti. "Tanıdığım hiç kimseye benzemiyordu. Para bir bonus oldu. Kesinlikle. Eğer dürüst olursam. Yine de kendi paramı kazanabilirim."

Beni unutmuş gibiydi, ben de sessiz kaldım.

Kadehini kadeh kaldırır gibi kaldırdı. "Ve para kazanmak için çok iyi bir iş yapıyorum." Yudumladı. "Ama her zaman bir olacaktım. Zengin bir hiç olsam bile, daha fazlasını istiyordum. Vince'te o eski paralı şey vardı. Yeni zenginlerin asla , eski parayla davet edildiğiniz hafta sonları ve partiler vardı. Ayrıca, Vince'in ailesi benim paramın sadece yüzeysel olduğu derin bir servete sahipti. Büyük bir ev alabilirim ve lüks seyahatlere çıkabilirim ama sizin nesillerdir sahip olduğunuz statüye benzemez."

Bana odaklandı. "Greg 'Lighthouse Insurance'ın benimle bankacı olduğum için mi arkadaş olduğunu sanıyorsun? Hamptons'da geçirdiğimiz birkaç hafta sonu bu ilişkiyi mühürledi."

Bağlantılar, sırlar, iyilikler. Diane benim ait olmadığım için çok mutlu olduğum bir dünyada yaşıyordu. "Yani Vince'le soyağacı için mi evlendin?" Sesim hissettiğim kadar şüpheliydi.

Yine beni işaret etti. "Bunun yeterli olduğunu düşünüyorsun. Ama Vince'le evlenmemin asıl nedeni beni sevmesiydi. Her şeyimi. Dışarıda dikenleri olan güçlü, azimli ben onu tehdit etmiyordu. Tüm lobutları deviren bowling topu ben. Ama o küçük beni koruyan tek kişi oydu. Kimsenin sevmek ve kucaklamak için zaman ayırmadığı beni."

Hepimizin vahşi yetiştirilme tarzımızdan kalma yaraları vardı. Diane onları saklamakta çoğumuzdan daha iyiydi. "Bu yönünü hiç başkasına gösterdin mi? Ben hiç görmedim."

Güldü. "Yıllarca terapi gördüm ve sen gelip ilk seferde çiviledin. Cevabım hayır. Kırılگانlığını kamuoyuna açıklamadım. Bu Fox'un tarzı değil. Hangimiz ihtiyaçlarımızı gösteririz ki?"

Omuz silktim. "Douglas mı?"

Bana sırtıttı. "Çünkü onunla her zaman Michael ilgilenirdi."

Bu noktayı kabul ettim. "Madem seni seviyordu, neden Vince'den boşandın?"

"Boşanmadım. Beni boşadı. Daha genç, daha güzel, daha heyecan verici birini istedi. İşimden, evimden, bağlı olmaktan bıkmıştı. Her zaman mutsuz görünüyordu. Erken bir orta yaş krizi sanırım. zaman bana geri döneceğine inandım."

İnen tekerleklerin çıkardığı gümbürtü dikkatimizi dağıttı. Dolan'ın sesi dahili telefondan geldi. "Kemerlerinizi bağlasanız iyi olur hanımlar. Birazdan iniş yapacağız."

Diane bardağını bana doğru itti ve ben de onu ve benimkini mutfağa koymak için ayağa fırladım.

Daha kemerimi yeni takmıştım ki Diane'in sözleri yüzüme çarptı.

"Ama sen onu öldürdün. Şimdi sonsuza dek yalnız kalacağım. Bunun için seni asla affetmeyeceğim."

Güneş doğu ufkuna vuruyor, şafağa süt gibi bir hava katıyordu. Gökyüzü bulutlu muydu yoksa günün bu saatleri Chicago'da hep ağır mı geçerdi bilemiyordum. Soğuk hava uçağın açık kapısından piste doğru süzülüyordu. Bagajım yoktu ama her zamanki şık üniformamla uyumlu, güvenilir şerif kahverengi ceketim yanımdaydı.

Diane geniş paçalı siyah bir pantolon ve uzun bir kazak giymişti. Yumuşak deri babetleri ve her zamanki mükemmel stilindeki saçları onu rahat ve şık bir seyahat için dergi kapağı gibi gösteriyordu.

"Belli ki daha önce de böyle seyahat etmişsiniz," dedim.

Bir taç giyseydi bile daha asil davranamazdı. "Bir ya da iki kez."

"Peki FBO'nun açılımı ne? Çok özel insanlar için özel terminal gibi mi?"

Küçümseyerek homurdandı. "Sabit üs operatörü. Özel uçaklar için. Yani evet, çok özel insanlar." Belli ki beni kastetmemişti.

Dolan merdivenlerin başında durdu ve ben onun gülümseyip "Güle güle" demesini bekledim. Onun yerine bana uçuştan nasıl keyif aldığımı sordu.

Eğlenmek kullanacağım kelime değildi. Kafam karışmış ve yalnız başlamıştım, Iowa'da bir yerlerde kendi hayatıma kavuşma umuduyla yükselmiştim.

ve üç bin fitten asfalta çarpan kuş pisliği gibi hissederek sona erdi. "İyi bir şarap gibi, pürüzsüz ve yumuşak."

Ostrander dişlerini göstererek bana sırıttı. "Umarım biraz uyumuşsundur."

Diane ensemden aşağı nefes aldı. "Araba burada mı?"

Dolan merdivenlerden inmeme izin vermek için geri çekildi. "Evet. FBO ayarladı. Ön tarafta olduğunu söylediler. Erken gelmek zorunda kaldıkları için heyecanlandıklarını sanmıyorum, bu yüzden eminim bunun için size ödeme yapacaklardır."

Diane sanki şaka yapıyormuşuz gibi güldü. "Eminim."

Sesi tedirgin geliyordu. "Onu iki saat içinde geri götürmeliyiz. Greg'in Fort Lauderdale'e gitmesi gerekiyor. Yani, sanırım..."

Diane'in sesi neşeliydi. "Sorun değil. Bundan daha uzun sürecekseni ticari bir uçuş yakalayabiliriz. Beklemeyin. Greg'in bizi buraya getirmek için seni ödünç vermesini takdir ediyoruz. Zamanlama için üzgünüm."

Sadece dost canlısı bir Sandhills adamı. "Endişelenmeyin. Garip saatlere alıştık. Sen bana bu işi bulduktan sonra, en azından bunu yapabilirim."

Asfalta çıktım ve Diane hemen . Omzunun üzerinden konuştu. "İşi aldın, Dolan. Ben sadece tanıştırdım."

Pahalı deri çantasını omzuna attı ve kazağı Malefiz'in pelerini gibi etrafında dönerek neredeyse dörtmala koşmaya başladı.

Bu erken saatte bile FBO'daki bankoda genç bir kadın çalışıyordu. Üzerinde Emily olduğunu belirten bir isim etiketi bulunan pastel mavi gömleği ve kabarık at kuyruğu saçlarıyla, bırakın yolcuların ve pilotların taleplerini karşılamayı, araba kullanacak kadar bile yaşlı görünmüyordu. Yaklaştığımızda bize gülümsedi. "Midway International'a hoş geldiniz. Bayan Fox?"

Adımı duyunca çok şaşırdım, Diane ile aynı anda cevap verdim, sonra kadının bana hitap etmediğini fark ettim.

Diane kadına gülümsemeden önce bana sinirli bir bakış fırlattı. "Arabanın anahtarları sizde mi?"

Emily tezgâhın üzerine anahtarı olmayan bir fob ve bir pano bir form bıraktı. "Ön taraftaki şampanya BMW'si. Sadece burayı imzalamanız ."

Bana ve Louise'e bir güneş feneri kadar faydalıymışız gibi davranmasına rağmen Diane, Dolan ve Emily'ye saygı duyduklarını hissettirmenin bir yolunu bulmuştu. "Bu saatte bu işle ilgilendiğiniz için teşekkürler."

Emily gülümsedi. "Bizim işimiz bu. İyi ziyaretler ve Chicago'ya hoş geldiniz."

Hoşbeşi bir kenara bırakıp, yeni araba kokusu sinmiş tertemiz BMW ile yola çıktık. Diane arabayı sürdü ve telefonundaki son konumlardan Marty'nin adresini buldu.

"Dur tahmin edeyim," dedim. "Buradan arabayla yarım saat uzaklıkta." Bana kızgınlıkla ofladı.

"Ya annem burada değilse?" diye sordum.

"Öyle." Diane'in konuşkanlık dönemi yolculuk için sona ermiş olmalı.

Bu bana hiç yardımcı olmadı. Gezegene doğru savrulan bir meteor gibiydik ve çarptığımız anda patlayacaktık. "Eğer oradaysa ne yapacağız?"

"Onu eve götür."

Alan ve Lyle Joffe ile Marty Kaufman'ın yaptıklarını bilmesem bile, annemi eve götürmek çok kolay görünüyordu. "Peki ya babam?"

Kaşlarını çattı ve arabanın tavanına baktı, uzun ve acı dolu bir nefes verdi ve hiçbir şey söylemedi. Konuşma sona erdi.

I-55'e girip çıktığım bir başka üzücü yolculuktan sonra Marty'nin mahallesini tanıdım. Şehir için muhtemelen hafif olan trafiğe rağmen, vızır vızır geçen arabalar sinirlerimin makarasını daha da sıkı sarıyordu.

Diane'in elleri direksiyonu sıkmaktan bembeyaz olmuştu. Düşünmemi istediği kadar soğukkanlı ve bağlantısız değildi.

Marty'nin sokağındaki son köşeyi döndük, güneş süt gibi gökyüzünde puslu bir küreydi ama sabahı müjdeleyecek kadar yüksekti. Keskin bir esinti ağaçlardan yaprakları koparıp caddenin karşısına savurdu.

May'in Scout'unun Marty'nin evinin önünde, yarısı kaldırımda yarısı kaldırımın dışında park ettiğini gördüğümde midem bir döngü geçirdi ve buz gibi bir dehşete kapıldım. Marty'nin ön kapısı karanlık eve açılıyordu ve rüzgarda perdesi sallanıyordu.

Diane Scout'un arkasında fren yaptı ve ikimiz de atladık.

Marty kapıda belirdi, kollarında bir karton kutu vardı. Durdu ve bize şaşkın şaşkın baktıktan sonra başını eve doğru ve ne dediğini bir şeyler söyledi.

Diane ona doğru yürüdü ve verandaya çıktı. "Yoldan çekilin."

Duruşunu genişletti. "Buraya gelmemeliydin." Gözleri bana kaydı ve kalbinde bir krater açılmış gibi oldu. Sanki beni görmek onu yakmış gibi hızla gözlerini kaçırdı.

"Öyle mi?" Diane kaşlarını kaldırarak ona baktı. " geldik. Ve annemizi görmek istiyoruz."

Marty dövüşen bir boğa gibi başını eğdi. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

Diane bugünlerde klas ve sofistike biri olabilirdi ama o da en az bizim kadar kavgacıydı. Kendi payına düşen yumrukları atmıştı ve uğruna savaşımadan kendisine bir şeyler verilmesine alışkın değildi. Marty saldırıya geçmeliydi yoksa daha başlamadan kaybedecekti.

Diane'in omuzları savaşa katılmaya hazırmış gibi yükseldi.

Beyaz bir el Marty'nin omzuna kondu ve annem Marty ile kapı çerçevesi arasına girdi. Aynı yoga pantolonunu giymişti ama ince vücudunun etrafına pelüş bir pelerin sarmıştı. Saçları başına yuva yapmaya çalışan vahşi bir hayvan gibi görünüyordu.

Huzur dolu bir sesle, "Sorun yok Marty," dedi.

Konuşması hızlı ve soluk soluğaydı. "Zamanımız yok. Onlar senin kim olduğunu anlamadan önce oraya gitmeliyiz."

Burası onun kim olduğunu bildiğimi söylemem gereken yerd.

Annem omzunu okşadı. Gözleri beni haşlayacak kadar samimi bir şekilde birleşti. Ne ihanet ama. "Onlar benim kızlarım. Onları bir daha asla göremeyebilirim."

Bu karnıma bir yumruk gibi indi. Onu resmi olarak alıkoymak istemiyordum ama bana başka seçenek bırakmıyordu.

Marty Diane'e temkinli bir bakış attı ve kapı aralığından çıktı. Annemden uzaklaşmak konusunda isteksiz görünüyordu ama annemin istediği her şeyi yapacağı da açıktı.

Annem içeri çekildi. Diane Marty'ye derisini parçalayacak kadar keskin dişleriyle bir bakış attı ve yanından geçip gitti.

Marty yaklaşmamı izledi. Ben durup yüzünü incelerken hiçbir şey söylemedi. Gözleri koyu kahverengiydi. Saçları seyrelikti, çoğunlukla griydi ama hala dalgalıydı. Babama baktığımda gördüğüm tatlılık ve şefkatten eser yoktu. Hüzün ve kayıp yüzündeki derin kırışıklıklara işlemiş gibiydi. Gözlerinde Glenda'yı mı gördüm? Gülümsemesinde Jeremy'yi?

Ona karşı hissettiklerim midemin çukurunda yanan, boğulan ve söndürülmesi çok zor olan sıcak bir kömür gibiydi. Gözlerinin kenarları yumuşamıştı ve sanki gözlerinin derinliklerinde hissettiklerini okumamı istiyor .

döndüm. İlgilenmiyorum.

Annem ve Diane daracık oturma odasının gölgelerinde durmuş, tartışmaya başlamışlardı bile.

Annem o sabaha kadar bana hiç yaşlı görünmemişti. Evde uzun yürüyüşlere çıkar, kucak dolusu ayçiçeği ya da kedi kuyruğu, kırmızı ve altın sarısı sonbahar otlarıyla eve dönerdi. Bir kar fırtınasından sonra, gecenin köründe çıplak bir şekilde dışarı çıkar ve kardan melekler yapardı. Zihni renkler ve fikirlerle dolup taşar, parmaklarından yeni kreasyonlar dökülürdü.

Ama bu sabah tükenmiş, bitkin, yavaş ve uyuşmuş görünüyordu. "Geri dönemem."

Diane kurumsal imajını kaybetmişti ve sesi kaybolmuş küçük bir kız gibi çıkıyordu. "Neden? Babam seni seviyor. Bunu affedecektir." Diane odanın içinde el sallayarak tüm durumu değerlendirdi. "Jeremy'yi bilmesine gerek yok. Ait olduğun yere, eve gel."

Annem Diane'in başının üzerinden baktı ve gözüme takıldı. Sanki anlamam için yalvarıyormuş gibi kaşlarını kaldırdı. "Babanıza ve siz çocuklara hayatımın en verimli yıllarını verdim. Kırk yıl. Çocuklar ve çok fazla sevgi. Geriye çok az şeyim kaldı."

Diane yalvardı, "Yorgun olduğumu biliyorum ama sizinle ilgileneceğiz."

Yere yığılmak ve bir kül bulutu içinde yok olmak istedim. Annem beni akla hayale gelmeyecek bir şey yapmaya zorlayacaktı. "Eve gitmiyor," dedim, sesimin güçlü çıkmasına şaşırarak.

Diane dönüp bana baktı, gözlerinde büyük bir öfke vardı. Eğer bir uzlaşma umudum olsaydı, yapmam gereken şeyle onu öldürecektim.

Annem başını salladı, gözleri ıslaktı ama yaş akılmıyordu. "Bunu yapmak zorunda değilsin." O kadar yumuşak konuşuyordu ki dudaklarını okuyabiliyordum.

Kusacak gibi hissettim. "Evet, biliyorum." Sonra canım çok acıdığı için iğneleyerek ekledim: "Çünkü ben babamın kızıyım. Bana doğruyu yanlış o öğretti."

Annem çenesini kaldırdı ve keskin bir acıyla mücadele ediyormuş gibi dudaklarını gerdi.

Karşılıklı sesler bizi kapıya yöneltti.

Deb içeri girdi. Saçları yeni yıkanmış gibiydi, üzerinde elbise pantolonu ve güzel beyaz bir bluz vardı, onu şaşırttığımız zamankinden çok daha derli topluydu. Belli ki kız kardeşiyle tanışmak için görünüşüne biraz özen göstermişti.

Marty onun hemen arkasından kapı aralığına girdi. Annemle konuştu. "Onu aradığını mı söyledi? Miriam, bu kötü bir fikir. Gitmemiz gerek."

Annem Marty'ye ipeksi bir bakış fırlattı, sadece bir saniyelikti ama endişesini açıkça kabul ediyordu. Ve ona karşı babama acı çektiren bir şefkat duyuyordu. Birlik içindeki iki kalp arasındaki tartışmanın küçük bir nefesi.

Bir balyoz bana çarptı ve dünyamı dümdüz etti.

Annem kollarını açmış Deb'e doğru süzülürken yumuşak hareketler yapıyordu. "Bu sensin. Oh." Kendini Deb'in üzerine attı ve zayıf kollarını Deb'in boynuna doladı. Küçük kız kardeşinden çok daha yaşlı görünüyordu. Küçülmüş ve emilmiş gibi görünüyordu. "Gelmişsin. Teşekkür ederim."

Deb annemin omuzlarını hafifçe okşadı, bana sarıldığı gibi değildi. Doğruldu ve geri çekildi. "Buradayım, Miriam. Ama nedenini bilmiyorum."

Annemin sesi kalınlaştı ve daha dik durdu, bana Diane'i hatırlatan iddialı bir şekilde başını geriye çekti. "Sen benim kız kardeşimsin. Seni görmek istedim."

Deb'in bana karşı sevgi ve mizah dolu ses tonu, betona vurulan bir kürek gibi kazındı. "Bunca yıldan sonra, neden şimdi? Neden dokuz çocuğunuzdan biri doğduğunda değil? Babam öldüğünde ya da annemi eve taşımak zorunda kaldığımda neden yapmadın? Annemin artan bunamasına karşı bana yardım etmek ve annemin yükünü biraz olsun hafifletmek için burada olduğunu sanmıyorum."

uzun dönemli bakıma gitme kararını verme zamanı geldiğinde yükü artacak."

Annem her zaman yanımda sessiz bir sahil şeridi gibi olmuştu. Yüzünün şefkat ve suçluluk duygusuyla yumuşamasını beklerdim. Bunun yerine, başını savunmacı bir şekilde sallayarak cevap verdi. "Seninle iletişime geçemememin bazı nedenleri var. Geri dönmek istedim ve neden bu kadar kırgın olduğumu anlıyorum. Ayrıldığımdan beri seni her gün özledim. Çok yakındık. Bana bunun yok olduğunu söyleyemezsin."

Deb'in gözleri kinle parlıyordu. "Bize yaptıklarından sonra, kendinden başka kimseyi umursadığına inanmakta güçlük çekiyorum."

Annemin yorgun yüzünün altında garip bir enerji kabardı, sanki bir patlamayı zapt etmiş gibiydi. "Seninle iletişim kurmam bile imkânsızdı. Bu seni riske atardı."

Deb bir tiksinti homurtusu çıkardı.

Annem samimiyetini ikiye katladı. "Seni sevmekten hiç vazgeçmedim. Marty bana ihtiyacın olduğunu söylediğinde sana para gönderdim. Bu sana değer verdiğimi göstermedi mi?"

Deb tereddüt etti ve sert kenar eridi. Gözlerinde yaşlar parıldadı ve onları tutmak için burnunu çekti. "Sana teşekkür bile edemedim. Oysa çok isterdim."

Odanın öbür ucundaki Diane bu değiş dikkatle izliyordu. Eğer o da benim gibi hissediyorsa, Marguerite adlı sanatçı annenin birdenbire ailesini yok eden yetmiş yaşında Chicagolu bir devrimci olduğu gerçeküstü bir paralel evrene kapılmıştı.

Marty hâlâ elinde karton kutuyla ön kapının yanında duruyordu ve yüzleşmenin devam etmesine izin verip vermemekte kararsız görünüyordu.

Annem Deb'den kısa olmasına rağmen daha uzun boylu ve yetkili görünüyordu. "Marty seni aramamı istemedi. Artık benden nefret ettiğini söyledi. Ama ben dinlemedim. Seni tanıyorum Debbie. Sen de beni benim seni sevdiğim kadar seviyorsun."

Deb'in gözleri inançsızlıkla kısıldı. "Marty haklıydı. Aramızda hiçbir şey kalmadı."

Annemin maskesi biraz düştü. "Saklanmak zorunda kaldığım için incindin. Ve haklı . Ama ülkeden ayrılıyorum ve bu muhtemelen

birbirimizi son görüşümüz olacak. Sonsuza dek kaybolmadan önce ilişkiyi düzeltmem gerekiyor."

Deb kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Sessiz ve yoğun bir ses tonuyla konuştu. "Adını biliyordum. Gerçekten o zarfa bakmayacağımı mı sandın? Seni her an bulabilirdim."

Annemin duvarından bir parça daha düştü. "Neden yapmadın?" Sesi çatallaştı. "Sana ihtiyacım vardı."

Deb'in burnu sanki ekşi bir koku almış gibi seğirdi. "Oh, *bana* ihtiyacın mı vardı? Sana ihtiyacım olduğunda burada değildin ve ben hayatta kalmayı öğrendim. Şimdi de sana kesinlikle ihtiyacım yok. Git artık."

Annem ona baktı ve ikisi de bir saniye boyunca kıpırdamadı. Sonra Deb, "O gece Milwaukee'de olduğunu biliyorum. Marty cezasını çekti. Sen de hapse girmeyi hak ettin."

Annemin gözleri keskinleşti ve sanki köşeye sıkıştırılmaktan korkuyormuş gibi başını kapıya doğru çevirdi.

Deb'in kıkırdamasında mizah yoktu. "Merak etme. Federalleri aramayacağım."

Diane başını geriye salladı ve bana sorgulayan bir bakış fırlattı. Tek yapabildiğim ona hafifçe başımı sallayarak cevap vermek oldu.

Annem Deb'in bileğini tuttu. "Lütfen. Debbie. Biz kardeşiz. Aileyiz. Her zaman bir parçası olacağız."

Deb kolunu sallayarak onu kurtardı. "Ailemizi parçaladın ve tekrar bir araya getirmek için artık çok geç." Annemden uzaklaştı ve kapıya doğru yürüdü.

Marty onun geçmesine izin vermek için geri çekildi.

Sabahın içinde kaybolmadan önce durakladı. Yavaşça arkasını döndü ve odaya geri dönmeye başladı.

Annem doğruldu ve gülümseyerek kollarını hoş bir kucaklamayla kaldırdı. "Biliyordum-"

Deb ona bakmadı ama doğrudan bana doğru yürüdü. Şaşırtıcı bir hareketle kollarını bana doladı ve beni kabullenme ve eve dönüş dolu bir kucaklamayla kendine çekti ki boğazım düğümlendi.

Sarsılarak uzaklaştı ve utangaç bir gülümsemeyle bakışlarımı karşıladı. Cızırtılı bir sesle, "Umarım birbirimizi daha iyi tanıyabiliriz," dedi.

Diane'e döndü ve çenesini eğdi. "Sen de öyle."

Diane'in çenesi gevşedi ve gözleri yuvarlaklaştı. Boğazından aşağı bir yumru indi. "Teşekkür ederim" diye fısıldamayı başardı.

Annemin ağzı sanki midesine yumruk yemiş gibi açıldı. Tescilli bir şikâyetle bulundu. "Onlar benim kızlarım."

Deb dışarı çıktı ve bir şeyler söyledi. "Sen gidiyorsun ama ben hâlâ burada olacağım."

1971

Miriam kulübenin parmaklıklarında durup ağır gökyüzüne bakarken yumuşak yağmur yapraklara çarpıyordu. Gün ortasıydı ve hava alacakaranlık gibiydi. Bir haftadır güneşi görmemişti. Ya da iki, belki. Burada bütün günler birbirine karışıyordu.

Doug ve Bob ağaçların arasından çıktılar, yüzleri kir içindeydi, elleri çamurdan siyah olmuştu. Her zaman neşeli olan Bob el salladı ve "Yemek hazır mı?" diye bağırdı.

Ormanın yoğun havasında tuzlu yahninin kokusu sıcak ekmeğin aromasına karışıyordu. O ve diğer üç kadın bütün sabah ekmek pişirmiş ve doğramıştı. "Masanın üzerinde."

Öğle yemeği için çeşitli görevlerinden çıkıp toplanan diğer insanlara katılmadan önce yıkanmak için geri döndüler.

Barış İnsanları bir çamaşır makinesi ve kurutma makinesi alacak kadar para biriktirene kadar çamaşırları elle yıkadıkları barakadan bir çift çıktı, ki bu da elektrik tesisatını çalıştırana kadar işe yaramayacaktı, ki bu da birkaç kişi daha komüne katılmadıkça karşılayamayacakları daha fazla kabin inşa edene kadar gerçekleşmeyecekti. Tercihen katkıda bulunacak parası olan insanlar. Genç kadın June, sarı saçlarını geride tutmak için solmuş bir bandana takıyordu. İki beden büyük kot tulum, partnerinin ince bedenini sarıyor, gömleksiz omuzları nemli havayı kesiyordu. El ele tutuştular.

Verandanın basamaklarını tırmanırken June'un dost yüzü Miriam'a odaklandı. "Bu ekmek çok güzel kokuyor. Sabahtan beri bize işkence ediyor. Teşekkürler, Marguerite."

"Keyfini çıkarın," dedi Miriam, artık yeni ismine alışmıştı. Dikkatini tekrar ormana çevirdi.

Sonunda Marty ağaçların arasındaki patikadan çıktı. Onu görmeden saniyeler önce yorgun olan yüzü, bulutları yakan bir gülümsemeye dönüştü.

Merdivenlerden hızla inip onun kollarına atıldı. "Geç kaldın."

Onu kendine çekti. "Geç kalmadım. Sadece erken değil."

Ellerini onun dalgaları arasında gezdirdi, yakışıklı yüzünün tadını çıkardı, kahverengi gözlerinin sevgi dolu bakışlarında oyalandı. Birkaç saniye sonra geri çekildi ve elini onun elinin içine yerleştirdi.

Kulübeye doğru yürüdüler. "Ne zaman benimle olmazsan, geç olur." İş ödevleri vardı. Çarşamba günleri Marty ile birlikte çamaşır yıkıyorlardı. Perşembe günleri Marty mutfakta, Marty de bahçede çalışıyordu. En sevdiği günler ise Seattle'a gittikleri, Marty' resimlerini ve diğerlerinin el işlerini sattığı, Marty'nin de Pike Place'de ufak tefek işler aldığı Cuma günleriydi.

Adam bir kovada yıkanıp ellerini kirli bir havluda kurularken kadın bekledi. "Güneşi görmek için ölüyorum."

Sanki bütün sabah onu özlemiş olmasını telafi etmesi gerekiyormuş gibi eğildi ve onu öptü. Sonra ona orantısız bir bakış attı ve çok bilindik bir cümleyi tekrarladı. "Özür dilerim. Ama burada güvendeyiz."

Taklit ederek sesini alçalttı. "Burada güvendeyiz." İç çekti. "Bir yıl oldu. Belki haberleri takip etmedikleri küçük bir kasaba bulabiliriz. Artık manşetlerde değiliz."

Arkasındaki ağaçların arasında bir şeye odaklandı. "Sadece Federaller değil."

Güldü. "Sadece Federaller."

Gülmedi. "Alan. Lyle'in ölümü için seni suçluyor."

Kulübeye doğru ilerlediler. Marty masadaki yerini almadan ve o mutfaktaki görevine dönmeden önce, "Alan Kanada'da. Bu ülkeye geri dönemez, bu yüzden bunu aşması ve yeni bir hayata başlaması gerekecek. Biz de öyle." Ellerini onun yanaklarına koydu ve dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu.

Marty'nin işle ilgili nasırlı eli, kız tüm dikkatini ona verene kadar Marty'nin elini çekti. "Seni affetmeyecek. Leah'yı duydun..."

"Evet." Sabırsızlığı içinde sertçe konuştu. "Duydum." Marty ve Miriam'ı karşılayan Barış İnsanlarından biri geçen ay Vancouver'daki arkadaşlarını ziyarete gitmişti. Bir arkadaşının arkadaşından, asker kaçakları arasında haberlerin yayılma şeklinden, Milwaukee Dörtlüsü'nden biri olan Alan Joffee'nin, bombayı patlattığında kardeşinin binada olduğunu bildiğine yemin ettiği kimliği belirsiz bombacıdan intikam almaya yemin ettiğini duymuştu. Leah, diğer bombacının bir kadın olduğunu açıkladığı için çok heyecanlanmıştı.

Marty'nin yüzünü kendi yüzüne doğru çekti. "Bizim dünyamızda kimse Alan'a bizden bahsetmeyecek, bunu anlasalar bile. Bizler harekete inananlar için birer kahramanız."

Onu nefesini kesen bir kucaklamayla kendine çekti. "Seni seviyorum, Miriam."

Alnını onunkine yasladı. "Biz ruh eşiyiz. Sonsuza dek birlikteyiz."

Marty'nin gözlerinde her zaman varmış gibi görünen o karanlık endişe, arkasını dönmeden önce daha da derinleşti.

Marty, belki kutuyu eski 4Runner'ına yüklemek, belki de onun gittiğinden emin olmak için Deb'i takip etti.

Annem bana ve Diane'e döndü, çaresizlik gözlerini karartmış ve yüzünü çizmişti. "Anlamadığınızı biliyorum."

İçimdeki çatışma beni ikiye bölecekmiş gibi hissedene kadar yükseldi. Buna bir son vermeliydim. "Anlıyorum. Alan Joffe'nin kim olduğunu ve senin ne yaptığını biliyorum."

Diane toplantı odasındaki kontrolünü bulmuştu ve sesi karar vermeye hazır geliyordu. "Alan Joffe kim?"

Gözlerimi annemden ayırmadım. "Ben bir kolluk . Gitmene izin veremeyeceğimi biliyorsun."

Miriam gitmişti ve Marguerite geri dönmüştü, yumuşak ve savunmasızdı. "Katie. Sana her ne söylendiyse, dur ve düşün. Ben kırk yılı aşkın bir süredir anneyim. Dünyanın iyiliğine katkıda bulunan dokuz çocuk. Tüm o sevgi ve şefkat. Genç bir kadın olarak hatalar yaptım mı? Evet, yaptım. Korkunç, korkunç hatalar."

Diane bize . "Sen neden bahsediyorsun?"

Ona cevap vermek için annemle olan bağlantımı koparamadım. "O hatalar ölümcüldü."

Annem yüzünü buruşturdu. "Biliyorum. Olay olduğundan beri her gün bununla yaşıyorum. Her sabah bu suçluluk duygusuyla uyanmanın nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Onun için korkunç olmalı, peki ya Thomas Scanlon? Karısı ve çocukları için ne kadar korkunç olduğunu düşündü mü? Narsisizmi kulaklarımı tırmalasa da bunları söylemeye dilim varmadı.

"Beni rahatlatan tek şey sanatımdı."

Bu Diane'i kalbinden vurmuş olmalı çünkü anneme ateş : "Tek rahatlama senin sanatın mıydı?"

Annem ihmalini fark etti ve Diane'e doğru eğildi. "Ve ailem. Siz çocuklar benim kurtuluşumdunuz. Teraziyi doğru ayarladınız."

Diane gözlerini kaçırdı. Tüm detayları bilmiyor olabilirdi ama annesinin samimiyetinden şüphe duyduğunu gösteriyordu.

Marty açık kapıdan içeri girdi. "Eğer şimdi gitmezsek, bağlantıyı kuramayacağız."

Diane Marty'den anneme baktı. "Onunla birlikte mi gidiyorsun? Kocanı, çocuklarını ve torunlarını bırakıp bununla mı kaçacaksın?" Elini küçümseyen bir hareketle Marty'ye doğru salladı.

Annemin kemikli parmakları boğazında çırpınıyordu ve sesi boğuk çıkıyordu. "Başka seçeneğim yok."

"Bu doğru değil." Onları korkutarak araya girdim. "Burada kalın. Bununla yüzleşin. Sizinle olacağız."

Deb'e karşı Miriam inatçı davranmıştı. Annem bana karşı farklı bir yaklaşım sergiledi. Bana eriyen bir bakışla baktı. "Hapse giremem. Bu benim ruhumu öldürür. Hapsedilemem."

Annemin sözlerine kızıp kızmadığını anlamak için Marty'yi izledim. Açık hava malzemelerine benzeyen bir kutu daha aldı ve hiçbir yorum yapmadan ya da sabırsızlıktan başka bir tepki vermeden çıkıp gitti.

Marty'nin arkasından işaret ettim. "Yedi yıl yattı. Bizim için bu kadar zamanı feda edemez misin?"

Annem kapıya doğru geri çekildi, dikkati dehşete kapılmış gibi odanın içinde geziniyordu. "Bana bak Katie. Ben yaşlı bir kadıyım. Borcumu ödedim. Nebraska'da saklandım. İyi bir eş ve anneydim."

Diane homurdandı. "Yaptığın korkunç şeyin cezası biz miydik?"

Duygularımı dizginlemek ve onları bağlamak için mücadele ettim ama bu çok fazlaydı.

Annem Diane'in tepkisi karşısında irkildi. Zırhından bir parça daha düştü. "Elimden geleni yaptım."

Diane yine bir çıkardı.

Annem yenilgiyle başını eğerken saçları yüzüne döküldü. Sesi yorgun geliyordu. "Arkadaşlarının sahip olduğu türden bir anne olmadığımı biliyorum. Ama seni şiddetle sevdim. Buna inanmalısın."

İçimdeki her şey cam gibi hissediyordum ve yüzeyde küçük çatlaklar oluşuyordu.

Diane belli ki sınırına ulaşmıştı. "Jeremy olmasaydı buna inanabilirdim."

Annem geri çekildi ve nefesini tuttu.

"Onun Marty'nin oğlu olduğunu biliyoruz. Yalan söyledin. Babama. Hepimize. Sen bir sahtekârdan başka bir şey değilsin. Kate'in seni hapse atmak istemesine neden ne yaptın bilmiyorum ama devam et derim. Sana ihtiyacımız yok. Kız kardeşini ve aileni bıraktığın gibi bizi de bırak. Gitmiş olman hiçbirimizin umurunda değil."

Annemin ağzı sanki onu tutacak gücü yokmuş gibi açık . Gözlerini kapadı ve sallandı, ben de acaba bacakları çözölüp düşecek mi merak ettim.

Ama ona yardım etmek için adım atmadım. Bir yanım onu rahatlatmak istiyordu ama diğer yanım harekete geçmedi.

Görünüşe göre ağır çekimde, annem yeniden şişmeye başladı. Gözlerini açtı ve neredeyse kabuğundan düşen parçaları toplayıp yerine oturttuğunu görebiliyordum. Omuzlarını dikleştirdi ve çenesini kaldırdı. "Hayatım boyunca hayatta kalmak için ne yapmam gerekiyorsa onu yaptım. Yol boyunca sevdiğim neredeyse herkesi kaybettim. Marty dışında hepsi bana sırtını döndü. Şimdi sahip olduğum tek şey o."

Bir asalet gösterisiyle, bizi sürgüne gönderen bir hükümdar gibi baktı. Eğilerek bir kutu sanat malzemesini aldı ve kapıdan çıktı.

Gitmesine izin vermek istedim. O benim annemdi. Hayatımı ona borçluydum. Heceleme yarışmalarında bana tezahürat yapmamış ya da ateşli başıma serin bir bez koymamış olsa da bana sevgi vermişti. Kendi tarzıyla. Her zaman kendi yöntemiyle.

Diane'in sert sesi beni kendime getirdi. "Bırak onu gitsin. Ne yaptığını bilmiyorum ama bunu düzeltecek kişi sen olmak zorunda değilsin. Bu sefer değil."

"Miriam Fine iki kişiyi öldürmek suçundan aranıyor. Gitmesine izin veremem." Diane'e döndüm ve kapıdan çıktım.

Annem ve Marty 4Runner'ın arkasında durdular ve Marty bagaj kapağını kapattı.

Merdivenlerden inip çimenlerin üzerinden geçerken Diane benimle kaldı. Gökyüzünde bulutlar uçuşuyordu ve mahalle uyanmaya başlamıştı. Caddeden birkaç araba geçiyor, yakındaki evlerin garaj kapıları ve perdeleri açılıyordu. Bu insanların çoğu için gün diğerlerinden farksızdı. Dünyaları yerle bir olmuyordu.

"Anne." Sesim kararlı geliyordu.

Diane o büyük abla tavrıyla bana emretti. "Bunu yaparsan kendinden nefret edeceksin. Ya onu hapse gönderirsen ve orada ölürse? Kimse seni affetmez. Sen de kendini affetmeyeceksin."

O haklıydı. Ama başka ne ki?

Diane kolumu tuttu ve ben de onunla yüzleşmek için arkamı döndüm. Yüzünü benimkine yaklaştırdı. "Sonunun Debbie ve Miriam gibi olmasını mı istiyorsun? Birbirini tanımayan iki kız kardeş. Birbirlerini sevmeyen. Aile değiller."

Çok fazla çatışma yüzünden hırpalanmış bir halde mırıldandım:

"Sen çoktan gittin.

Vince'in ölümü için beni affetmeyeceksin."

Başını arkaya attı ve buharlı bir nefes çekti. "Tanrı aşkına. Vince'i senin öldürmediğini biliyorum ve onun ne olduğunu göremeyecek kadar kör değilim. İncinmişim, tamam mı? Onu aileye getirdiğim için kendim dışında birine kızmam gerekiyordu."

Bir an için bu itiraf durumun önüne geçti. "Beni cezalandırdınız ve bunun benim hatam olmadığını biliyordunuz, öyle mi?"

"Ben sadece öyle dedim. Ve özür dilerim." Kaşlarını kaldırdı. "İyi miyiz?"

Bunu duyunca ve hemen yolumuza devam edeceğimizi düşününce afalladım, cevap veremedim.

Ama bana ihtiyacı yoktu. "Bırak annem gitsin. Hepimizin iyileşmesi için en iyi yol bu."

Marty sürücü tarafına doğru bir hamle yaptı ama annem tereddüt etti. Bize doğru gelmeye başladı.

Diane anneme sırtını döndü ve bana baktı. "Lütfen."

Caddede kükreyerek ilerleyen bir arabanın sesiyle hepimiz döndük, boyadan çok pası olan külüstür bir Ford pikap gıcırdayarak durdu ve şampanya BMW'ye çarpmaya çok yaklaştı.

"Oh, kahretsin." Diane benim düşündüğümü söyledi.

Annem inlemeye benzer bir ses çıkardı. "Hayır." Sonra aceleyle 4Runner'ın yolcu kapısına doğru koşarken, "Hayır, hayır, hayır."

Babamdan kaçıyordu. Kırk beş yıldır evli olduğu adamdan. Çocuklarının çoğunun babasından. Her sahnesi bir öncekinden daha kanlı bir korku gösterisine adım atmıştım.

1972

Miriam makrome çantayı omuzladı, kayışı çıplak teninde yumuşacıktı. Bir elini Marty'nin bronzlaşmış göğsüne koydu ve derin bir öpücük için eğildi. Diğer yumruğunu kaldırdı ve buruşmuş beş dolarlık banknotu bırakarak Marty'nin eline zorla soktu. "İşte bu, bebeğim."

Okyanusun tuzlu ve nemli kokusu, kaldırımdaki güneşe ve oturdukları deniz kıyısından yarım blok ötedeki hamburgercinin yağına karışıyordu.

Marty ona ne verdiğini görmek için başını eğdiğinde uzun saçları yüzünü gizliyordu. Başını kaldırdı ve bakışları onunkilerle buluştuğunda tek bir bakışa dönüştüler. "Sona geldik, bunu biliyorsun."

İkisi için de güçlü olması gerekiyorsa, bunu yapabilirdi. Daha yakına eğilerek, adamın kolunun çıplak sırtında, askılı bluzunun bağının hemen üzerinde dolaştığını hissetti. "Şimdi pes etme. Kanada'ya gidebiliriz. Orada bizi yanına alabilecek insanlar tanıyoruz."

Martılar çığlık atıp pike yapıyor, kaldırımdaki sosisli sandviç parçalarını kapıyor ve onlar için kavga ediyorlardı. Konuşmalarını bölmeyecek kadar uzakta olan dalgalar, şimdi aileler ve dolu olan sahile vuruyordu. Bir asker yürüdü

Üniformalı. Ateşli, yorgun ve yenilmiş görünüyordu. Kesinlikle bir arkadaşına ihtiyacı vardı. Marty'yle birlikte kaçıyor ve başları bu kadar belada olmasaydı, bir esrar ve biraz yiyecek paylaşmak isteyen birini bulması için onu da davet ederdi.

Marty'nin gözlerindeki yenilgi ifadesi onu korkutmuştu. "Alan yukarıda.

Herkesi bize karşı zehirledi."

Miriam parmak uçlarını çenesi boyunca sakalına geçirdi. "Kanada büyük bir yer ve bize inanacaklardır. Lyle'ın içeri girdiğini bilmiyordum. Alan'la buluşmaya gittiğini sanıyordum. birinin olduğunu bilseydim asla fitili ateşlemezdim."

Marty yavaşça öptü, tüm sevgisi onun içine akıyordu. "Biliyorum. Ama Alan'insanları nasıl peşinden sürüklediğini bilirsiniz."

Karnında giderek büyüyen bir çaresizlik vardı. "Başka bir yere gidebiliriz. O beş dolarla birkaç malzeme alırım ve resim yaparım. Meksika'ya gidecek kadar para kazanırız." Geri adım attı ve kolunu denize doğru uzattı. "Sahili seviyoruz."

"Miriam." Bir iç çekiş gibi çıktı.

Elini çekti. "Hayır. Hayır. Devam edebiliriz. Her şeyi yoluna koyacağım."

Gözyaşları dalgalandı ve bitkin yanaklarından aşağı dökülmekle tehdit etti. Onun ne kadar bitkin olduğunu nasıl fark etmemişti? "Hayır, bebeğim. Bu şekilde yaşamaktan yoruldum. Bizim için daha fazlasını istiyorum. Bir eve ihtiyacımız var. Kaçmaya devam edemeyiz. Şimdi olmaz. çekelim, sonra özgür oluruz."

Yedi yıl boyunca o gözlere bakmış ve tüm dünyanın orada yansıdığını görmüştü. O ve Marty birbirlerine aittirlerdi, ruhları zaman ve sayısız hayat boyunca birbirine bağlıydı. Ruh eşleri. İlk kez ondan şüphe duyuyordu. Soğuk, donuk bir kenar kalbini ikiye böldü ve nefesi kesildi. "Bunu yapamayacağımı biliyorsun. Beni hapsederlerse ölürüm."

Adam onun önünde çöktü. "Sensiz yaşayabileceğimi sanmıyorum.

Ama bunu yapmaya devam edemeyeceğimi biliyorum."

Onun kolunu tekrar çekiştirdi, deniz duvarından uzaklaşıp okyanusa doğru yürümesini sağlamak için çaresizce. "Biraz serinleyelim. Bunu anlamak için bir dakikanızı ayırın."

"Artık çok geç." Fısıltısı bir balondan kaçan hava gibi içinden sızdı. Hayır. Yapamazdı. Onun aşkı. Onun hayatı. Ona nasıl ihanet edebilirdi? "Ne yaptın sen?"

"FBI'ı aradım. Yoldalar."

Buz onu kapladı ve düşünceleri parlayan cam gibi parçalara ayrıldı.

Marty'nin sesi bir sonraki gezegenden ona doğru süzüldü. "Bununla birlikte yüzleşeceğiz ve diğer taraftan çıkacağız. Özgür olarak. Önümüzde hayatlarımız olacak. Çocuklarımız ve bir evimiz olacak. Onlara sevgi ve barışı öğreteceğiz. Lütfen, Miriam. Tek yolu bu."

Zihninin dağınık parçalarını bir araya getirdiğinde, mavi dalgaların üzerinde parıldayan güneşe baktı, tuzlu havayı içine çekti ve güneşin sıcaklığının tenine işlediğini hissetti. Parmaklarını geçirmeye bayıldığı gür saçları ve tutku dolu kahverengi gözleriyle Marty'yi inceledi. Onları bir arada tutan her ipliği koparmaya başladı. "Sen benim hayatımın aşkıydın. Sana inanmıştım. Ama şimdi sadece kendime güvenebileceğimi biliyorum."

Şimdi gözyaşları sakalına akıyordu. "Biz ruh eşiyiz. Seni seviyorum."

Sözlerini yumuşatmak için avucunu nazik bir şekilde onun yanağına koydu. "Hayır. Beni gerçekten sevseydin, asla hapse bilirdin. Asla."

Onu deniz kıyısında bıraktı. Onu takip etmeyecekti. Ona bu kadarını verebilirdi. Belki onu affetmeyi öğrenirdi. Bir gün. Her zaman ondan biraz daha zayıftı, her zaman biraz daha tereddütlüydü. Ama ah, onu nasıl da seviyordu.

Miriam kumsalda ilerlerken çantasının askısını başının üzerine atarak kalçasına vurmasını sağladı. Hemen Los Angeles'tan çıkması gerekiyordu. Paraya ve ayaktakımının onu bulamayacağı bir yerde saklanmaya ihtiyacı vardı, kimsenin onu tanımadığı gizli bir yere ve Alan yemin ettiği intikamı almaya gelse bile güvende olacağı bir yere.

Büyük bir kaya etrafında, az önceki üzgün askeri gördü. Suya bakıyor, kaybolmuş gibi görünüyordu.

Marguerite sakın bir gülümsemeyle ona doğru yürüdü. Çantasının askısını başının üzerine çekti ve halterini çözmek için uzandı

Üstte.

Adamın gözleri şaşkınlıkla açıldı ama hemen kadının yüzüne odaklandı ve niyetini okumaya çalıştı. Ne büyük bir nezaket ve güç. Gülümsemesi büyüdü ve Marguerite güvenli bir liman bulduğuna emin oldu.

Kolundan çekiştirdi. "Orada öylece durma. Hadi yüzmeye gidelim."

Babam pikaptan fırladı, kapıyı açık bıraktı ve motor düzensiz bir staccato ile gürledi. Ağarmış saçları sanki son sekiz saattir çekiyormuş gibi kafasından ayrılmıştı. Yüzü kansızdı ve gözleri parlayacak kadar ateşliydi; doğruca anneme doğru koştu.

Diane bir şeyler bağırdı ama ben onu durdurmak için çoktan harekete geçmiştim.

Ama Marty sanki annemin yanına ısınlanmış gibi birdenbire ortaya çıktı. Annemin yanında durmadı ama babama doğru koşmaya devam etti.

Bir dağın yamacında eşlerini almaya kararlı iki koç gibiydiler.

Annem uçuşan bukleleriyle Marty'nin peşinden koştu. "Durun! Lütfen.

Hayır!"

Marty kollarını önünde dik tutmuş, babamı geri itmeye hazırlanıyordu. Bir buçuk metre boyundaki babama karşı boy ve kilo avantajı vardı. Ama babam kendini adanmış bir barışseverden çok Tazmanya canavarı gibiydi. Marty'nin engelinden sıyrıldı ve Marty'nin ön kollarının arasına girdi. Marty'nin burnuna şimşek hızıyla bir yumruk indirdi. Hemen kan fışkırdı.

Babam doğaüstü bir hız ve güçle Marty'nin üst kollarını kavradı ve onu bir kovboyun bir öküzü boğması gibi çekiştirdi.

Bu hareket Marty'nin dengesini bozdu ve ayağını kaybederek yan tarafına devrildi ve büyük bir *gürültüyle* çimlere çarptı. Burnundan akan kan çimenlere ve gömleğine sıçradı.

Annem çığlık attı, belki Diane de atmıştır. Koroya katkıda bulunmuş olabilirim. Birkaç adım daha atarak kendimi babamla annemin arasına soktum ve babamın Marty'ye yaptığı gibi bana da yapmayacağını umdum.

Annemin sesi histeriye yakındı, ondan hiç duymadığım şekilde çığlık atıyordu. "Hank. Kes . Marty'ye ihtiyacım var. Gitmem gerek."

Babam önümde durdu, ciğerleri kabarmış, kolları iki yanında sallanıyordu. Gözlerindeki o dengesiz parıltı kaybolmamıştı. Hayatımda gördüğüm en korkunç şeydi.

Öfke dolu sesi bile sanki sevgi dolu babamdan farklı bir adamdan geliyor gibiydi. Korkunç gözlerini anneme dikti. "Gitmiyorsun. Onunla değil."

Marty doğrulup ayağa kalkmak için mücadele etti.

Diane onun üzerinde durdu ve onu çimlere itti. Bir kez Tilki olan her zaman Tilki'dir, mücadeleye atılmaya hazırdır. "Otur kışının üstüne."

Marty anneme odaklandı ve kendini oturmaya zorladı, arkasına yaslanıp kollarına dayandı. Yetmişli yaşlarının ortalarında bir adamdı ve pek spor yapmış gibi görünmüyordu. Ruhu annem için savaşmaya istekli görünüyordu ama bedeni tükenmiş gibiydi. Burnundan kan akıyordu ve bir kısmı ağzına kaçtı. Tükürdü ve çimlerin üzerinde parlak kırmızı bir leke bıraktı.

Bunu asla başaramayacağımı bilsem de yine de denedim. Bir elimi babamın göğsüne koydum. "Hadi baba. Ben hallederim. Annemin gitmesine izin vermeyeceğim."

Marty itiraz etmeye başlayınca Diane pahalı deri ayakkabılarından birini Marty'nin dirseğinin iç kısmına geçirdi ve itti. Marty geriye doğru yığıldı.

Annem babamla benim aramda yalvaran bir bakış fırlattı. "Burada kalamam."

Babam acıdan kana bulanmış bir sesle, "Beni böyle bırakıp gitme. Sensiz yaşayamam."

Sanki dünyanın üzerine yoğun bir sis çökmüş gibiydi. Annemin sesi kalbi kırılmış gibiydi ve muhtemelen öyle olduğunu düşünüyordu. "Oh, Hank. I

Seni seviyorum. Beni koruduğun yıllar için. Ailemiz için. Sen benim güvenli limanımdın ve sensiz hayatta kalamazdım." Sesi tanıdığım kadın gibiydi.

Babamın nefesi kesildi. "Ama "nın geldiğini o da en az benim kadar duymuştu.

"Ama zamanımız doldu. Çemberimiz tamamlandı. Bunun olmasını ben istemedim. Alan beni hayal edilebilecek en belirsiz şekilde buldu ve ben sadece evrenin bunu düzenlediğini varsayabilirim."

Sanki babamın tüm dünyası kadına daralmış gibiydi. durduğumu fark etmemiş, Marty'nin homurdanmasını ve Diane'in ona cevap vermesini, kamyonetin kaldırırda havlamasını ya da nefes alıp almadığını bile duymamış gibiydi. Annem onu tüketti. "Marguerite..." Gözleri öyle bir acıyla doldu ki sanki onu yutacak gibiydi. O kımıldamadan, kalbinin ona ulaştığını hissettim.

Annemin yüzü, yatağın üzerine serilmiş saten bir çarşaf gibi düzeldi. Sesinde o alçak, dünyayla aynı ton vardı. "Marguerite değil. Miriam. Gerçekte kim olduğuma geri döndüm. Seni seviyorum Hank, bunu biliyorsun. Ama Marty benim ruh eşim."

Yalan söylemeyi bırakması için ona bağırarak istedim. Bu kadının içinde gerçek olan hiçbir şey yoktu. Hayatımın temeli kulaklarımda gerçek bir kükreme ile çöktü. Pürüzlü kenarlar içimi kesti. Bu gerçek değildi. Gerçek olamazdı.

Çevremde, Marty elleri ve dizleri üzerinde yuvarlandı ve yerden iterek Diane'e çarptı ve onu uçurdu. "Piç!" diye bağırdı.

Marty babama doğru koşuyordu, alçaktan ve güçlü bir şekilde.

Bu bile babamın anneme odaklanmasını engelleyemedi. Ölü bir adamın grisine dönmüştü ve sarkan etinin altında hiç kemik yokmuş gibi görünüyordu.

"Baba! Dikkat et!" Marty'nin önüne atlamaya çalıştım ama yeterince hızlı değildim.

Babamı böbreklerinden vurdu, ikisini de birkaç metre sürükledi ve yere çarptı.

Babamın içinde bir ip koptu ve korkunç bir savaş çığlığı attı. Kanım dondu ve birkaç nefes kaybettim. Bu, hayatı için savaşan bir orman canavarının sesi idi.

Babam bir hışımla Marty'yi sırt üstü yatırıp oturmayı başardı. Marty kendini savunmaya çalıştı ama babamın yumrukları hızla uçararak Marty'nin yüzüne çarptı ve ben tepki veremedim Marty'nin burnundan daha fazlasını parçaladı. Marty'nin yüzünü tekrar parçalamasını engellemek için babamın bileğini tutmaya çalıştım, ama o fazla çaba harcamadan Marty'nin gözüne bir darbe daha indirdi.

Babam çılgına dönmüş bir şekilde bağırmaya başladı, kelimeler yoktu ama korkunç bir öfke vardı.

Annem çığlık attı ama ne anlamadım.

Diane ortaya çıktı ve babamın diğer bileğini yakalamak için mücadele etti. İkimiz birlikte sonunda onu alt ettik ve Marty'nin üzerinden çekip aldık.

Annem kendini Marty'nin yanına çimlerin üzerine atmış, hıçkırarak ağlıyor ve yüzünden akan kanı siliyordu.

Diane ve ben babam ayağa kalkmaya çalışırken onunla mücadele ettik ve birlikte onu ön kapıya doğru ittik. İkimizin de tek kolu vardı ve o zaman bile, geri çekilen her adım için bir savaştı.

Annem ve Marty'ye odaklanmıştı, içinden çıkan o ilkel kükreme tüylerimi diken diken etti. Homurtular ve bağırışlar arasında bağırmayı başardı, "Marguerite! Burada kal. Seni korumayacak."

O yalvarıp bağırırken, Diane ve ben bir dizi çekme, itme, çekme ve itme ile mücadele ettik, bu da merdivenlerden yukarı yavaş ilerlememize neden oldu. Sonunda onu ön kapıdan içeri tıktık.

"Git," diye homurdandım Diane'e. "Bir ambulans çağır. Ben babamla ilgilenirim."

Diane dönüp gitti ve ön kapıyı çarptı. İki elimi babamın göğsüne koyarak ilerlemesini engellemeye çalıştım.

Yine yaralı bir boz ayı gibi bir ses çıkardı. Ani bir hareketle bana karşı koymayı bıraktı, geri adım attı ve kolunu omzunun üzerine çekti. Biri bana sorsaydı, bir sonraki hamlesinin babam için imkânsız olacağını söyledim. Ama o adam burada benimle değildi.

Geri çekildi ve kanlı yumruğunu savurdu. Çeneme çarptı ve omurgamı titreten bir güçle başımı geriye attı.

Şok ve elektrik acısını aynı anda yaşadım ve düştüm, sırtımı kapıya çarptım ve yere yığıldım. Daha önce de darbe almıştım. Daha önce de

Sekiz erkek ve kız kardeş, bazen itişip kakışmalar kontrolden çıkıyordu. Buzağılar tarafından tekmelendim, inekler tarafından ezildim, atlardan fırlatıldım ve bir keresinde Sarah kamyonetiyle kazara ayağımı ezmişti.

Ama dünyada en çok saygı duyduğum ve güvendiğim adam tarafından dövülmenin acısı beni paramparça etti. Parçalanmış parçalarımı bir araya getirmeye çalıştım çünkü babamın gitmesini engellemek zorundaydım. Bu durumda Marty'yi ve belki de annemi öldürebilirdi. Onsuz hayatının bittiğine inanıyor olabilirdi ama ben buna inanmak istemiyordum.

Kalçalarımındaki titreyen kasları kullanarak kendimi ayağa kalkmaya ve babamla yüzleşmeye zorladım.

İki eli de yumruk şeklinde kıvrılmıştı, gözleri hâlâ alev alev yanıyordu. Dudaklarından bir hırıltı yükseldi ve göğsü inip kalktı. Yine bir boğa görüntüsü. Bu sefer bana doğru yönelmişti.

Teslim olmak için ellerimi kaldırdım. "Baba."

Kasılmaya devam etti, burun delikleri bir açılıp bir kapanıyordu. Ama gözlerinin derinliklerinde bir tanıma kıvılcımı çaktı.

Sesim kesildi. "Baba." Onu ne kadar sevdiğimi ve ona ne kadar ihtiyacım olduğunu söyleyecek kelimeleri bulamamıştım. Çok şey kaybetmişim, Glenda, Baxter, Diane, annem. Onu da kaybedemezdim. Beni ayakta tutan tek kişi oydu. "Lütfen."

Öfke dolu gözlerle bana baktı ve sonra gözlerini kırıştırdı. Çenesi gevşedi ve farkındalık ona çarptığında gözleri açıldı. Zaten solgun olan yüzüne hücum eden dehşet ve gözyaşlarının ani kıvılcımı kalbimi ikiye böldü. Ellerini indirdi. "Katie. Aman Tanrım. Ben ne yaptım?"

Babamı hiç ağlarken görmemiştim ve hıçkırıkları beni sokan binlerce eşekarısı gibiydi. "Çok üzgünüm Katie" diye hıçkırarak ağladı.

Kollarımı ona doladım ve sıkıca sarıldım. "Biliyorum. Sorun yok." Anlamsız bir sürü şey daha mırıldandım ve onun duymadığından emindim.

Ön kapı açıldı ve Diane kapıdan içeri adımını attı. Her türlü duyguya dayanacağına şüphe olmayan yüksek kaliteli makyajına rağmen, bir rimel gözyaşı deresi yüzünü çizdi. Sarkmıştı, mükemmel saçları bile dökülmüştü.

Babamı serbest bıraktım. Alarm zilleri çalıyordu. "Ambulans burada mı? Marty ve annem yanlarında mı?"

Diane'in sesi şaşırtıcı derecede kararlıydı. "Gittiler. Gitmelerine izin vermeliyiz yoksa ailemizi yok edecekler."

Kapıya koştum ve kırarak açtım. Garaj yolu boştu. Babamın pikabı sessizdi, belki benzini bitmişti ya da sonunda hayaletten vazgeçmişti.

Bağırabilirdim. "O bir kaçak."

Babamın gözyaşları azalmıştı ve uyuşmuş görünüyordu. Keder omuzlarına asılmış, yüzündeki kanı emmiş, gözlerinden hayatı çalmıştı.

Diane fikrimi değiştirmek istediğinde yaptığı gibi gözlerini üzerimde gezdirdi. "O mu? Yani, gerçekten onu arayan biri var mı?"

Diane ve babama Lyle Joffe ve Thomas Scanlon hakkında açıklama yapmam gerekecekti. Ama şu anda doğru yapmalıydım. Arka cebimden telefonumu kaptığım gibi merdivenlerden inerek ön bahçeye çıktım. Güneş bulutların arasında zayıf bir çaba gösteriyordu ama zayıf kalmıştı, o kadar az sıcaklık veriyordu ki doğmaya bile zahmet etmemişti.

Ryan Standage hemen cevap verdi. Durumu ve Marguerite Myers'ın gerçek kimliğini açıkladım. "Kanada'ya gitmeye çalışacaklar. Gideli çok olmadı."

Ryan'ın yanıt vermesi bir iki saniye sürdü. Kuşkusuz, açması gereken çok şey vardı. "Parmak izlerini alıp veri tabanıyla karşılaştıranı kadar annenden şüphelenmek için geçerli bir nedenimiz olmayacak."

Üzerimdeki baskıyı hafifletmek için alnımı ovuşturdum.

"Bu arada bir alarm verebilirim ama iyimser değilim. Bizden ve bağlantılarımızdan önce davrandılar. Görünüşe göre bunu planlamışlar. Çoktan ortadan kaybolmuş olabilirler. Bugün bile aktivistlerden ve asker kaçaklarından oluşan bir ağ var. Ve Kanada ile aramızda kilometrelerce sınır var. Belki onları bulabiliriz ama bu çok zor olur."

Ryan çarkların dönmesini sağlayacaktı ama muhtemelen artık yapılacak pek bir şey yoktu. Tüm bu durumla başa çıkmak için video danışmanlığına kaydolmamın iyi olacağını düşündüm. Tek yapmak istediğim uzanıp üzerime bir battaniye çekmek ve her şey anlam kazanana kadar uyumaktı. Belki yüz yıl. Ama henüz işim bitmemişti.

Eve döndüğümde Diane babamı sarkık kanepeye oturtmuştu. Kir ve kurumuş ot parçaları siyah pantolonuna yapışmıştı ve derisi yüzülmüş dirseği kazağındaki bir delikten görünüyordu. Rimel lekeleri, benim hissettiğim yıkımın aynısını gösteren gözlerini vurguluyordu. Babamın yanında durmuş, muhtemelen onu yatıştırmaya çalışıyordu.

Ön kapıyı kapattığımda ayağa fırladı ve ben de ona döndüm. "Tanrım, Katie. Bak sana ne yaptım." Yüzündeki çizgilerde hiç böyle bir pişmanlık görmemiştim, onu en son Hodgekiss'te gördüğümde orada olmadığına yemin edebileceğim çizgiler.

Çenemi sildim, yaradan sıcaklık yükseliyordu. Muhtemelen övünecek bir çürüğüm olacaktı, bunların hiçbirini iyi hissettirmiyordu. "İyileşecek. Nasıl

Sen misin?"

Kanepede arkasına yaslandı ve kendi üzerine katlandı. "Bir daha asla sinirlerimin bozulmasına izin vermeyeceğime yemin ettim. Ama durduramadım." Gözlerindeki ateş kaybolmuş, yerini kırmızı çerçevesi ve perili gözlere bırakmıştı. "Çok özür dilerim."

Diane bir elini onun bükülmüş omuzlarına koydu. Dokunuşu kelimelerden daha rahatlatıcıydı.

Onun kırılmışlığı kalbimi göğsümden söküp aldı. "Bu korkunç bir şey. Bunların hiçbirisi için seni suçlamıyorum."

Dickies'ine kan ve kir bulaşmış, tişörtü gerilmiş ve lekelenmiş, flanel gömleğinin kolu neredeyse yırtılmıştı. Sanki kemikleri erimiş gibi yığılıp kalmıştı. Başını kaldıracak kadar enerjisi yok gibiydi ama gözleri benimkileri aradı. "Onu suçluyor musun?"

Diane ateşlendi ve kafasını babama doğru çevirdi. "Tabii ki onu suçluyoruz. Bizi terk etti. Bunca yıl boyunca yalan söyledi."

Babam dayanılmaz bir acının işaretiyle gözlerini sıkarak kapattı. Kelimeler dudaklarının arasından hırıltıyla döküldü. "Şimdi olmaz." Yüzünü ellerinin arasına gömdü, parmakları sanki zehri çıkarmaya çalışıyormuş gibi şakaklarında çalışıyordu.

Diane ve ben birkaç dakika boyunca babamın başında nöbet tutan muhafızlar gibi durduk. Diane'in yüzünü aradım, onu bana bakmaya zorlamaya çalıştım. Temas kurmak ve bana bir can simidi atmak için. Bir kayıp girdabında dönüp duruyordum ve boğulacakmış gibi hissediyordum.

Daha fazla dayanamayınca arkamı döndüm ve oturma odasına en yakın yatak odasına koştum.

Orada duruyordu. Annemin yalanlarının ve ihanetinin vasiyeti. Bunu herkes için açıkça ortaya koymuştu. Durduğum yerden babamı göremiyordum ve o da bu canavarlığı göremezdi. Marty Kaufman'ın kanının Glenda'ya aktığını biliyordu. Bunun onun için bir fark yarattığını hiç fark etmemiştim. Hepimize gösterdiği derin bağlılıkla onu seviyormuş gibi davranıyordu. Babam Jeremy'yi biliyor muydu? Ne kadarını bilmesi gerekiyordu?

Diane'in sessiz ayak sesleri onu yatak odasına taşıdı.

Onu yalnız bırakmamalıydı. Onu kontrol etmek için başımı geriye attım. Hareket etmemişti.

Diane yakınına eğildi ve sesini alçalttı. "Yalnız kalmaya ihtiyacı var. Gitmeye çalışırsa onu göreceğiz."

Kadın haklıydı. Nefes alıp vermekten başka bir şey yapamayacak kadar yenilmiş görünüyordu.

Diane, "Bana onu neden tutuklamak istediğinizi söyleyin," dedi.

Annemin sırlarını saklamak için bir neden yok. "Babamla tanışmadan önce Vietnam savaşı protestocusuydu."

Diane'in sesi düz geliyordu. "Ve yine de bir gaziyle evlendi. Bir protestocu ve asker pasifist oldu. Bu bir ironi."

İronik belki. Tek hissettiğim üzüntüydü. "O ve Marty Kaufman, diğer iki adamla birlikte bir ofis binasına bomba yerleştirdiler. Geç saatlere kadar çalışan bir avukat olan Thomas Scanlon'un binada olduğunu fark ettiklerinde, bombacılardan biri onu dışarı çıkarmak için içeri girdi."

Diane bana baktı, belli ki bir sonraki söyleyeceğimden korkuyordu.

"Bomba patladı ve iki adam da öldü. Öldürülen bombacı Alan Joffe'nin kardeşi. Alan Joffe annemin peşinden gelen adam."

Diane her şeyi bir araya getirememişti. "Neden ona zarar vermek istedin ki?"

"Tahminimce kardeşini öldürdüğü için annemi suçluyordu."

"Ama Marty-" Benimle aynı sonuca durdu. Alan içeride insanlar olduğunu bilmesine rağmen annemin bombayı patlattığını biliyordu. Bir süre sonra, "Babama söyleyecek misin?" dedi.

"Hayır."

Diane kollarını kavuşturdu ve heykeli inceledi. "Harika bir sanatçı, değil mi?"

"Evet." Yine de bu parça asla favorim olmayacaktı.

"Gitmelerine izin verdiğim için üzgün değilim," dedi

sessizce.

"Öyle olduğunu sanmıyorum." Belki daha sonra bu konuda bana karşı geldiği için kızgınlık duyacaktım. Ama tüm kırgınlığım başka bir yerde saklıydı.

Sessiz sesinde hafif bir baskı vardı, sanki kelimeleri zorlayarak söylüyordu. "Şimdiden çok fazla zarar verdi. Eğer bu aileyi kurtaracaksak, bunu o etraftayken yapamayız."

Göğsümün etrafındaki çelik bantlar o kadar sıkılmıştı ki zar zor nefes alabiliyordum. Diane benim kız kardeşim olmak istemiyordu. Babam o kadar kırılmıştı ki bir daha asla iyileşemeyebilirdi. Glenda gideli yıllar olmuştu. Dağılıyorduk ve belki de böyle olması gerekiyordu. "Belki de tüm aile fikrimiz bir yanılısamaydı. Bunu sürdürmek için neden bu kadar uğraşıyoruz?"

Elini heykele doğru uzattı. "Sence bu babam için bir fark yaratır mı? Benim için?" Bakışlarıyla beni bıçakladı. "Senin için fark etmemeli."

Görüntüye baktım, yalnızlık ve kaybın boğazımda fokurdamasını engellemeye çalıştım. Bir rahmi temsil ettiği açıkça belli olan bir yerden yükselen üç kuş. Üniversite heykel bahçesindeki enstalasyonun daha küçük bir versiyonu. Üç kuş, dokuz değil. Glenda ve Jeremy.

Her kelimenin boğazımı sızlatmasına izin verdim. "Yedi yıl hapis yattı. 1980'de serbest bırakıldı. Ben 1981'de doğdum." Twyla ve Susan annemin en sevdiklerini sıralamışlardı. Glenda, Jeremy. Ve ben.

Diane birkaç saniye daha heykeli düşündü, sonra ona doğru hamle yaptı, iki eliyle kaldırdı ve kapı çerçevesine çarparak kil parçalarını kirli tüylü halının üzerine saçtı. Bacağını kaldırdı ve ayağını neredeyse hiç bozulmamış bir kanadın üzerine indirerek onu ezdi.

Babamı kontrol etmek için kapı aralığına doğru eğildim. Kanepeye yaslanmıştı, yüzünde hastalıklı sarı bir solgunluk vardı. Bıyıkları bembeyazdı ve onu yaşlı gösteriyordu. Gözlerini tavana dikmiş, etrafındaki dünyanın farkında olduğuna dair hiçbir işaret vermiyordu.

Sesimi eşit tuttum. "Özür dilerim. Bir şey düşürdüm." İçeri girmesini engellemek için yeterliydi.

Diane bana omuz silkti ve orantısız bir şekilde sırtıttı. "Bilmesi gerekmeyen başka bir şey daha."

İçimdeki hiçbir şey onun gülümsemesini paylaşamazdı. Bir Tilki olarak kimliğim olmadan boştum.

Diane başını arkaya attı ve tavana bakarak iç geçirdi, sonra da bana o bıkkın abla tonuyla seslendi. "Biz kardeşiz. Her zaman ve sonsuza kadar. Bu, senden nefret ettiğimde bile seni seviyorum demektir. Ve bu

Senden nefret edebileceğim anlamına geliyor çünkü senden nefret etmeyi bitirdiğimde hep orada olacağını biliyorum."

Boğazımı zorladım ama kelimeler çıkmadı.

"Tamam, evet. Belki bunu daha önce düşünmemiştim. Ama sonumun Miriam ve Debbie Fine gibi olmasını istemiyorum. Hayatın sunduğu en iyi hediyeği kaybetmiş yaşlı kadınlar. Annem ve Glenda gittiler. Ama sen, ben, Louise ve Susan varız. Ve hatta Robert, Michael, Douglas ve Jeremy. Ve burada bir sürü sevgi ve nefret var."

Önümde bocaladı, gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı. Yine de hareket edemiyor ya da konuşamıyordum.

"Ve babam. Onu bu durumdan kurtarmak için Tilki Klanı'nın kudretli gücü gerekecek."

Başımı salladım, içimdeki kuyu yavaş bir damlayla doluyordu.

Bana doğru bir adım attı. "Dün senden nefret ediyordum. Bugün ise seni seviyorum. Ve beni affedeceğini biliyorum çünkü aramızda asla unutmayan tek kişi sensin: Aile en önemli şeydir."

6. Kitabın Sonu

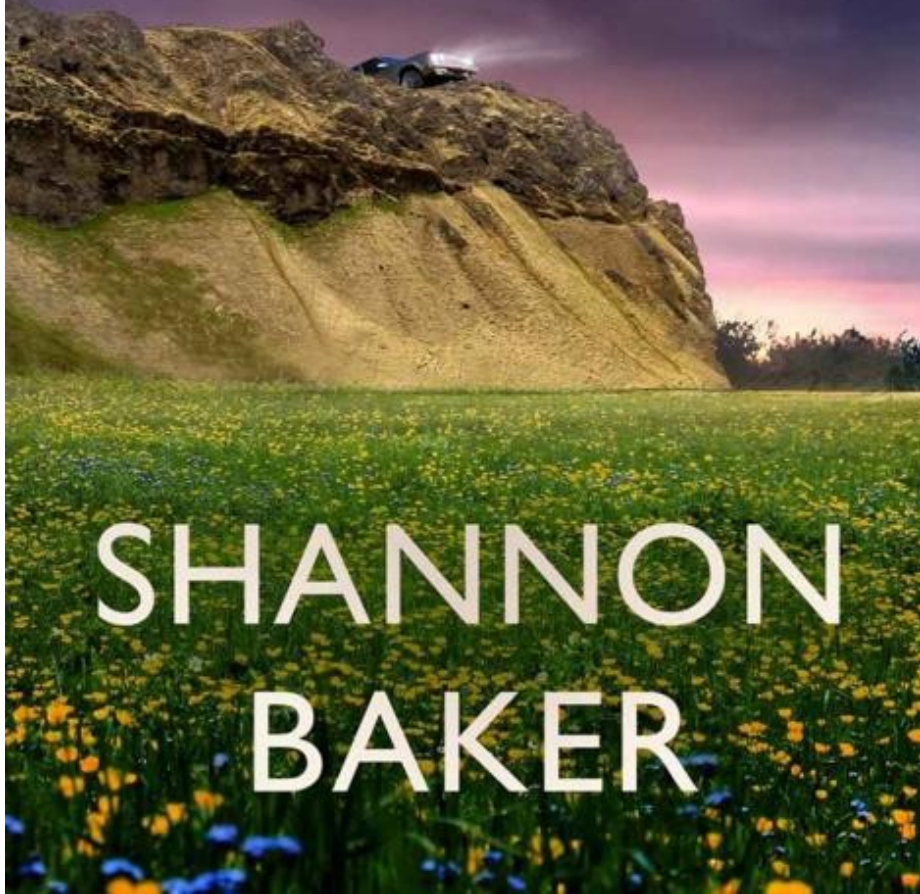
Kate Fox Gizemleri [Double Back'te](#) devam ediyor

Aşkı arayan zararsız yaşlı bir kadın mı... yoksa saldırmak için bekleyen bir katil mi?

[Double Back buradan](#) kitabınızı alabilirsiniz

"...Baker knocks the wind out of you." —Carolyn Ridder
Aspenson, USA Today bestselling author of *Damaging Secrets*

DOUBLE BACK

'deki sakin evinde biraz huzur ve sessizliğin tadını çıkarmaya kararlı. Sandhills'de yaşayan saçma sapan şerif Kate Fox, kendini beladan uzak tutmaya ve aşktan uzak durmaya yemin eder. Ama ne kadar denerse denesin, kaderin Onu tekrar mücadelenin içine çekmenin komik bir yolu.

Kasabanın geçmişinden gizemli bir kadın ansızın ortaya çıkıp yaşlanmakta olan bekâr kardeşlerin yanına taşınınca, Kate kadının iyi bir şey yapmayacağından korkar. Kasaba gizli bir servet sylentileriyle alkalanırken, Kate kadının gizli geçmişini ortaya çıkarmak ve kardeşleri kalp kırıklığından kurtarmak için şaşırtıcı bir soruştırmaya atılır.

Ancak daha derine indikçe, asla tahmin edemeyeceğı rahatsız edici bir hikâeyi bir araya getirmeye başlar.

Masum hayatlar tehlikedeyken, Kate felaketi önlemek için hızlı hareket etmeli... ve göründüğü gibi olmayan bir kadının ardındaki şok edici gereğı ortaya çıkarmalıdır.

Baker, Kate Fox aracılığıyla Nebraska Sandhills'in güzelliğini ve ona Rocky dln kazandıran derin bir ekiciliğı ağıştırıyor. Mountain Fiction "Yılın Yazarı" dln birçok kez kazanmıştır.

[Double Back'in kopyasını buradan alabilirsiniz](#)

AYRICA SHANNON BAKER TARAFINDAN

Kate Fox Gizemleri

Soyulmuş
Çıplak Karanlık
Sinyal Acı
Yağmur Kolay
İşaret Kırık
Bağlar Çıkış
Yaraları Çift
Sırt

Michaela Sanchez Güneybatı Polisiyeleri

Kumdaki Yankılar
Çölün Payı

Nora Abbott Gizem Serisi

Aldatmacanın
Yüksekliği Ateşin
Gökyüzü
Yalanlar Kanyonu

Bağımsız Gerilim Romanları

Arkamdaki Çöl

Shannon Baker ve kitapları hakkında daha fazla bilgi edinmek
için severnriverbooks.com/authors/shannon-baker adresini
ziyaret edin

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle Kate'in okurlarına kocaman bir teşekkür etmek istiyorum. Kate'in neler yaptığını keşfetmek ve onun maceralarını yazmak benim için büyük bir zevk ve eğer siz bu yolculuğa eşlik etmeseydiniz bunu yapmaya asla devam edemezdim. Hayalimi yaşamaya devam etmemi sağladınız.

Kate Fox gibi ben de daha önce Chicago'ya gitmemiştim. Bu nedenle, Mason Rothwell ve Chrissy Seiders'a düşün yaptıkları ve bizi de davet ettikleri için özellikle . Etkinlik çok güzeldi, Chicago'daki gezinti aydınlatıcı ve eğlenceliydi ve Mason ve Chrissy için çok mutluyum. Tebrikler!

Chicago cephesinde de Lori Rader-Day'e ayrıntıları sağladığı için teşekkür ederim. Loriden bahsetmişken, ekibin geri kalanına da teşekkür etmem gerekiyor: Jess Lourey, Susanna Calkins ve Erica Ruth Neubauer'e güldükleri, dertleştikleri ve destek oldukları için. Bu çılgın yolculuğu eğlenceli kılıyorsunuz.

Janet Fogg'a: Sana teşekkür etmek için ne yeterli ne de doğru kelimeler var. Her bir kitabın dayanak noktası olmakla kalmadınız, dinlediniz, ilham verdiniz, destek oldunuz ve kesinlikle daha dolambaçlı ve daha üzücü bir yolculuk olan gerçek hayatta benimle birlikte yürüdünüz.

Jessica Morrell olağanüstü bir editör. Keskin gözünüz ve titiz ruhunuz kitaplarımı her yönden daha iyi hale getirdi.

Daha fazla teşekkürü Shawn Hebbert'e borçluyum. Sadece Nebraska Sandhills'de şerifliğin nasıl işlediğine dair bitmek bilmeyen sorularımı yanıtladığı için değil, aynı zamanda tüm eğlenceli anekdotlar ve telefonlarıma her zaman geri döndüğü için. Sen bir polisiye yazarı için en iyi arkadaşınsın.

Severn River Yayıncılık bir yazarın rüyasıdır. Zeki, anlayışlı, şefkatli ve eğlenceli. Bana ve Kate Fox'a inandığınız ve her şeyin gerçekleşmesini sağladığınız için teşekkür ederim. Her şeyi kolaymış gibi gösteren Amber'a kocaman bir alkış. Sıkıcı ayrıntılarla ilgilendiği için Cate'e teşekkürler. için

Mo, kırbacı şaklatırken bile kalbimi ısıtıyor. Sanatsal dokunuş için Holly'ye teşekkürler. Sayılarla ilgilenen Keris'e ve çarkların dönmesini sağlayan Andrew'a.

Kate'in seslendirmesini dev bir yetenek ve anlayışla yapan Megan Tusing'e özel bir teşekkür.

Jill Marsal'a rehberliği, uzmanlığı ve e-postalara hızlı bir mermiden daha hızlı geri dönme konusundaki korkutucu yeteneği için teşekkür ederiz.

Her zamanki gibi kızlarıma, çünkü siz çok .

En çok da Dave'e teşekkür ederim çünkü senin çılgınlığın benimkiyle çok iyi örtüşüyor.

YAZAR HAKKINDA

Shannon Baker, *The Desert Behind Me* ve Kate Fox serilerinin yanı sıra Nora Abbott gizemleri ve Michaela Sanchez Southwest Crime Thrillers'ın ödüllü yazarıdır. Rocky Mountain Fiction Writers 2014 ve 2017-18 Yılın Yazarı Ödülü'nün gururlu sahibidir.

Baker 20 yılını, sığırların insan 50:1 daha fazla olduğu Nebraska Sandhills'de geçirdi. Şimdi çılgın Weimaraner'ı ve en sevdiği insanla birlikte Tucson'da çölün kenarında yaşıyor. Bir açık hava aşığı olan Baker, her fırsatta sırt çantasıyla gezerken, Büyük Kanyon'un dibine inerken, dağlarda ve ovalarda kayak yaparken, göllerde kano yaparken, nehirde koşarken, yürüyüş yaparken, bisiklete binerken ve tüplü dalış yaparken bulunabilir. Arizona günbatımlarına rağmen Baker Her zaman bir Nebraska Husker'ı olacak. Bastır Büyük Kırmızı.

Shannon Baker'ın
severnriverbooks.com/authors/shannon-baker
adresindeki okur listesine kaydolun

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

